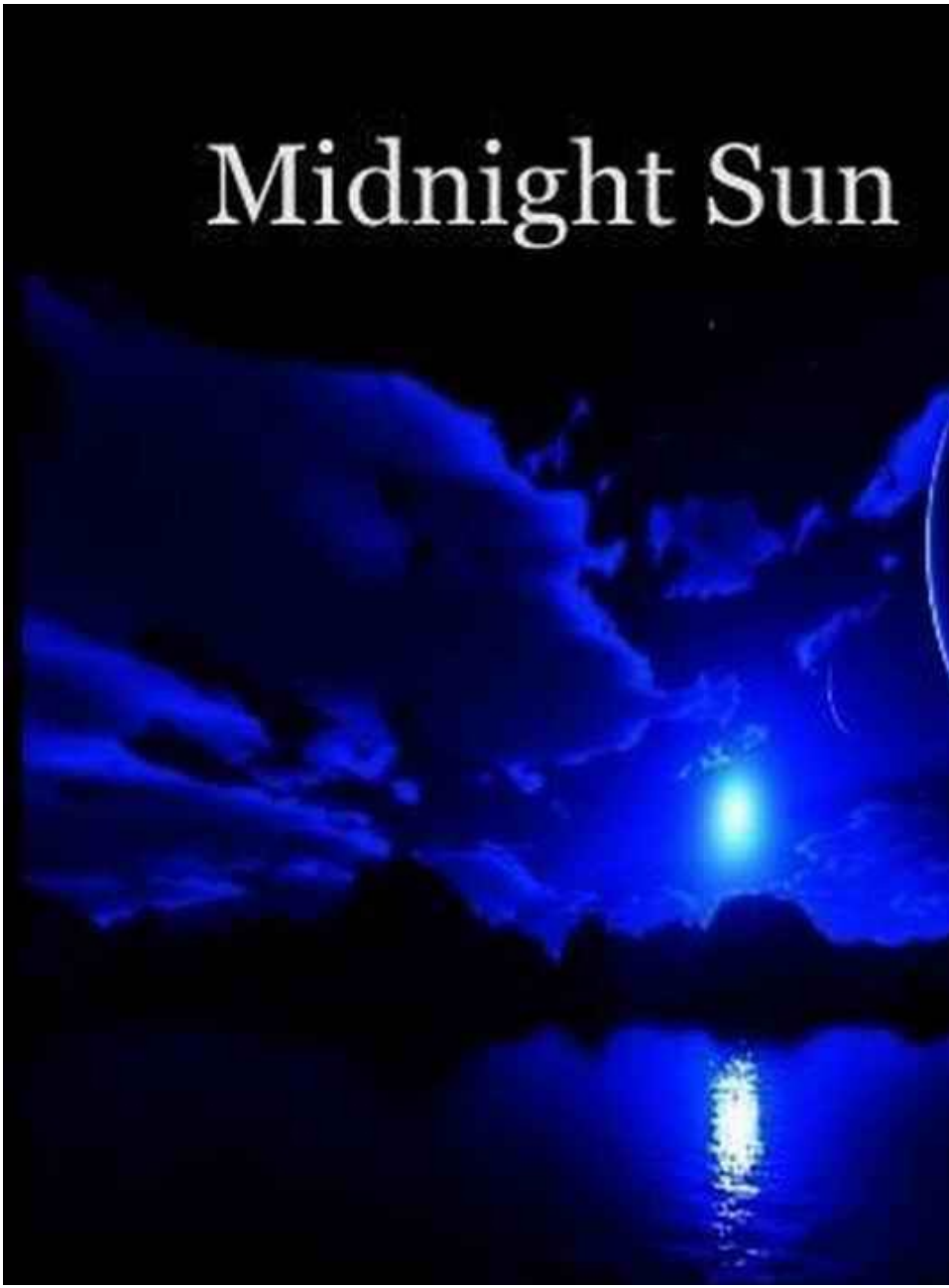
Midnight Sun

Stephenie Meyer
Soarele de la miezul nopţii
Primele 12 capitole

Capitolul 1 – Prima vedere

Acesta era momentul din zi în care îmi doream să pot să dorm.

Liceul.

Sau cuvântul potrivit este mai degrabă «purgatoriu»? Dacă există o cale de a-mi ispăşi păcatele, asta ar trebui să atârne greu în balanţă. Nu mă pot obişnui cu plictiseala, fiecare nouă zi pare mai monstruoasă decât cea care tocmai a trecut.

Presupun că asta chiar este o formă de somn, dacă somnul poate fi definit că starea inertă între perioadele active.

M-am uitat la crăpăturile care se întindeau de-a lungul tencuielii până în colţul peretelui cantinei, imaginându-mi modele în ele. Era o modalitate de a ignora vocile care îmi sunau în cap ca revărsarea unui râu.

Ignorăm câteva sute de voci din plictiseală. Când vine vorba de mintea umană, am auzit tot ce se putea auzi şi încă mai mult decât atât.

Astăzi, toate gândurile se învârteau în jurul exageratului eveniment mult aşteptat: nouă achiziţie din colectivul de elevi. Le-a trebuit atât de puţin ca să se entuziasmeze. Am văzut noul chip repetat în gânduri din fiecare unghi. Doar o faţă umană obişnuita. Entuziasmul trezit de venirea ei era obositor de previzibil – ca şi cum i-ai arăta unui copil un obiect sclipitor. Jumătate din populaţia masculină, cu instinctul lor de turmă, se

imaginau deja îndrăgostiţi de ea, doar pentru că era nouă. Am încercat din răsputeri să-i ignor.

Doar pe patru dintre voci le blocăm din politeţe şi nu din sila: familia mea, cei doi fraţi şi două surori, care erau atât de obişnuiţi cu lipsa intimităţii în prezenţa mea, încât rareori se gândeau la asta. Le dădeam câtă intimitate puteam. Dacă reuşeam, încercam să nu ascult.

Dar chiar dacă încercăm, totuşi… ştiam.

Ca de obicei, Rosalie se gândea la ea însăşi. Îşi zărise profilul în reflexia ochelarilor cuiva, şi îşi contempla propria perfecţiune. Mintea lui Rosalie era o baltă de superficialitate, cu foarte puţine surprize.

Emmett era înfuriat din cauza meciului de wrestling cu Jasper, pe care îl pierduse noaptea trecută. Era nevoie de întreaga lui răbdare ca să reziste până la sfârşitul orelor, când o să orchestreze o revanşă. Niciodată nu mă simţeam ca un intrus în mintea lui Emmet, pentru că el niciodată nu gândea ceva ce n-ar fi putut spune şi cu voce tare, sau pe care nu l-ar fi putut face. Poate că mă simţeam vinovat citind minţile altora pentru că ştiam că sunt lucruri pe care ei n-ar fi vrut ca eu să le ştiu. Dacă mintea lui Rosalie era o baltă superficială, atunci a lui Emmet era un lac limpede că sticla, fără nicio umbră.

Iar Jasper… suferea. Mi-am stăpânit un oftat.

Edward. Alice mi-a spus numele în mintea ei, şi mi-a captat atenţia imediat.

Era ca şi cum m-ar fi strigat pe nume cu voce tare. Eram bucuros că numele meu nu mai era la modă în ultimul timp, pentru că fusese enervant. De fiecare dara când cineva se gândea la un Edward, capul mi se întorcea din reflex…

Capul nu mi s-a întors. Alice şi cu mine eram buni la conversaţiile private. Foarte rar ne prindea cineva. Mi-am păstrat privirea pe tencuiala peretelui.

Cum se descurcă? M-a întrebat ea.

M-am încruntat, doar cu o mică schimbare a poziţiei gurii mele. Nimic ce i-ar putea face pe ceilalţi să bănuiască ceva. Puteam foarte bine să mă încrunt de plictiseală.

Tonul mental al lui Alice era alarmat acum, şi am văzut în mintea ei că îl urmărea pe Jasper cu coada ochiului. *Este vreun pericol?* A început să caute în viitorului apropiat, tracand prin viziuni monotone ca să descopere sursa încruntării mele.

Mi-am întors capul încet spre stânga, ca şi cum mă uitam la scândurile peretelui, am oftat, şi apoi m-am uitat spre dreapta, înapoi la crăpăturile tencuielii. Doar Alice ştia că clatin din cap în semn de răspuns.

Ea s-a relaxat. *Anunţă-mă dacă situaţia se înrăutăţeşte.*

Mi-am mişcat doar ochii, sus spre tavanul de deasupra şi apoi înapoi în jos.

Mulţumesc că faci asta.

M-am bucurat că nu puteam să-i răspund cu voce tare. Ce aş fi putut să-i spun? „Cu plăcere”? Cu greu s-ar putea spune aşa ceva. Nu-mi plăcea să ascult chinurile lui Jasper. Chiar trebuia să experimenteze aşa? N-ar fi fost o cale mai sigură dacă ar fi recunoscut că n-o să fie niciodată capabil să-şi stăpânească setea aşa cum puteam noi, şi să nu mai încerce să-şi depăşească limitele? De ce să rişte un dezastru?

Trecuseră două săptămâni de la ultima noastră vânătoare. Nu era insuportabil de dificil pentru noi ceilalţi. Doar un pic inconfortabil uneori, dacă oamenii veneau prea aproape, dacă vântul sufla din direcţia greşită. Dar rareori se întâmplă ca oamenii să vină aproape de noi. Instinctele le spuneau ceea ce minţile lor nu puteau înţelege: noi suntem periculoşi.

Jasper era foarte periculos în acest moment.

Chiar atunci, o fetiţă s-a oprit la capătul celei mai apropiate mese, întâlnindu-se cu o prietenă. Şi-a aranjat părul scurt şi nisipos, trecându-şi degetele prin el. Aparatele de aer cald au împins mirosul ei în direcţia noastră. Eu eram obişnuit cu modul în care mirosul mă făcea să mă simt – arsura uscată din gât, nevoia din stomac, crisparea automată a muşchilor, excesul de venin din gură.

Toate astea erau destul de normale, şi uşor de ignorat de obicei. Dar acum era mai greu, toate senzaţiile fiind mai puternice, dublate, pentru că monitorizăm şi reacţia lui Jasper. Sete dublată, nu doar setea mea.

Jasper îşi lasa imaginatia să zboare departe. Îşi imagina, se vedea pe el ridicându-se din scaunul de lângă Alice şi ducându-se lângă fetiţă. Se gândea să se aplece, ca şi cum voia să-i şoptească în ureche, şi lăsându-şi buzele să îi atingă gâtul. Imaginându-şi cum ar simţii sângele cald care curgea rapid pe sub pielea ei, în timp ce pulsul i se accelera…

Am lovit cu piciorul în scaunul lui.

El mi-a întâlnit privirea pentru un moment, apoi s-a uitat în jos. Puteam să aud ruşinea şi răzvrătirea, luptându-se în mintea lui.

— Scuze, murmură Jasper.

Am dat din umeri.

— Nu aveai de gând să faci nimic, i-a şoptit Alice alinându-i întristarea. Aş fi văzut.

Mi-am stăpânit grimasă care ar fi dat de gol minciuna lui Alice. Trebuia să fim uniţi, Alice şi cu mine. Nu era uşor, să auzi voci sau să vezi imagini din viitor. Amândoi eram nişte ciudaţi printre cei care erau deja ciudaţi. Ne protejăm secretele unul altuia.

— Te ajuta puţin dacă te gândeşti la ei că oameni, sugera Alice cu vocea ei înalta şi muzicală mult prea

rapidă ca să poată fi înţeleasă de urechea umană – dacă ar fi fost cineva destul de aproape încât să audă. O cheamă Whitney. Are o surioară mai mică pe care o adora. Mama ei a invitat-o pe Esme la petrecerea aia din grădină, îţi aminteşti?

— Ştiu cine e, spuse Jasper tăios. Se întoarse să se uite la una din ferestrele mici de sub streaşina, din capătul încăperii.

Tonul lui încheie conversaţia.

Va trebui să vâneze diseară. Era ridicol să rişte aşa, încercând să-şi testeze puterea, să-şi întărească capacitatea de a îndura. Jasper trebuia pur şi simplu să-şi accepte limitările şi să se mulţumească cu atât. Obiceiurile pe care şi le formase nu îl ajutau deloc în stilul nostru de viaţă. N-ar trebui să se chinuie aşa.

Alice oftă încet şi se ridică, luându-şi tava cu mâncare – un obiect de recuzita de fapt, şi lăsându-l pe Jasper singur. Ştia când Jasper se satură de încurajările ei. Deşi relaţia lui Rosalie şi Emmett era mult mai bătătoare la ochi, Alice şi Jasper îşi cunoşteau unul altuia fiecare stare de spirit. Ca şi cum puteau să citească şi ei gânduri – dar numai pe ale lor.

Edward Cullen.

Reacţie din reflex. M-am întors când mi-am auzit numele strigat, deşi nu era strigat ci doar gândit.

Ochii mi-au rămas timp de o fracţiune de secundă pe o pereche de ochi umani mari, căprui-ciocolatii, aflaţi pe un chip palid în formă de inimă. Ştiam chipul acela, deşi nu-l mai văzusem eu însumi până în acel moment. Fusese în fiecare minte umană astăzi. Isabella Swan, nouă elevă. Fiica şefului de poliţie din oraş, adusă să locuiască aici printr-o situaţie nouă de custodie. Bella. Îi corectase pe toţi cei care îi folosiseră numele întreg…

M-am uitat în altă parte, plictisit. Mi-a trebuit o

secundă să-mi dau seama că nu ea a fost cea care îmi gândise numele.

Bineînţeles că deja se îndrăgosteşte de Culleni, am auzit primul gând continuând.

Acum am recunoscut „vocea”. Jessica Stanley, a trecut ceva vreme de când m-a deranjat cu vorbăraia ei interioară. Ce uşurare a fost când a trecut peste pasiunea ei prost direcţionată. Devenise aproape imposibil să scap de constantele şi ridicolele ei vise cu ochii deschişi. Îmi doream, la momentul respectiv, să pot să-i explic ce anume s-ar fi întâmplat dacă buzele mele, şi dinţii de dedesubtul lor, ar fi ajuns în apropierea ei. Asta ar fi oprit fanteziile enervante. Gândul la reacţia ei aproape mă făcu să zâmbesc.

I-ar prinde foarte bine, continua Jessica. *Nici măcar nu-i drăguţă. Nu ştiu de ce se holbează Eric aşa mult... sau Mike.*

Se strâmbă mental când se gândi la ultimul nume. Noua ei pasiune, popularul Mike Newton, care n-o băga în seamă. Dar se pare că nu era la fel de ignorant când venea vorba de fata cea nouă. Ca un copil cu o jucărie sclipitoare, din nou. Asta dăduse gândurilor Jessicăi o notă răutăcioasă, deşi se purta foarte prietenos cu nou-venita în timp ce îi explică informaţiile ştiute de toată lumea, despre familia mea. Probabil nouă elevă întrebase de noi.

Toată lumea se uita şi la mine astăzi, se gândi Jessica. *Ce norocoasă sunt ca Bella are două cursuri cu mine... Pun pariu că Mike o să vrea să ştie ce...*

Am încercat să blochez vorbăria prostească afară din capul meu, înainte ca meschinăria şi superficialitatea să mă înnebunească.

— Jessica Stanley o pune la curent pe nouă fată Swan cu bârfele despre clanul Cullen, i-am murmurat eu lui Emmet ca să-mi distrag atenţia.

El chicoti. *Sper că spune de bine,* se gândi el.

— De fapt e cam lipsită de imaginaţie. Doar o vagă aluzie scandaloasă. Niciun pic de groază. Sunt cam dezamăgit.

Şi fata cea nouă? E şi ea dezamăgită de bârfe?

Am ascultat ca să aud ce crede fata cea nouă, Bella, despre povestea Jessicăi. Ce vedea ea când se uita la familia ciudată şi palidă pe care o evita toată lumea?

Era într-un fel responsabilitatea mea să ştiu ce reacţie are. Acţionăm ca un paznic, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, pentru familia mea. Ca să ne protejăm. Dacă cineva devenea suspicios, puteam să dau o avertizare timpurie şi să ne retragem la timp. Se întâmplă ocazioanal – un om cu imaginaţie activa să ne vadă că pe nişte personaje de carte sau film. De obicei înţelegeau greşit, dar era mai bine să ne mutăm în altă parte, decât să riscăm să fim descoperiţi. Foarte, foarte rar, cineva ghicea corect. Dar nu le dădeam nicio şansă să-şi testeze ipoteza. Dispăream pur şi simplu, ca să devenim doar o amintire terifiantă…

N-au auzit nimic, deşi ascultasem cu atenţie locul de lângă care Jessica îşi continua prostescul monolog interior. Era ca şi cum nu stătea nimeni lângă ea. Ce ciudat, fata s-a mutat? Nu părea probabil, pentru că Jessica încă conversa cu ea. M-am uitat într-acolo, ca să verific, simţindu-mă nesigur. Să verific ceea ce îmi spunea «auzul» – asta era ceva ce nu mai făcusem niciodată.

Din nou, privirea mi s-a oprit pe ochii aceia mari şi căprui. Ea stătea chiar acolo unde stătuse şi înainte, şi se uita la noi, un lucru normal. Probabil că Jessica încă îi spunea bârfe locale despre familia Cullen.

Să se gândească la noi de asemenea, ar fi un lucru normal.

Dar nu puteam să aud nicio şoaptă.

O căldură roşie tentantă îi îmbujora obrajii când îşi lăsă privirea în jos, vrând să evite jenantă gafa de a fi prinsă în timp ce se holba la un străin. Era bine ca Jasper se uită încă afară pe fereastră. Nu-mi plăcea să-mi imaginez cum i-ar fi fost afectat controlul în faţa unei asemenea abundente de sânge.

Emoţiile au fost atât de clare pe faţa ei, ca şi cum i-ar fi fost scrise în cuvinte, pe frunte: surpriză, în timp ce sesiza inconştient toate semnele diferenţelor subtile între cei ca ea şi cei ca mine, curiozitatea, ascultând povestirea Jessicăi, şi ceva în plus… fascinaţie. N-ar fi prima dată. Noi eram frumoşi pentru ei, prada noastră. Şi apoi, la final, jena, pentru că am prins-o uitându-se la mine.

Şi, deşi gândurile ei au fost atât de clare în ochii ei ciudaţi – ciudaţi datorită adâncimii din ei, ochii căprui par deseori anosti în întunecimea lor – puteam să aud doar linişte din locul unde stătea ea. Absolut nimic.

M-am simţit nelinişţit pentru un moment.

Nu mai întâlnisem aşa ceva niciodată. Era ceva în neregulă cu mine? Mă simţeam la fel ca întotdeauna. Îngrijorat, am încercat să ascult cu multă atenţie.

Toate vocile pe care le blocasem au început brusc să-mi urle în cap.

…oare ce muzica îi place… poate aş putea să menţionez cd-ul ăla nou…; se gândea Mike Newton, la două mese distanta, uitându-se la Bella Swan.

Ia uite cum o priveşte. Nu-i de ajuns că are jumătate din fetele din şcoala aşteptându-l pe el…; Eric Yorkie avea gânduri haotice, care se învârteau tot în jurul feţei.

…atât de dezgustător. Ai crede că e faimoasa sau ceva… Până şi Edward Cullen se holbează… Lauren Mallory era atât de invidioasă încât faţa ei ar fi trebuit să aibă o nuanţă de violet. Şi *Jessica, prefăcându-se nouă ei prietenă. Ce glumă bună…* Vitriol continua să se reverse

din gândurile fetei.

...Pun pariu că toată lumea a întrebat-o asta. Dar aş vrea să vorbesc cu ea. O să mă gândesc la o întrebare mai originală... meditã Ashley Dowling.

...poate o să fie cu mine la Spaniolă... spera June Richardson.

...aşa multe de făcut diseară! Trigonometria, şi lucrarea la Engleză. Sper că mama... Angela Weber, o fată tăcută, ale cărei gânduri erau neaşteptat de drăguţe, era singura de la masa care nu era obsedată de aceasta Bella.

Puteam să-i aud pe toţi, să aud fiecare lucru insignifiant la care se gândeau când le trecea prin cap. Dar nimic de la nouă elevă, cu ochii ei înşelător de comunicativi.

Şi bineînţeles, puteam să aud ce a spus când i s-a adresat Jessicăi. Nu aveam nevoie să citesc minţi ca să fiu capabil să-i aud vocea înceată şi clară, din capătul opus al încăperii.

— Care dintre ei este băiatul cu păr castaniu-roscat? Am auzit-o întrebând, privind cu coada ochiului spre mine, dar uitându-se repede în altă parte când a văzut că încă o priveam.

Dacă aş fi avut timp să sper că auzindu-i vocea voi putea să-i găsesc şi tonul gândurilor, pierdut pe undeva unde nu-l puteam pătrunde, aş fi fost imediat dezamăgit. De obicei, gândurile oamenilor aveau acelaşi ton ca şi vocea lor fizică. Dar această voce tăcută şi timidă nu îmi era familiară, nu era una din sutele de gânduri care se revărsau în încăpere, eram sigur de asta. Asta e ceva cu totul nou.

Oh, mult noroc idioato! gândi Jessica înainte să-i răspundă feţei la întrebare.

— Acela e Edward. Este minunat, evident, dar nu-ţi pierde timpul. Nu iese cu nimeni. Se pare că niciuna din

fetele de aici nu este destul de bună pentru el, spuse ea trăgând aer în piept.

Mi-am întors capul ca să-mi ascund zâmbetul. Jessica şi colegele ei n-aveau idee cât de norocoase erau ca niciuna din ele nu îmi plăcea în mod deosebit.

În spatele umorului trecător, am simţit un impuls ciudat, unul pe care nu l-am înţeles în totalitate. Avea legătură cumva cu răutatea din gândurile Jessicăi pe care fata cea nouă nu o bănuia… Am simţit o nevoie stranie de a mă aşeza între ele, protejând-o pe această Bella Swan de gândurile întunecate din mintea Jessicăi. Ce ciudat să simt aşa ceva… Încercând să caut motivaţiile din spatele impulsului, am examinat-o pe fata cea nouă încă o dată.

Poate era doar un instinct protector, de mult uitat – cei puternici în slujba celor slabi. Fata arata mult mai fragilă decât noii ei colegi. Pielea îi era atât de transparentă, încât era greu de crezut că îi oferea prea multă protecţie în faţa lumii exterioare. Puteam să văd pulsul ritmic al sângelui prin venele ei, pe dedesubtul membranei palide… Dar nu trebuia să mă concentrez la asta. Eram bun la stilul de viaţă pe care îl alesesem, dar eram la fel de însetat ca şi Jasper, şi nu era cazul să mă las tentat.

Există o cută vagă între sprâncenele ei, de care nu părea să fie conştientă.

Era incredibil de frustrant! Puteam să văd foarte clar că o epuiză să stea acolo, să facă conversaţie cu străini, să fie centrul atenţiei. Puteam să-i simt timiditatea, din modul în care îşi ţinea umerii fragili, vizibil încovoiată, ca şi cum se aştepta în orice moment la respingere. Şi totuşi puteam doar să simt, să văd, să-mi imaginez. Nu era nimic în afară de linişte din partea acestei fete deloc ieşite din comun. Nu puteam să aud nimic. De ce?

— Mergem? murmură Rosalie, întrerupându-mi

concentrarea.

Mi-am luat privirea de la faţă, sitindu-mă uşurat. Nu voiam să continui să eşuez – mă irită. Şi nu voiam să-mi dezvolt vreun interes în legătură cu gândurile ei ascunse, doar pentru că erau ascunse pentru mine. Fără îndoială, când o să reuşesc să-i descifrez gândurile, şi o să găsesc o cale să fac asta, or să fie la fel de meschine şi banale ca gândurile oricărui alt om. Nu merită efortul de a reuşi să le aud.

— Deci fata cea nouă nu e înfricoşată de noi, încă? întrebă Emmet, încă aşteptând răspunsul de la întrebarea lui de dinainte.

Am dat din umeri. Nu era destul de interesat încă să mă preseze pentru mai multe informaţii. Nici n-ar avea de ce să fie interesat.

Ne-am ridicat de la masă şi am ieşit din cantină.

Emmett, Rosalie, şi Jasper pretindeau că sunt seniori; au plecat spre cursurile lor. Eu jucam un rol mai tânăr decât ei. M-am îndreptat spre ora mea de Biologie la nivel junior, pregătindu-mi mintea pentru plictiseală. Mă îndoiam că domnul Banner, un om cu un intelect cât se poate de mediocru, ar putea reuşi să spună ceva în lecţia lui, care să surprindă pe cineva care avea două diplome de absolventa în Medicină.

Am intrat în clasă, m-am aşezat pe scaun şi mi-am răsturnat cărţile pe masa – recuzita, din nou; cărţile nu conţineau nimic din ce nu ştiam deja. Eram singurul elev care avea o masă doar pentru el. Oamenii nu erau îndeajuns de deştepţi ca să ştie că le e frică de mine, dar instinctele lor de supravieţuire erau îndeajuns ca să îi ţină departe de mine.

Clasa s-a umplut încet, pe măsură ce se întorceau de la prânz. M-am lăsat pe spătarul scaunului aşteptând să treacă timpul. Din nou, aş fi vrut să fiu capabil să dorm.

Pentru că mă gândisem la ea, numele ei mi-a atras atenţia atunci când Angela Weber a escortat-o pe fata cea nouă până la uşă.

Bella pare la fel de timidă ca şi mine. Cred că azi îi este foarte greu. Aş vrea să pot să-i spun ceva, s-o ajut... dar probabil ar suna stupid...

Da! S-a gândit Mike Newton, întorcându-şi scaunul ca s-o vadă pe fata intrând.

Încă nu auzeam nimic din locul unde stătea Bella Swan. Spaţiul gol unde ar fi trebuit să fie gândurile ei, mă irită şi mă calcă pe nervi.

Ea s-a apropiat, mergând pe culoarul dintre bănci, ca să ajungă la catedra profesorului. Săraca fată, locul de lângă mine era singurul liber. Imediat, am eliberat partea ei de bancă, punându-mi cărţile una peste alta. Mă îndoiam că se va simţi confortabil aici. Urmă un semestru foarte lung pentru ea – la materia asta cel puţin. Poate totuşi, stând lângă ea o să pot să-i aud secretele... nu că aş fi avut până acum nevoie de apropiere... nu că aş afla ceva ce merită ascultat...

Bella Swan a păşit în faţa încălzitorului şi aerul a venit spre mine în curent.

Mirosul ei m-a lovit cu o forţă devastatoare, m-a izbit cu putere. Nu era nicio imagine destul de violenţă încât să cuprindă forţa acelui moment.

În acel moment nu mai eram deloc omul care fusesem cândva; nu rămăsese nicio urmă de umanitate.

Eram un vânător. Ea era prada mea. Nu mai exista nimic altceva în lumea întreagă, în afară de acest adevăr.

Nu exista încăperea plină de martori – ei erau deja trecuţi la pierderi colaterale în capul meu. Misterul gândurilor ei fusese uitat. Gândurile ei nu însemnau nimic, pentru că oricum n-o să le mai gândească pentru mult timp.

Eu eram vampir, iar ea avea cel mai dulce sânge pe care l-am mirosit în optzeci de ani.

Nu-mi imaginasem că un asemenea parfum poate exista. Dacă ştiam că există, aş fi început să-l caut cu mult timp în urmă. Aş fi traversat pământul pentru ea. Îmi puteam imagina gustul…

Setea mi-a ars gâtul ca focul. Gura îmi era uscată. Valul proaspăt de venin n-a făcut decât să întărească senzaţia. Stomacul mi s-a strâns de foame, ca un ecou al setei. Muşchii mi s-a încordat pregătiţi de atac.

Nu trecuse nicio secundă întreagă. Ea încă făcea acelaşi pas care o punea în bătaia curentului.

Când piciorul ei a atins pământul, ochii i s-au întors spre mine, o mişcare care voia să pară sigură. Privirea ei întâlnit-o pe a mea, şi m-am văzut pe mine reflectat în oglindă ochilor ei.

Şocul feţei pe care am văzut-o acolo, i-a salvat viaţa pentru câteva momente chinuitoare.

Ea n-a făcut lucrurile mai uşoare. Când a procesat expresia de pe fata mea, sângele i-a inundat obrajii din nou, făcându-i pielea să aibă cea mai delicioasă culoare pe care am văzut-o vreodată. Mirosul era o ceată densă în creierul meu. Abia puteam să gândesc.

Gândurile mele dezlănţuite… controlul… incoerentă.

A păşit mai repede acum, ca şi cum ar fi înţeles că trebuie să fugă.

Graba ei a făcut-o să fie împiedicată – s-a împleticit şi aproape a căzut pe fata care stătea în faţa mea. Vulnerabilă, slabă. Chiar foarte normal pentru un om.

Am încercat să mă concentrez la faţa pe care am văzut-o în ochii ei, o faţă pe care am recunoscut-o cu repulsie. Chipul monstrului din mine – chipul pe care l-am ascuns în decenii de efort şi disciplina fără compromisuri. Cât de uşor îi era să iasă acum la suprafaţă!

Mirosul m-a înconjurat din nou, derutându-mi gândurile şi aproape împingându-mă de pe scaun.

Nu.

Mâna mea s-a prins de marginea băncii, încercând să rămân pe scaun. Lemnul n-a făcut faţa. Mâna mea a străpuns lemnul şi a trecut pe partea cealaltă, răspândind aşchii împrejur, lăsând forma degetelor mele impregnate în lemnul rămas.

Distruge probele. Asta e regulă fundamentală. Am rupt repede marginile cu urma degetelor mele, lăsând doar o gaură neregulată şi o grămadă de aşchii pe podea, pe care le-am împrăştiat cu piciorul.

Distruge probele. Distrugeri colaterale…

Ştiam ce trebuia să se întâmple acum. Fata va trebui să vină să stea lângă mine, iar eu vă trebui s-o omor.

Martorii nevinovaţi din sala de clasă, optsprezece copii şi un bărbat, nu aveau voie să părăsească încăperea, văzând ceea ce urmau în curând să vadă.

Am tresărit gândindu-mă la ceea ce trebuia să fac. Chiar şi în momentele mele cele mai rele, nu comisesem niciodată o asemenea atrocitate. Niciodată n-am omorât oameni nevinovaţi, niciodată în opt decenii. Şi acum plănuiam să masacrez douăzeci dintr-odată.

Chipul monstrului din oglindă îşi bătea joc de mine.

Chiar dacă o parte din mine se îndepărta de monstru, o altă parte făcea planuri.

Dacă omorâm întâi fata, aş fi avut numai cincisprezece şi douăzeci de secunde cu ea înainte ca oamenii din încăpere să reacţioneze. Poate un pic mai mult, dacă la început nu realizau ce făceam. Ea nu ar avea timp să ţipe, sau să simtă durerea; nu s-o omor cu cruzime. Măcar atât puteam să ofer acestei străine cu sângele atât de oribil de tentant.

Dar apoi ar trebui să-i opresc, ca să nu evadeze. Nu

va trebui să-mi fac griji în privinţa ferestrelor, sunt prea sus şi prea mici ca să ofere o cale de scăpare pentru cineva. Doar uşa – o blochez şi sunt toţi prinşi în capcană.

O să fie mai încet şi mai dificil să încerc să-i omor când sunt panicaţi şi agitaţi, mişcându-se haotic. Nu e imposibil, dar o să fie mult zgomot. Timp destul pentru multe ţipete. Cineva o să îi audă… şi apoi o să fiu obligat să omor chiar şi mai mulţi oameni nevinovaţi în ora asta întunecată.

Iar sângele ei se va răci, în timp ce eu îi omor pe ceilalţi.

Mirosul mă pedepsea, încleştându-mi gâtul cu uscăciunea dureroasă…

Atunci primii or să fie martorii.

Mi-am imaginat poziţia în cap. Eu eram în mijlocul clasei, cel mai îndepărtat rând din spate. O să încep cu partea dreaptă întâi. Aş putea să rup patru sau cinci gâturi într-o secundă, am estimat eu. N-ar fi gălăgios. Partea dreaptă ar fi cea norocoasă; nu mă vor vedea atacând. Avansând în faţa şi apoi înapoi la partea stângă, mi-ar lua, cel mult, cinci secunde să închei toate vieţile din această încăpere.

Timp destul pentru Bella Swan să vadă că ea urmează. Timp destul pentru ea ca să simtă frică. Timp destul, poate, dacă şocul nu o s-o împietrească pe loc, să ţipe. Un singur ţipăt moale, care n-ar putea să alarmeze pe nimeni dinafară.

Am tras aer adânc în piept, iar mirosul era foc care mi-a traversat venele uscate, arzând din piept şi distrugându-mi orice impuls de bunătate de care eram capabil.

Ea se întorcea acum. În câteva secunde, ea se va aşeza la câţiva centimetri de mine.

Monstrul din capul meu zâmbii în anticipaţie.

Cineva închise un caiet în stânga mea. Nu m-am uitat să văd care dintre oamenii condamnaţi o făcuse. Dar mişcarea a trimis un val de aer obişnuit, fără miros, direct pe faţa mea.

Pentru o scurtă secundă, am fost capabil să gândesc clar. În acea secundă preţioasă, am văzut două chipuri în mintea mea, unul lângă altul.

Unul era al meu, sau mai bine zis fusese: monstrul cu ochi roşii omorâse atât de mulţi oameni încât pierdusem şirul. Raţionalizând, erau crime justificate. Un criminal de criminali, un criminal al unor monştri mai puţin puternici decât el. Era un fel de complex de Dumnezeu, cred eu – să decizi cine merita sentinţa la moarte. Era un compromis făcut cu mine însumi. Mă hrănisem cu sânge uman, dar victimele mele, cu toate păcatele lor întunecate, erau cu puţin mai umane decât mine.

Celălalt chip era a lui Carlisle.

Nu exista nicio asemănare între cele două chipuri. Unul era ca o zi luminoasă, celălalt ca noaptea cea mai întunecată.

Nu exista niciun motiv să existe vreo asemănare. Carlisle nu era tatăl meu în sensul biologic de bază. Nu aveam trăsături comune. Similaritea culorii pielii era doar un rezultat a ceea ce eram; toţi vampirii aveau aceeaşi piele palidă şi rece. Similaritatea culorii ochilor era cu totul altceva – un rezultat al alegerii noastre.

Şi totuşi, deşi nu exista nicio asemănare de bază, îmi imaginasem că faţa mea începuse să o reflecte pe a lui în ultimii şaptezeci de ani în care am ales stilul lui de viaţă şi i-am urmat paşii. Trăsăturile nu mi se schimbaseră, dar mi se părea că un fel de înţelepciune îmi marcase expresia chipului, ca un pic din compasiunea lui se putea vedea pe forma buzelor mele, şi urme vagi ale răbdării lui se vedeau pe fruntea mea.

Şi toate aceste mici schimbări în bine se pierdeau în chipul monstrului. În câteva momente n-o să mai rămână nimic din mine care să reflecte anii pe care mi i-am petrecut cu creatorul meu, mentorul şi tatăl meu în toate privinţele. Ochii or să-mi devină roşii că ai diavolului, toată bunătatea pierdută pentru totdeauna.

În mintea mea, ochii plini de bunătate ai lui Carlisle nu mă judecau. Ştiam că o să mă ierte pentru faptele teribile pe care urma să le fac. Pentru că mă iubea. Pentru că credea că sunt mai bun decât sunt de fapt. Şi mă va iubi, chiar dacă îl dezamăgesc.

Bella Swan s-a aşezat în scaunul de lângă mine, cu mişcările rigide şi stinghere, cu frică, iar mirosul sângelui ei a înflorit într-un nor inexorabil în jurul meu.

O să-i dovedesc tatălui meu că s-a înşelat în privinţa mea. Acest lucru era atât de trist încât m-a durut aproape la fel de mult ca focul din gât.

M-am îndepărtat de ea cu repulsie – revoltat de monstrul care tânjea să o aibă.

De ce a trebuit ea să vină aici? De ce trebuia să existe? De ce trebuia să-mi ia puţină pace pe care am avut-o în viaţa mea? De ce a fost născut omul ăsta exasperant? O să mă distrugă.

Mi-am întors faţa departe de ea, în timp ce furia bruscă, ură iraţională a izbucnit în mine.

Cine era creatura asta? De ce eu, de ce acum? De ce trebuia să pierd totul doar pentru că ea s-a întâmplat să aleagă să apară tocmai în oraşul ăsta.

De ce a venit aici?

Nu voiam să fiu acel mostru! Nu voiam să omor toţi copiii nevinovaţi din încăperea asta! Nu voiam să pierd tot ce am câştigt într-o viaţă întreagă de sacrificiu şi negare!

N-o s-o fac! Ea nu putea să mă facă să devin monstrul.

Mirosul era problema, mirosul îngrozitor de tentant al sângelui ei. Dacă există vreo cale să-i rezist… dacă un alt val de aer curat mi-ar curăţa creierul.

Bella Swan îşi scutură părul lung, des, de culoarea mahonului în direcţia mea.

Era nebună? Ca şi cum voia să încrurajeze monstrul! Să-l tachineze.

Nu exista nicio briză prietenoasă de aer care să alunge mirosul de lângă mine acum. În curând totul o să fie pierdut.

Nu, nu exista briza care să mă ajute. Dar puteam să nu respir.

Am oprit respiraţia din plămâni. Uşurarea a fost instantanee, dar incompletă. Încă îmi aminteam mirosul în minte, şi gustul lui pe limbă. N-o să pot să rezist nici aşa prea mult. Dar poate că aş rezista o oră. Doar o oră. Doar cât să ies din clasa plină de victime, victime care poate nu or să trebuiască să devină victime. Dacă pot rezista o oră.

Era neplăcut să nu respir. Corpul nu avea nevoie de oxigen, dar asta se contrazicea cu instinctele mele. Mă bazam pe miros mai mult decât pe oricare alt simţ în condiţii de stres. Îmi arata drumul spre prada, era primul avertisment în faţa pericolului. Nu întâlneam prea des ceva la fel de periculos ca mine, dar autoconservarea era la fel de puternică pentru cei ca mine, cum era şi pentru oamenii obişnuiţi.

Neplăcut, dar nu de neîndurat. Era mai bine decât să o miros pe ea şi să străpung cu dinţi acea piele catifelată, subţire, transparenta pentru a ajunge la sângele fierbinte, umed, pulsând…

O oră! Doar o oră. Nu trebuie să mă mai gândesc la acel miros şi gust.

Fata tăcută îşi păstra perdeaua de păr între noi, stând atât de aplecată încât părul îi atingea caietul. Nu

puteam să-i văd faţa, să încerc să-i citesc emoţiile în ochii ei adânci şi clari. De asta îşi lăsase perdeaua de părul între noi? Ca să-şi ascundă ochii de mine? De frică. Timiditate. Ca să-şi ascundă secretele.

Iritarea mea iniţială de a suporta tăcerea gândurilor ei era slabă şi vagă în comparaţie cu nevoia – şi ură care mă posedă acum. Pentru că urâm fata-copila de lângă mine, o uram cu toată puterea de care eram capabil, fără să-mi mai pese de dragostea pentru familia mea, de visele de a fi ceva mai bun decât eram… Mă ajută puţin faptul că o uram, şi urăm felul în care mă făcea ea să mă simt. Da, iritarea de dinainte era neimportanta, dar şi asta mă ajută puţin. M-am agăţat de orice sentiment care mă distrăgea de la a-mi imagina ce gust are…

Ura şi iritare. Nerăbdare. Nu mai trece ora asta?

Şi când oră se va termina… ea o să iasă din clasă. Şi eu ce o să fac?

O să mă prezint. *Bună, mă numesc Edward Cullen. Pot să te conduc la următorul curs?*

Ea o să accepte. Aşa ar fi politicos. Chiar dacă îi e frică de mine, şi bănuiesc că îi este deja, o să mă urmeze. O să fie foarte uşor să o conduc în direcţia greşită. O mică porţiune de pădure se întinde din colţul îndepărtat al parcării. I-aş putea spune că mi-am uitat o carte în maşină…

Ar observa cineva ca eu am fost ultima persoană cu care a fost văzută? Plouă, ca de obicei… două pelerine de ploaie îndreptându-se în direcţia greşită n-ar trezi prea mult interes, şi nici nu m-ar da de gol.

Doar că nu eram singurul conştient de prezenţa ei astăzi, deşi nimeni nu era la fel de conştient ca mine. Mike Newton, în special, era atent la fiecare mişcare a ei de pe scaun. Ea se simţea inconfortabil stând atât de aproape de mine, aşa cum s-ar simţi oricine. Dar mirosul ei îmi

alungase orice grijă său sentiment de milă. Mike Newton ar observa dacă ea ar ieşi cu mine din clasă.

Dacă pot să rezist o oră, pot să rezist şi două.

Am trasit din cauza durerii de arsură.

Ea o să se ducă acasă, într-o casă goală. Şeful poliţiei lucrează toată ziua. Îi ştiam casă, cum ştiam toate casele din oraşul mic. Casa lui era chiar lângă pădurea deasă, fără vecini apropiaţi. Chiar dacă ar fi avut timp să ţipe, dar n-o să aibă, nimeni n-ar auzi-o.

Acesta ar fi felul responsabil de a mă ocupa de asta. Am petrecut şapte decenii fără sânge uman. Dacă îmi ţin respiraţia, aş putea să rezist două ore. Şi când ea o să fie singură, nimeni altcineva n-o să fie rănit. Şi n-am niciun motiv să grăbesc experienţa asta. Monstrul din capul meu era de acord.

Era stupid din partea mea să cred că prin faptul că salvăm noasprezece oameni din clasa asta, cu efort şi răbdare, o să fiu mai puţin monstruos când o să ucid fata.

Deşi o uram, ştiam că ura mea este nedreaptă. Ştiam că de fapt mă urăsc pe mine însumi. Şi o să urăsc mult mai tare, şi pe mine şi pe ea, când ea o să fie moartă.

Aşa am rezistat o oră – imaginându-mi metode de a o ucide. Am încercat să evit să-mi imaginez actul propriu-zis. Ar putea fi prea mult pentru mine, aş putea să pierd lupta şi să ajung să omor pe toată lumea. Deci am planificat strategii şi nimic mai mult. Asta m-a ajutat să treacă oră.

O singură dată, pe la sfârşitul orei, ea a tras cu ochiul spre mine prin perdeaua fluidă de păr. Puteam să simt ura injustificată care ardea în mine atunci când i-am întâlnit privirea, şi am văzut reflexia mea în ochii ei înspăimântaţi. Sângele i-a îmbujorat obrajii înainte să se poată ascunde din nou, şi eram pe cale să cedez.

Dar a sunat clopoţelul. Salvaţi de clopoţel, cât de cliseistic. Amândoi eram salvaţi. Ea, salvată de la moarte.

Eu, salvat doar pentru o scurtă perioadă de timp, înainte să devin monstrul de coşmar de care îmi era frică şi scârba.

N-am putut să merg încet, aşa cum ar fi trebuit s-o fac când am ieşit din clasă. Dacă cineva s-ar fi uitat la mine, ar fi putut să suspecteze că era ceva în neregulă cu felul în care mă mişcam. Dar nimeni nu era atent la mine. Toate gândurile umane gravitau în jurul fetei care era condamnată la moarte în mai puţin de o oră.

M-am ascuns în maşină.

Nu-mi place să mă gândesc că am nevoie să mă ascund. Cât de las suna. Dar cu siguranţă asta nu este cazul acum.

Nu aveam destulă disciplină rămasă ca să fiu în preajma oamenilor în acest moment. Concentrându-mă atât de mult pe eforturile mele de a nu omorî pe unul dintre ei, nu-mi rămăsese nicio resursă ca să rezist în faţa celorlalţi. Ce mai pierdere… Dacă tot mă lăsam pradă monstrului din mine, măcar să merite înfrângerea.

Am pus muzica de pe cd-ul care de obicei mă calmă, dar nu mă ajută prea mult acum. Nu, acum ceea ce mă ajuta cel mai mult era aerul rece, umed şi curat care pătrundea împreună cu ploaia pe ferestrele mele deschise. Deşi îmi puteam aduce aminte mirosul sângelui Bellei Swan cu o claritate perfectă, inhalarea aerului curat era ca şi cum mi-aş fi spălat interiorul corpului de o infecţie.

Eram echilibrat din nou. Puteam să gândesc din nou. Puteam să lupt din nou. Puteam să lupt împotriva a ceea ce nu voiam să fiu.

Nu trebuia să mă duc la ea acasă. Nu era nevoie s-o omor. Evident, eram o creatură raţională şi aveam alternativa. Întotdeauna există alternative.

Nu am simţit la fel şi în clasă… dar acum eram departe de ea. Poate că, dacă o evităm cu foarte foarte

multă atenţie, nu era nevoie ca viaţa mea să se schimbe. Acum aveam lucrurile ordonate în viaţa mea aşa cum voiam. De ce să las un nimeni iritant şi delicios să distrugă asta?

Nu trebuia să-mi dezamăgesc tatăl. Nu trebuia să-i cauzez mamei stres, griji… durere. Da, şi mama mea adoptiva ar suferi. Iar Esme este atât de blândă şi sensibilă. Să fac pe cineva ca Esme să sufere, era cu adevărat imperdonabil.

Cât de ironic era faptul că am vrut s-o protejez pe fata asta în faţa ameninţării gândurilor mizerabile şi ipocrite ale Jessicăi Stanley. Eu eram ultima persoană care ar putea să-i fie protector Isabellei Swan. N-o să aibă niciodată nevoie de protecţie în faţa cuiva, mai mult decât în faţa mea.

Unde e Alice, m-am întrebat brusc. Nu m-a văzut omorând-o pe fata Swan în moduri multiple? De ce n-a venit să mă scape de aici, să mă oprească sau să mă ajute să curăţ urmele. Era atât de absorbită să-l păzească pe Jasper de necazuri, încât a ratat o posibilitate mult mai terifiantă? Eram eu mai puternic decât credeam? Chiar nu aveam să-i fac niciun rău fetei?

Nu. Ştiam că asta nu-i adevărat. Alice se concentrează foarte tare pe Jasper.

Am căutat în direcţia în care ştiam că se afla, în clădirea mică folosită pentru orele de Engleză. Nu mi-a luat mult să-i localizez „vocea” familiară. Şi aveam dreptate. Toate gândurile ei erau îndreptate spre Jasper, urmărindu-i orice mică decizie din minut în minut.

Mi-aş fi dorit să-i pot cere sfatul, dar în acelaşi timp, mă bucuram că nu ştie de ce sunt capabil. Nu ştia la ce masacru mă gândisem în ultima oră.

Am simţit o nouă arsura în corpul meu, o arsură a ruşinii. Nu voiam ca ei să ştie.

Dacă puteam s-o evit pe Bella Swan, dacă reuşeam să n-o omor – chiar atunci când am gândit asta monstrul a scrâşnit din dinţi cu frustrare – atunci nu era nevoie să ştie nimeni. Dacă mă puteam ţine departe de mirosul ei…

Nu exista niciun motiv să nu încerc, cel puţin. Să iau decizia corectă. Să încerc să fiu bun, cum credea Carlisle că sunt.

Ultima oră de şcoala era aproape terminată. M-am hotărât să-mi pun planul în aplicare imediat. Mai bine decât să stau aici în parcare, pe unde ea ar putea să treacă şi să-mi distrugă planul. Din nou, am simţit ura nejustificată pentru fată. Uram că avea această putere inconştienta asupra mea, că putea să mă transforme în ceva ce dispreţuiam.

Am mers repede, un pic cam prea repede, dar nu era nimeni să mă vadă, de-a lungul campusului spre secretariat. Nu exista niciun motiv să mă întâlnesc din greşeală cu Bella. O să o evit, ca o ciuma ce este.

Biroul era gol, în afară de secretară, cea pe care o căutam.

Nu mi-a observat intrarea lipsită de zgomot.

— Doamna Cope.

Femeia cu părul nenatural de roşu şi-a ridicat privirea şi ochii i s-au mărit. Întotdeauna îi prindeam nepregătiţi pe oameni, cu tot cu semnele noastre distinctive pe care ei nu le înţelegeau, indiferent de cât de des ne văzuseră până atunci.

— Oh, suspină ea, un pic tulburată. Îşi netezi cămaşa. *Ce prostesc*, se gândi ea. *E aproape destul de tânăr ca să-mi fie fiu. Prea tânăr ca să gândesc aşa ceva…* Bună, Edward. Cu ce te pot ajuta? Genele îi fluturară în spatele ochelarilor groşi.

Neplăcut. Dar ştiam cum să fiu fermecător când voiam să fiu. Era uşor, având în vedere că puteam să ştiu

imediat cum este primit fiecare gest sau ton pe care-l foloseam.

M-am aplecat în faţa, întâlnindu-i privirea ca şi cum mă uitam adânc în ochii ei mici şi căprui, lipsiţi de profunzime. Gândurile ei erau deja tulburate. O să fie simplu.

— Mă întrebam dacă m-aţi putea ajuta cu orarul, am spus pe un ton blând pe care îl păstrăm pentru momentele când nu voiam să sperii oamenii.

Am auzit ritmul inimii ei accelerând.

— Bineînţeles, Edward, cum pot să te ajut? *Prea tânăr, prea tânăr*, îşi repetă în sinea ei.

Greşea, evident. Eram mai bătrân decât bunicul ei. Dar dacă ne luăm după ce scria în permisul meu de conducere, avea dreptate.

— Mă întrebam dacă aş putea să mă mut de la Biologie la o altă ştiinţa de nivel senior. Fizică poate?

— E vreo problemă cu domnul Banner, Edward?

— Deloc, doar că am studiat deja materia asta…

— La şcoala avansată la care aţi învăţat cu toţii în Alaska, da… buzele ei se strânseră gândindu-se la asta. *Ar trebui să fie cu toţii la facultate. Am auzit cum se plâng profesorii. Note maxime, niciun răspuns greşit, nicio greşeală în lucrări, ca şi cum ar fi descoperit vreo metodă de a copia la toate materiile. Domnul Varner ar prefera să creadă că toată lumea copiază, decât să recunoască că un elev e mai deştept ca el… Pun pariu că mama lor îi meditează…* De fapt, Edward, la fizică nu este niciun loc liber. Domnului Banner nu-i place deloc să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de elevi în clasă…

— N-o să fac probleme!

Bineînţeles că nu. Perfecţii copii Cullen nu fac probleme.

— Ştiu asta Edward. Dar nu sunt destule locuri şi

aşa…

— Pot atunci să renunţ la materia asta? Aş putea folosii timpul pentru studiu individual.

— Să renunţi la Biologie? I se deschise gura de uimire. *Ce nebunie. Cât de greu este să stai la o materie pe care deja o ştii? Trebuie să fie o problemă legată de domnul Banner. Mă întreb dacă ar trebui să discut cu Bob despre asta.* N-o să ai destule credite ca să absolvi!

— O să recuperez anul viitor!

— Poate ar trebui să vorbeşti cu părinţii tăi despre asta.

Uşa s-a deschis în spatele meu, dar oricine era, nu se gândea la mine, aşa că am ignorat întreruperea şi m-am concentrat la doamna Cope. M-am aplecat vizibil mai aproape, şi mi-am ţinut ochii mai deschişi. Ar fi funcţionat mai bine dacă aş fi avut ochii aurii, şi nu negri. Negrul sperie oamenii, aşa cum şi trebuie.

— Vă rog, doamna Cope! Mi-am făcut vocea cât de moale şi rugătoare am putut – şi poate fi considerabil de convingătoare. Nu există altă materie la care să mă mut? Sunt sigur că trebuie să existe un loc liber undeva. Şase ore de biologie pe săptămână nu pot fi singura opţiune!

I-am zâmbit, având grijă să nu-mi dezvelesc dintii prea mult ca să n-o sperii, şi îmblânzindu-mi expresia feţei.

Inima ei a început să bată mai tare. *Prea tânăr*, îşi reaminti ea cu disperare.

— Păi… poate aş putea să vorbesc cu Bob, adică cu domnul Banner. Să vedem dacă…

În numai o secundă, totul s-a schimbat: atmosfera din încăpere, misiunea mea acolo, motivul pentru care mă aplecam spre femeia cu părul roşu… Ceea ce avusese un scop înainte, acum avea altul.

Doar o secundă i-a trebuit Samanthei Wells să deschidă uşa şi să lase un formular în coşul de lângă uşă,

grăbindu-se apoi să iasă şi să plece acasă. O secundă a fost de ajuns pentru curentul care venea de pe uşa deschisă să mă lovească. Doar o secundă mi-a luat să realizez de ce prima persoană care intrase nu m-a întrerupt cu gândurile ei.

M-am întors, deşi nu era nevoie să mă conving. M-am întors încet, luptându-mă să-mi păstrez controlul în muşchii care se răzvrăteau.

Bella Swan stătea cu spatele lipit de perete, lângă uşă, cu o hârtie ţinută strâns în mâini. Ochii ei erau chiar mai mari decât de obicei, atunci când mi-a surprins privirea inumană şi feroce.

Mirosul sângelui ei satura fiecare particulă de aer din încăperea mică şi înăbuşitoare. Gâtul mi-a izbucnit în flăcări.

Monstrul m-a privit din nou din oglindă ochilor ei, o întruchipare a răului.

Mâna mi-a rămas în aer, deasupra biroului. Nu era nevoie să mă uit înapoi ca să lovesc capul doamnei Cope cu destulă forţă încât s-o omor. Doar două vieţi, nu douăzeci. Un schimb bun.

Monstrul aşteptă nerăbdător, flămând, ca eu să acţionez.

Dar întotdeauna există o alternativă, trebuie să existe.

Mi-am blocat plămânii, şi am fixat imaginea lui Carlisle în faţa ochilor mei. M-am întors spre doamna Cope, şi am auzit surpriza ei interioară în faţa schimbării mele de expresie. S-a tras mai departe de mine, dar teama ei nu s-a concretizat în cuvinte coerente.

Folosind tot controlul pe care l-am căpătat în decenii întregi de negare a condiţiei mele, mi-am făcut vocea moale şi blândă. Îmi mai rămăsese aer în plămâni doar pentru o singură replică, aşa că am vorbit repede

— Nu contează, atunci. Văd că nu se poate. Mulţumesc pentru ajutor.

M-am întors şi m-am grăbit să ies, încercând să nu simt căldura corpului fetei când am trecut la câţiva centimetri de ea.

Nu m-am oprit până nu am ajuns în maşină, mergând mult prea repede tot drumul până acolo.

Majoritatea oamenilor plecaseră deja, deci nu m-a văzut mai nimeni.

Am auzit un elev din anul 2, D.J. Garret care mă observase dar nu mă lua în seamă…

De unde a apărut Cullen? Parcă s-ar fi materializat de nicăieri… Iar începe imaginaţia să mi-o ia razna. Mama mereu îmi spune…

Când m-am urcat în Volvo, ceilalţi erau deja acolo. Am încercat să-mi controlez respiraţia, dar căutam disperat aerul proaspăt ca şi cum mă sufocam.

— *Edward,* întreba Alice cu îngrijorare în voce.

Am clătinat din cap, spre ea.

— Ce ţi s-a întâmplat? A întrebat Emmet distras pentru moment de la faptul că Jasper nu avea chef de revanşa lui.

În loc să răspund, am întors maşina. Trebuia să plec din parcare înainte ca Bella Swan să mă urmeze şi aici. Propriul meu demon mă bântuia… Am tras de volan şi am accelerat. Am atins 40 km pe oră înainte să intru pe şosea. Pe şosea am atins 70 înainte să cotesc.

Fără să fie nevoie să mă uit, ştiam că Emmett, Rosalie şi Jasper s-au întors să o privească pe Alice. Ea dădu din umeri. Nu putea să vadă ce s-a petrecut deja, ci numai ce urma să vină.

S-a uitat în viitorul meu. Amândoi am văzut ce a apărut în mintea ei, şi amândoi am fost surprinşi.

— Pleci, şopti ea.

Ceilalţi mă fixau cu privirea.

— Chiar aşa? Am şuierat printre dinţi.

Atunci Alice a văzut schimbarea hotărârarii mele şi o nouă alternativa a viitorului care lua o turnură întunecată.

— Oh.

Bella Swan, moartă. Ochii mei devenind roşii din cauza sângelui proaspăt. Căutarea făptaşului ce va urma. Timpul precaut pe care îl vom petrece aici, până când va fi din nou sigur să plecăm şi să luăm totul de la început…

— Oh, spuse ea din nou.

Imaginea deveni mai clară. Vedeam interiorul casei şefului de poliţie Swan pentru prima dată, o vedeam pe Bella în bucătăria mică cu faianţă galbenă, stând cu spatele la mine în timp ce eu o urmăream din umbră… lăsând mirosul ei să mă ademenească…

— Opreşte-te, am strigat incapabil să mai suport.

— Scuze, şopti ea cu ochii măriţi.

Monstrul era încântat.

Şi viziunea din mintea ei se schimbă din nou. O autostradă pustie pe timp de noapte, zburând cu peste 200 km pe oră pe lângă copacii plini de zăpadă de pe marginea drumului.

— O să-mi fie dor de tine, spuse ea. Chiar dacă o să lipseşti puţin.

Emmet şi Rosalie m-au privit cu o expresie exagerat de temătoare.

Aproape ajunseserăm la cotitură care ducea spre casa noastră.

— Lasă-ne aici, spuse Alice. Ar trebui să te duci să-i spui lui Carlisle.

Am dat din cap şi am oprit brusc maşina.

Emmett, Rosalie şi Jasper au coborât în tăcere. Or s-o oblige pe Alice să le explice după ce plec eu. Alice mi-a atins umărul.

— O să faci ceea ce trebuie, a murmurat.

Nu era o viziune de data asta, ci un ordin.

— Ea e singura familie pe care o are Charlie Swan. L-ai omorî şi pe el, odată cu ea.

— Da, am spus, fiind de acord doar cu ultima parte.

A coborât după ceilalţi, cu sprâncene încruntate cu teamă. Ai dispărut cu toţii în pădure, înainte ca eu să întorc maşina.

Am accelerat în direcţia oraşului, şi ştiam că viziunile din mintea lui Alice îmi vor apărea în întuneric, ca luminile unui neon. În timp ce mă grăbeam spre Forks cu 90 km pe oră, nu eram sigur unde mă duc. Să-i spun la revedere tatălui meu. Sau să dezlănţui mostrul din mine. Drumul zbura sub roţile maşinii.

Capitolul 2 – O carte deschisă

M-am lăsat pe spate în moranul de zăpadă moale, aşteptând ca pudra uscată să capete forma corpului meu. Pielea mi se răcise, ajustându-se aerului rece din jur, şi simţeam bucatele de gheaţă lipindu-se de mine.

Cerul era senin, plin de stele strălucitoare, luminând albastru în unele porţiuni, galben în altele. Stelele creau forme măreţe în universul întunecat. Era o privelişte uimitoare. Incredibilă. Sau cel puţin aşa ar fi trebuit să fie. Ar fi fost incredibilă, dar eu nu eram capabil să observ.

Situaţia nu se îmbunătăţise. Trecuseră şase zile. Şase zile de când mă ascundeam în pustietatea din Denali, şi nu puteam să mă elibererez, aşa cum nu putusem din momentul în care îi simţisem mirosul.

Când mă uitam la cerul luminos, exista un obstacol între ochii mei şi frumuseţea priveliştii. Obstacolul era un chip, un chip omenesc comun pe care nu puteam să mi-l alung din minte.

Am auzit gândurile apropiindu-se înainte să aud paşii care urmau. Sunetul mişcării era doar o şoaptă vagă

deasupra zăpezii.

Nu eram surprins că Tanya mă urmase aici. Ştiam că aşteptase această conversaţie, amânând-o până când era sigură de ceea ce voia să spună.

A apărut în faţa mea, la câţiva metri distanţă, aterizând pe vârful unei stânci negre şi balansadu-se acolo cu picioarele desculţe.

Pielea Tanyei era argintie în lumina stelelor, iar buclele ei blonde păreau aproape roz, cu o tentă de culoarea căpşunilor. Ochii ei aurii s-au luminat când m-au văzut acolo, pe jumătate îngropat în zăpadă, iar buzele au format încet un zâmbet.

Incredibilă. Dacă aş fi fost în stare s-o observ. Am oftat.

S-a aplecat până la baza stâncii, degetele atingând piatra. Corpul i s-a strâns.

Ciocnirea bilei de biliard, se gândi ea.

Se lansa în aer, forma ei intuncata învârtindu-se până când ateriză graţioasa între mine şi stele. Şi-a strâns genunchii la piept aşezându-se pe troianul de zăpadă de lângă mine.

O briză de zăpadă a zburat spre mine. Stelele au dispărut şi eram complet acoperit, adânc îngropat în cristalele uşoare de gheaţă.

Am oftat din nou, dar nu m-am mişcat ca să ies. Întunericul de sub zăpadă nu îmbunătăţea şi nici nu înrăutăţea priveliştea. Încă vedeam acelaşi chip în faţa ochilor.

— Edward?

Zăpada a zburat în toate părţile din nou, în timp ce Tanya mă dezgropa. A dat la o parte zăpada de pe faţa mea nemişcată, fără să îmi întâlnească privirea.

— Scuze, murmură ea. Era o glumă.

— Ştiu. A fost amuzant.

Colţurile gurii ei coborâră.

— Irina şi Kate mi-au spus că ar trebui să te las singur. Ele cred că te enervez.

— Deloc, am asigurat-o eu. Din contră, eu sunt cel nepoliticos, foarte nepoliticos. Îmi cer scuze.

Te duci înapoi acasă, nu-i aşa? se gândi ea.

— Nu m-am… hotărât… încă.

Dar nu rămâi aici. Gândul ei era acum întristat.

— Nu. Nu pare să mă… ajute.

Ea se strâmbă.

— E vina mea, nu?

— Bineînţeles că nu, am minţit eu cu uşurinţă.

Nu face pe gentlemanul.

Am zâmbit.

Te fac să te simţi prost, se învinui ea.

— Nu.

Îşi ridică o sprânceană, cu expresia atât de neîncrezătoare încât m-a făcut să râd. Un râset scurt, urmat de alt oftat.

— Bine, am recunoscut. Puţin.

A oftat şi ea, sprijinindu-şi bărbia în mâini. Gândurile ei erau deprimate.

— Eşti de mii de ori mai frumoasă decât stelele, Tanya. Bineînţeles, ştii deja asta. Nu lasa încăpăţânarea mea să-ţi distrugă încrederea în tine.

Am chicotit gândindu-mă la o asemenea improbabilitate.

— Nu sunt obişnuita cu respingerea, mormăi ea cu buza ei inferioară răsfrângându-se într-o îmbufnare atrăgătoare.

— Evident că nu, am fost de acord încercând fără prea mult succes să blochez gândurile ei în timp ce îşi amintea sute de cuceriri încununate de succes.

Tanya prefera bărbaţi umani în general. Erau mai

mulţi, în primul rând, şi aveau avantajul de fi calzi şi domoli. Şi dornici, bineînţeles.

— Suculent, am tachinat-o, sperând să întrerup imaginile din mintea ei.

Ea a rânjit, arătându-şi dinţii.

Spre deosebire de Carlisle, Tanya şi surorile ei şi-au descoperit conştiinţă pe parcurs. În definitiv, atracţia surorilor faţa de bărbaţi le făcuse să renunţe la crime. Acum bărbaţii pe care îi iubeau… chiar supravieţuiau.

— Când ai venit aici, spuse Tanya încet, am crezut că…

Ştiam ce a crezut. Şi ar fi trebuit să prevăd asta. Dar gândirea mea analitică nu funcţiona prea bine la acel moment.

— Ai crezut că m-am răzgândit.

— Da, se încruntă ea.

— Mă simt îngrozitor că ţi-am înşelat aşteptările, Tanya. N-am vrut să… nu gândeam. Pur şi simplu am plecat în grabă…

— Presupun că nu poţi să-mi spui de ce…

M-am ridicat şi mi-am pus mâinile în jurul genunchilor, strângându-mă în defensivă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Tanya, Irina şi Kate erau foarte pricepute la stilul ăsta de viaţă pe care îl aleseseră. Mai pricepute chiar, în unele privinţe, decât Carlisle. În ciuda faptului că se apropiau atât de mult de cei care ar fi trebuit să fie, şi cândva erau, prada lor, totuşi nu comiteau greşeli. Îmi era ruşine să-mi recunosc slăbiciunea în faţa Tanyei.

— Probleme cu femeile? Încercă ea să ghicească, ignorându-mi recalcitrarea.

Am râs trist.

— Nu în felul la care te referi.

A rămas tăcută. I-am ascultat gândurile în timp ce

făcea presupuneri, încercând să descifreze înţelesul cuvintelor mele.

— Nu eşti nici pe-aproape, i-am spus.

— Un indiciu? M-a întrebat.

— Te rog las-o baltă, Tanya.

A tăcut din nou, încă făcând speculaţii. Am ignorat-o, încercând în zadar să apreciez frumuseţea stelelor.

A renunţat după un moment iar gândurile ei au luat altă direcţie.

Unde o să te duci, Edward? Înapoi la Carlisle?

— Nu cred, am şoptit.

Unde o să mă duc? Nu-mi venea în minte niciun loc de pe planeta care să prezinte vreun interes pentru mine. Nu voiam să fac sau să văd nimic. Pentru că, oriunde m-aş duce, n-aş ajunge nicăieri, doar aş fugi de ceva.

Uram asta. Când am devenit aşa un laş?

Tanya îşi puse braţul delicat în jurul umerilor mei. Am înţepenit dar nu m-am retras de atingerea ei. Nu voia decât să mă consoleze prieteneşte. În mare parte.

— Cred că o să te duci înapoi, spuse ea iar vocea ei căpătă un vag accent rusesc pierdut de mult. Indiferent ce este… sau cine este cel care te supăra… o să înfrunţi situaţia. Tu eşti genul ăla.

Gândurile ei erau la fel de convinse că şi vorbele ei. Am încercat să-i împărtăşesc părerea. Cel care înfrunta problemele. Era plăcut să mă gândesc din nou la mine în acest mod. Nu-mi mai pusesem niciodată la îndoială curajul sau puterea de a face faţa dificultăţilor, înainte de ora aceea oribilă de biologie.

Am pupat-o pe obraz, retrăgându-mă repede când s-a întors cu faţa spre mine, cu buzele pregătite. A zâmbit trist din cauza rapidităţii mele.

— Mulţumesc, Tanya. Aveam nevoie să aud asta.

Gândurile i-au devenit iritate.

— Cu plăcere, cred. Aş vrea să fii mai rezonabil în legătură cu unele lucruri, Edward.

— Îmi pare rău, Tanya. Ştii că eşti prea bună pentru mine. Doar că… n-am găsit încă ceea ce caut.

— Ei bine, dacă pleci înainte să ne mai vedem… la revedere, Edward.

— La revedere, Tanya! Când am spus cuvintele, am putut să mă văd plecând; m-am văzut îndeajuns de puternic să mă întorc în singurul loc unde voiam să fiu. Mulţumesc din nou!

S-a ridicat dintr-o mişcare agilă, şi apoi a fugit ca o fantomă prin zăpadă, atât de repede încât picioarele ei nu aveau timp să se afunde în troiene. Nu lasă urme în spatele ei. Nu s-a uitat în urmă. Refuzul meu a deranjat-o mai mult decât a lăsat să se vadă, chiar şi în gânduri. Nu voia să mă mai vadă înainte să plec.

Gura mi s-a încordat cu întristare. Nu-mi plăcea să o rănesc pe Tanya, deşi sentimentele ei nu erau profunde, curate sau, oricum, nu simţea ceva ce aş putea să simt şi eu pentru ea. Dar mă făcea să mă simt foarte nepoliticos.

Mi-am pus bărbia pe genunchi şi m-am uitat din nou la stele, deşi eram brusc nerăbdător să plec la drum. Ştiam că Alice o să vadă că vin, şi o să le spună şi celorlalţi. Asta o să-i bucure, mai ales pe Carlisle şi Esme. Dar m-am uitat la stele pentru încă un moment, încercând să văd mai mult decât chipul din mintea mea. Între mine şi luminile strălucitoare ale cerului, erau o pereche de ochi căprui-ciocolatii care se uitau la mine, părând să mă întrebe în ce mod o s-o afecteze decizia asta pe ea. Bineînţeles, nu eram sigur dacă asta era informaţia pe care o cereau ochii ei curioşi. Chiar şi în imaginaţia mea, nu-i puteam auzi gândurile. Ochii Bellei Swan continuară să mă întrebe, iar eu continuam să nu observ priveliştea stelelor. Cu un suspin greu, am renunţat, şi m-am ridicat. Dacă aş alerga,

aş ajunge înapoi la maşina lui Carlisle în mai puţin de o oră…

Grăbit să-mi revăd familia, şi aşteptând cu nerăbdare să fiu iar acel Edward care înfrunta problemele, am alergat prin puştiul înzăpezit, fără să las urme.

* * *

— O să fie bine, şopti Alice. Ochii ei erau lipsiţi de concentrare, iar Jasper îşi ţinea o mâna uşor sub cotul ei, conducând-o înainte, în timp ce intrăm grupaţi strâns în cantină. Rosalie şi Emmet conduceau grupul, Emmet arătând ridicol de mult ca un bodyguard în mijlocul unui tertoriu ostil. Rose părea şi ea prudenta, dar mai mult iritată decât protectoare.

— Bineînţeles că o să fie bine, am mormăit.

Comportamentul lor era absurd. Dacă n-aş fi fost convins că pot face faţa momentului, aş fi stat acasă.

Brusca schimbare de stare, de la cea normală, chiar jucăuşă de dimineaţă – ninsese noaptea trecută, iar Emmet şi Jasper au profitat de neatenţia mea ca să mă bombardeze cu bulgări, iar când s-au plictisit de lipsa mea de reacţie, s-au întors unul împotriva celuilalt – starea schimbându-se în această vigilentă excesivă. Şi ar fi fost chiar comică, dacă n-ar fi fost atât de enervantă.

— N-a venit încă, dar după direcţia din care o să vină… n-o să fie în bătaia curentului dacă stăm la locul nostru obişnuit.

— *Bineînţeles* că o să stăm la locul nostru obişnuit. Termină, Alice. Mă calci pe nervi. O să fiu bine.

A clipit în timp ce Jasper o ajuta să se aşeze, iar ochii ei s-au focalizat în sfârşit pe faţa mea.

— Hmm, spuse ea părând surprinsă. Cred că ai dreptate.

— *Bineînţeles* că am, am murmurat.

Uram să fiu centrul îngrijorărilor lor. M-am simţit

brusc solidar faţa de Jasper, amintindu-mi toate momentele când îi dădeam cu toţii târcoale, protectori. Mi-a întâlnit scurt privirea şi a rânjit.

Enervant, nu-i aşa?

M-am strâmbat la el.

Trecuse doar o săptămână de când încăperea asta lungă şi murdara mi se păruse ucigător de plictisitoare? De când mi se păruse că să stai aici este ca şi cum ai dormi, ca o stare de comă?

Astăzi nervii îmi erau întinşi la maxim, coarde de pian, întinse atât de tare încât să cânte la cea mai mică atingere. Simţurile îmi erau alerte, analizăm fiecare sunet, fiecare imagine, fiecare mişcare a aerului care-mi atingea pielea, fiecare gând. În special gândurile. Era un singur simt pe care îl blocasem, refuzând să-l folosesc. Mirosul, desigur. Nu respirăm.

Mă aşteptam să aud mai mult despre Culleni în gândurile pe care le auzeam. Toată ziua aşteptasem, căutând orice nouă cunoştinţa de-a Bellei în care ea să fi avut încredere, încercând să văd direcţia pe care o vor lua bârfele. Dar nu era nimic. Nimeni n-a observat cei cinci vampiri din cantină, ca întotdeauna. Câţiva oameni se gândeau încă la fata aceea, încă gândind aceleaşi lucruri ca şi săptămâna trecută. În loc să mi se pară ceva insuportabil de plictisitor, acum mi se părea fascinant.

N-a spus nimănui nimic despre mine?

Nu se poate să nu fi observat priviririle mele întunecate şi criminale. Doar am văzut-o reacţionând. Cu asigurata am speriat-o rău. Fusesem convins că o să spună cuiva, poate chiar exagerând povestea că s-o facă mai convingătoare… dându-mi câteva replici ameninţătoare.

În plus, m-a auzit şi încercând să scap de ora noastră comună de biologie. Trebuie să se fi întrebat, după ce mi-a văzut expresia feţei, dacă ea este cauza. O fată normală ar

fi întrebat lumea, şi-ar fi comparat experienţa cu a altora, căutând poveşti asemănătoare care să explice comportamentul meu, ca să nu se simtă singură. Oamenii sunt mereu disperaţi să se simtă normali, să se integreze. Să se amestece cu toţi cei din jur, ca un fir de blană de oaie lipsit de particularităţi. Nevoia asta este mai puternică în anii nesiguri ai adolescentei, în mod special. Fata asta nu o să fie excepţia de la regulă.

Nimeni nu ne-a observat stând acolo, la masa noastră obişnuita. Bella trebuie să fie, probabil mult prea timidă, dacă nu s-a confesat nimănui. Poate că a vorbit cu tatăl ei, poate asta era cea mai strânsă legătură… deşi pare cam puţin probabil, având în vedere că a petrecut atât de puţin timp cu el. Trebuie să fie mai apropiată de mama ei. Totuşi, va trebui să trec pe lângă şeful poliţiei Swan zilele astea şi să ascult ce gândeşte.

— Ceva nou? întrebă Jasper.

— Nimic. Nu cred că spus nimănui.

Toţi au ridicat din sprâncene la aflarea veştii.

— Poate nu eşti aşa înfricoşător cum crezi, spuse Emmet râzând. Pun pariu că aş fi putut s-o terifiez mai tare decât tine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mă întreb de ce… spuse el nedumerit din nou din cauza tăcerii unice a gândurilor fetei.

— Am mai discutat asta. Nu *ştiu*.

— Vine înăuntru, murmură Alice.

Mi-am simţit corpul devenind rigid.

— Încearcăti să păreţi umani.

— Umani, zici? întrebă Emmet.

Îşi ridică pumnul drept şi îşi descleştă degetele arătându-ne bulgarele pe care îl păstrase în palmă. Bineînţeles că nu se topise. Îl strânsese până devenise o bucată tare de gheaţă. Emmet se uita la Jasper, dar am

văzut direcţia reală a gândurilor lui. Şi Alice la fel, bineînţeles. Când a aruncat brusc bucata de gheaţă spre ea, Alice a împins-o cu o mişcare naturală din degete. Gheaţa a ricoşat până în capătul celălalt al cafenelei, prea rapid pentru ochii umani, şi s-a izbit cu un bubuit de zidul tare. Zidul s-a crăpat.

Capetele celor care se aflau în colţul acela al încăperii, s-au întors să se uite la bucata de gheaţă de pe podea, apoi s-au întors căutând făptaşul. Nu s-au uitat mai departe de câteva mese distanta. Nimeni nu s-a uitat la noi.

— Foarte uman, Emmet, spuse Rosalie caustic. De ce nu te duci să dărâmi şi peretele dacă tot te-ai apucat?

— Ar arăta mult mai impresionant dacă ai face-o tu, iubito.

Am încercat să-i ignor, păstrându-mi un zâmbet pe faţa ca şi cum aş lua parte la gluma lor. Nu mi-am permis să mă uit spre coada de la mâncare, unde ştiam că stă ea. Dar într-acolo îmi îndreptam auzul.

Puteam să aud lipsa de răbdare a Jessicăi cu nouă fată, care părea neatentă, stând nemişcată la coada care înainta. Am văzut, prin mintea Jessicăi, ca obrajii Bellei erau iar coloraţi roz de îmbujorare.

Respirăm scurt şi superficial, pregătit să renunţ să mai respir dacă vreun pic din mirosul ei ajungea prin aer la mine.

Mike Newton era cu cele două fete. Îi auzeam ambele voci, şi cea mentală şi pe cea verbală, când a întrebat-o pe Jessica ce s-a întâmplat cu fata Swan. Nu mi-a plăcut felul în care gândurile lui gravitau în jurul ei, stârnind fanteziile deja formate care îi acaparau mintea, în timp ce se uita la ea cum porneşte din nou şi se trezeşte din reverie, ca şi cum uitase că se afla acolo.

— Nimic, am auzit-o pe Bella spunând cu vocea ei

clară şi blândă.

Părea că sună ca un clopoţel peste vorbăria din cafenea, dar ştiam că asta se inatampla doar pentru că ascultam eu prea intens.

— O să-mi iau doar un suc astăzi, continuă ea înaintând ca să-şi recupereze locul la coadă.

Nu m-am putut stăpâni să nu arunc o privire temătoare în direcţia ei. Ea se uita la podea, sângele dispărându-i încet din obraji. M-am uitat repede în altă parte, la Emmet, care râdea de zâmbetul meu fals de pe faţa.

Pari bolnav, frate.

Mi-am rearanjat expresia feţei, ca să pară relaxată şi lipsită de efort.

Jessica se întreba de ce nu are Bella pofta de mâncare.

— Nu ţi-e foame?

— De fapt, mă simt cam rău.

Vocea ei era mai gravă, dar încă foarte clară.

De ce mă deranja îngrijorarea protectoare emanata brusc de gândurile lui Mike Newton? Ce conta dacă era posesiv? Nu era treaba mea dacă Mike Newton se simţea inutil de îngrijorat pentru ea. Poate aşa reacţiona toată lumea în prezenţa ei. Nu voisem şi eu, din instinct, s-o protejez? Asta înainte să vreau s-o omor…

Dar oare fata *era* bolnavă într-adevăr?

Era greu de spus, arata atât de delicată cu pielea ei translucidă… Atunci am realizat că îmi făceam şi eu griji, exact ca băiatul ăla idiot, aşa că m-am forţat să nu mă mai gândesc la sănătatea ei.

Oricum, nu-mi plăcea să o monitorizez prin gândurile lui Mike. Am trecut la Jessica, urmărindu-i cu teama pe cei trei care căutau o masă la care să stea. Din fericire, s-au aşezat cu prietenii obişnuiţi ai Jessicăi, la una din primele

mese din încăpere. Nu era împotriva curentului, exact aşa cum promisese Alice.

Alice îmi dădu un cot. *O să se uite în curând, porta-te uman.*

Am strâns din dinţi în spatele zâmbetului.

— Relaxează-te, Edward, spuse Emmet. Sincer… ce dacă omori un om. Nu e sfârşitul lumii.

— Tu ştii mai bine, am murmurat eu.

Emmet râse.

— Trebuie să înveţi să treci peste unele lucruri. Aşa cum fac eu. Eternitatea este o perioadă cam lungă ca să zaci în regrete.

Chiar atunci, Alice a aruncat o mână plină de gheaţă, pe care o ascunsese, spre faţa lipsită de bănuieli a lui Emmet.

El a clipit surprins, şi apoi a rânjit în anticipaţie.

— Tu ai vrut-o, spuse el, şi s-a aplecat peste masă, scuturându-şi părul plin de gheaţă spre ea. Zăpadă, topindu-se în căldura încăperii, zbura din capul lui într-un duş pe jumătate lichid, pe jumătate îngheţat.

— Scârbos! Se plânse Rose, în timp ce ea şi Alice se fereau de stropi.

Alice râse şi ne-am alăturat cu toţii la veselia ei. Puteam să văd în mintea lui Alice cum orchestrase perfect momentul, şi ştiam că fata – ar trebui să nu mă mai gândesc la ea aşa, ca şi cum ar fi singura fată din lume – ca *Bella* se uita la noi cum râdeam şi ne jucăm, arătând atât de fericiţi, umani şi nerealist de perfecţi, de parcă eram într-un tablou de Norman Rockwell.

Alice continua să râdă, ţinându-şi tava ridicată ca un scut. Fata – Bella, probabil că se uită încă la noi.

…iar se holbează la Culleni, s-a gândit cineva, captându-mi atenţia.

M-am uitat automat spre chemarea neintenţionată,

realizând că recunoscusem deja vocea, o ascultasem mult astăzi.

Dar am privit dincolo de Jessica, întâlnind privirea penetranta a feţei.

S-a uitat repede în jos, ascunzându-se în spatele părului ei des.

La ce se gândea? Frustrarea părea să devină din ce în ce mai acută cu trecerea timpului, în loc să dispară. Am încercat, fără să ştiu ce fac pentru că nu mai încercasem niciodată, să-mi forţez mintea să străpungă liniştea din jurul ei. «Auzul» meu fusese mereu ceva natural, fără să trebuiască să-l forţez. Niciodată n-a trebuit să mă străduiesc. Dar mă concentram acum, încercând să sparg scutul care o înconjura.

Nimic, doar linişte.

Ce e cu ea? se gândi Jessica, ca un ecou al propriei mele frustrări.

— Edward Cullen se holbează la tine, îi şopti ea fetei Swan în ureche, adăugând un chicotit.

Nu era nicio urmă de gelozie iritată în tonul ei. Jessica părea pricepută în rolul de prietena falsă.

Am ascultat, scârbit, răspunsul fetei.

— Nu pare supărat, nu? A şoptit ea.

Deci chiar observase reacţia mea sălbatică de săptămâna trecută. Bineînţeles că observase.

Întrebarea a surprins-o pe Jessica. Mi-am văzut propriul chip în mintea ei, în timp ce ea îmi studia expresia, dar nu i-am întors privirea. Mă concentram încă pe faţă, încercând să aud ceva, orice. Concentrarea mea intenţionată nu părea să funcţioneze deloc.

— Nu, i-a răspuns Jessica, şi ştiam că ar fi vrut să spună „da”; o duruse faptul că mă uitam la Bella, deşi nu arata asta prin tonul vocii. Ar trebui să fie supărat?

— Nu cred că mă place, a şoptit fata, lăsându-şi capul

rezemat într-o mână, ca şi cum ar fi fost brusc obosită. Am încercat să înţeleg mişcarea, dar nu puteam să fac decât presupuneri… Poate chiar era obosită.

— Culenii nu plac pe nimeni, o linişti Jess. De fapt, nu observă pe nimeni inadejuns de mult timp încât să-l placă. *Niciodată până acum,* gândul ei era plin de răutate. Dar să ştii că încă se holbează la tine.

— Nu te mai uita la el, spuse fata neliniştită, ridicându-şi capul ca să se asigure că Jessica o ascultă.

Jessica chicoti, dar făcu cum i se spusese.

Fata nu se uită în altă parte decât la masa ei pentru restul orei. M-am gândit, deşi desigur nu puteam să fiu sigur, ca asta este un comportament deliberat. Arata de parcă ar fi vrut să se uite la mine. Corpul i se întorcea în direcţia mea, bărbia începea să se răsucească, şi atunci ea se oprea, trăgea adânc aer în piept şi se uita fix la cel cu care vorbea.

Am ignorat în mare parte celelalte gânduri din jurul fetei, pentru că nu erau despre ea momentan. Mike Newton plănuia o bătaie cu zăpadă în parcare după ore, părând să nu realizeze că zăpada se topise din cauza ploii. Sunetul fin al fulgilor pe acoperiş fusese înlocuit de obişnuitul răpăit al picăturilor de ploaie. Chiar n-a auzit schimbarea? Mie mi se părea foarte zgomotoasă.

Când s-a terminat pauză de prânz, am rămas pe scaun. Oamenii ieşeau, şi m-am surprins încercând să disting sunetul paşilor ei din mulţime, ca şi cum ar fi fost ceva important sau ieşit din comun în legătură cu paşii ei. Ce prostesc.

Nici familia mea nu s-a mişcat din loc. Aşteptau să vadă ce o să fac eu.

O să mă duc la oră, să stau lângă fata mirosind parfumul înnebunitor al sângelui ei, simţind căldura pulsului ei în aer, aproape de pielea mea? Eram îndeajuns

de puternic pentru asta? Sau era de ajuns pentru azi?

— Cred… că e ok, spuse Alice ezitant. Mintea îţi este pregătită. *Cred* că poţi să rezişti ora următoare.

Dar Alice ştia cât de repede se poate răzgândi creierul.

— De ce să întinzi coarda, Edward? întrebă Jasper.

Deşi Jasper nu voia să se simtă îngâmfat pentru că eu eram cel slab în momentul de faţa, puteam să simt că era totuşi un pic…

— Du-te acasă. Ia-o încet.

— Ce mare lucru? îl contrazise Emmet. Ori o omoară, ori nu o omoară. Mai bine să rezolve situaţia acum, oricum o fi.

— Nu vreau să mă mut încă, se plânse Rosalie. Nu vreau s-o iau de la capăt. Aproape am terminat liceul, Emmet. În sfârşit!

Nu mă puteam hotărî. Voiam foarte mult, să înfrunt situaţia şi nu să fug iar. Dar în acelaşi timp, nu voiam să mă forţez prea mult. Fusese o greşeală când Jasper stătuse atât de mult timp fără să vâneze săptămâna trecută. Acum eu făceam o greşeală la fel de lipsită de sens?

Nu voiam ca familia mea să trebuiască să se mute. Nimeni nu mi-ar mulţumi pentru asta.

Dar voiam să mă duc la ora de Biologie. Am realizat că voiam să o văd pe ea din nou.

Asta m-a făcut să mă hotărăsc. Curiozitatea. Mă uram pentru că simţeam asta. Nu-mi promisesem că n-o să las tăcearea gândurilor fetei să mă facă excesiv interesat de ea? Şi totuşi, eram excesiv de interesat.

Voiam să ştiu la ce se gândeşte. Mintea îi era închisă, dar ochii îi erau deschişi. Poate aş putea să-i citesc ochii în schimb.

— Nu, Rose, chiar cred că o să fie bine, spuse Alice. Se conturează mai clar. Sunt în proporţie de nouăzeci şi

trei la sută convinsă că n-o să se întâmple nimic rău dacă se duce la oră.

Se uita la mine curioasă, întrebându-se ce anume s-a schimbat în gândurile mele în aşa fel încât viziunile ei să fie mai sigure.

Oare curiozitatea mea o să fie îndeajuns să o ţină în viaţă pe Bella?

Emmet avea dreptate, totuşi. De ce să nu rezolv situaţia, oricum o fi? O să înfrunt tentaţia.

— Duceţi-vă la ore, le-am ordonat eu ridicându-mă de la masă.

M-am întors şi am plecat de lângă ei fără să mă uit înapoi. Puteam să aud îngrijorarea lui Alice, cenzurarea lui Jasper, aprobarea lui Emmet şi iritarea lui Rosalie venind din spatele meu.

Am respirat pentru ultima dată aer adânc în faţa uşii clasei, şi apoi am ţinut aerul în piept intrând în spaţiul mic şi încălzit.

Nu întârziasem. Domnul Banner pregătea încă ora de laborator de astăzi. Faţă stătea la masa mea, la masa *noastră*, cu faţa plecată în jos, mâzgălindu-şi caietul. M-am uitat cu atenţie la desen în timp ce mă apropiam, interesat până şi de o creaţie oricât de neînsemnată a minţii ei. Dar nu avea niciun sens. Doar nişte spirale în alte spirale. Poate nu se concentra la desen ci se gândea la altceva?

Mi-am tras scaunul cu o brutalitate care nu era necesară, lăsându-l să hârşâie pe linoleum. Oamenii se simt mereu mult mai confortabil când apropierea cuiva este anunţată de sunete.

Ştiam că auzise zgomotul. Nu şi-a ridicat privirea dar a ratat o spirală din modelul pe care îl desena, făcându-l neechilibrat.

De ce nu şi-a ridicat privirea? Probabil era speriată. Ar trebui să-i las altă impresie despre mine de data asta.

Să o fac să creadă că şi-a imaginat lucruri înainte.

— Bună, am spus eu cu vocea înceată pe care o foloseam când voiam ca oamenii să se simtă confortabil, formându-mi un zâmbet politicos pe buze, fără să-mi arăt dintii.

S-a uitat spre mine atunci, cu ochii ei căprui adânci, surprinşi, aproape neîncrezători, şi plini de întrebări tăcute. Era exact expresia care mi se întipărise în minte de o săptămână.

În timp ce mă uitam în acei ochi căprui ciudaţi, am realizat că ura – ura pe care îmi imaginasem că o merita această fată doar pentru că există – se evaporase. Fără să respir, fără să-i simt mirosul, era greu de crezut că cineva atât de vulnerabil merita vreodată să fie detestat.

Obrajii au început să i se înroşească, şi n-a spus nimic.

Mi-am păstrat privirea pe ochii ei, concentrându-mă asupra profunzimii lor întrebătoare, şi încercând să ignor culoarea apetisantă a pielii ei. Aveam destul aer încât să mai vorbesc puţin fără să respir.

— Mă numesc Edward Cullen, am spus, deşi ştiam că ea ştie asta; aşa era politicos să încep. Nu am avut ocazia să mă prezint săptămâna trecută. Tu trebuie să fii Bella Swan.

Ea a părut încurcată, îi apăruse din nou încreţitura aceea dintre sprâncene. I-a luat cu o jumătate de secundă mai mult decât ar fi trebuit ca să-mi răspundă.

— Cum de ştii cum mă cheamă? M-a întrebat, cu vocea puţin tremurătoare.

Cred că am speriat-o foarte tare. Mă simţeam vinovat… era atât de lipsită de apărare. Am râs blând, era un sunet care îi liniştea pe oameni. Din nou, eram atent cu ascunsul dinţilor.

— Oh, cred că tot lumea îţi ştie numele.

Trebuie să fi observat că devenise centrul atenţiei în locul ăsta monoton.

— Tot oraşul te-a aşteptat să soseşti.

S-a încruntat ca şi cum informaţia asta era neplăcută. Bănuiesc că, fiind aşa timidă cum părea să fie, atenţia era un lucru rău pentru ea. Majoritatea oamenilor sunt exact opusul. Deşi nu vor să iasă în evidenţă din turma, în acelaşi timp îşi doresc să fie în lumina reflectoarelor pentru personalitatea lor individuală.

— Nu, spuse ea. Voiam să zic, de ce mi-ai spus Bella?

— Preferi Isabella? Am întrebat perplex, pentru că nu vedeam încotro se îndrepta întrebarea.

Nu înţelegeam. Cu siguranţă, îşi făcuse clară preferinţa de multe ori în prima zi. Oare toţi oamenii sunt la fel de greu de înţeles fără contextul mental pe post de ghid?

— Nu, îmi place Bella, răspunse ea, lăsându-şi capul un pic pe-o parte.

Expresia ei, dacă o citeam corect, era o combinaţie între jena şi confuzie.

— Dar cred că Charlie, adică tatăl meu, îmi spune Isabella când nu sunt de faţa. Aşa pare să mă ştie toată lumea de aici.

Pielea i s-a colorat şi mai mult într-o nuanţă de roz.

— Oh, am zis eu jalnic, şi m-am uitat repede în altă parte.

Am realizat ce a vrut să spună întrebarea ei. Îmi scăpase ceva… făcusem o greşeală. Dacă n-aş fi tras cu urechea la toată lumea în prima zi, atunci m-a fi adresat ei folosindu-i numele complet, ca toţi ceilalţi. A observat diferenţa.

Am simţit un junghi de nelinişte. Mi-a observat foarte repede greşeală. Foarte perspicace, în special pentru cineva care ar fi trebuit să fie terifiat de apropierea mea.

Dar aveam probleme mai mari decât ce suspiciuni despre mine păstra ea în minte.

Nu mai aveam aer. Dacă voiam să vorbesc din nou cu ea, trebuia să inhalez.

Ar fi greu să evit să vorbesc. Din păcate pentru ea, faptul că împărţeam o masă o transformă în partenerul meu de laborator şi va trebui să lucrăm împreună astăzi. Ar părea ciudat, şi groaznic de nepoliticos din partea mea s-o ignor în timp ce lucrăm. Asta o s-o facă şi mai suspicioasă, şi mai înfricoşată…

M-am întins cât se putea de departe de ea fără să-mi mişc scaunul, întorcându-mi capul spre culoarul dintre rânduri. M-am cuprins cu mâinile, blocându-mi muşchii, şi apoi am luat o gură rapidă de aer care mi-a umplut plămânii. Mi-am folosit doar gura.

Aahh!

Era groaznic de dureros. Chiar şi fără să o miros, puteam să-i simt gustul pe limbă. Gâtul mi-a izbucnit iar în flăcări, dorinţa fiind la fel de intensă ca prima dată când i-am simţit mirosul săptămâna trecută.

Am strâns din dinţi şi am încercat să-mi revin.

— Începeţi! spuse domnul Banner.

Simţeam că am nevoie de fiecare picătură de autocontrol căpătat în şaptezeci de ani de muncă grea, ca să mă întorc spre fată, care se uită în jos la masă şi zâmbea.

— Fetele întâi, partenere? I-am zis eu.

Şi-a ridicat privirea spre mine, iar chipul i-a împietrit, cu ochii măriţi. Era ceva în expresia mea? Era din nou speriată? N-a vorbit.

— Sau pot să încep eu dacă vrei, am spus încet.

— Nu, spuse ea, chipul tracându-i din nou de la alb la roşu. O să încep eu.

M-am uitat la echipamentul de pe masă, un

microscop, o cutie cu diapozitive… Mai bine decât să mă uit la sângele de sub pielea ei subţire. Am luat o altă gură rapidă de aer, printre dinţi, şi m-am crispat de durere când gustul mi-a făcut gâtul să ardă.

— Profaza, a spus ea după o examinare rapidă.

A început să scoată diapozitivul deşi abia dacă îl examinase.

— Te deranjează dacă verific?

Instinctiv, prostesc, de parcă eram unul de-al ei, m-am întins să-i opresc mâna care scotea diapozitivul. Pentru o secundă, căldura pielii ei m-a ars. Era ca un şoc electric, cu siguranţă mult mai fierbinte decât numai nouăzeci şi opt virgulă şase grade. Căldura mi s-a proiectat din mâna până sus pe braţ. Şi-a tras mâna de sub atingerea mea.

— Scuze, am murmurat printre dinţi.

Aveam nevoie să mă uit în altă parte, aşa că am luat microscopul. Avusese dreptate.

— Profaza, am fost eu de acord.

Eram încă prea tulburat ca să mă uit la ea. Respirând cât de tăcut puteam printre dinţii încleştaţi şi încercând să ignor setea intensă, m-am concentrat pe tema uşoară, scriind cuvântul pe foaia de laborator, şi apoi schimbând următorul diapozitiv.

La ce se gândea acum? Cum se simţise când i-am atins mâna? Pielea mea trebuie să i se fi părut rece ca gheaţa, respingătoare. Nu-i de mirare că acum era tăcută.

M-am uitat prin microscop.

— Anafaza, mi-am spus scriind pe al doilea rând.

— Pot să verific? întrebă ea.

M-am uitat la ea, surprins să văd că aştepta, cu o mână întinsă spre miscroscop. Nu părea speriată. Chiar credea că n-am dat răspuns corect?

Nu m-am putut stăpâni să nu zâmbesc văzând privirea plină de speranţă de pe chipul ei, când i-am dat

microscopul. S-a uitat la diapozitiv cu o nerăbdare care s-a evaporat repede. Colţurile gurii i s-au întors în jos.

— Al treilea diapozitiv? ceru ea, fără să-şi ridice ochii din microscop, dar întinzând mâna.

I-am dat următorul diapozitiv în mână, fără să o ating de data asta. Statul lângă ea era ca şi cum aş fi stat lângă o lampă de încălzire. Puteam să simt cum corpul mi se încălzeşte vizibil spre o temperatură ridicată.

Nu s-a uitat mult timp prin microscop.

— Interfaza, spuse ea nonsalnta, poate încercan un pic cam prea mult să pară aşa, şi a împins microscopul spre mine.

N-a atins foaia dar aşteptă ca eu să scriu răspunsul. Am verificat, şi iar avea dreptate.

Am terminat în modul ăsta, vorbind câte un cuvânt şi fără să ne întâlnim privirea unul altuia. Eram singurii care terminaserăm, ceilalţi din clasă se descurcau mai greu. Mike Newton părea că are probleme cu concentrarea. Încerca să ne urmărească pe mine şi pe Bella.

Mai bine rămânea acolo, oriunde o fi fost plecat, se gândi Mike, privindu-mă cu ură. Hmm, interesant. Nu ştiam că băiatul ăsta avea intenţii rele îndreptate către mine. Asta era o evoluţie nouă, recentă. Chiar şi mai interesant, mi-am dat seama că sentimentul era reciproc.

M-am uitat din nou la faţă, uimit de gradul ridicat de devastare şi schimbare pe care l-a adus în viaţa mea, în ciuda înfăţişării ei deloc ameninţătoare.

Nu era ca şi cum nu-l înţelegeam pe Mike. Era chiar drăguţă… într-un fel neobişnuit. Chiar mai bine decât un chip frumos, faţa ei era *interesantă.* Nu prea simetrică: bărbia ei joasă fiind în dezechilibru cu pomeţii mari, culorile ei fiind extreme: lumina şi întunericul contrastau ca pielea şi părul ei, şi mai erau şi ochii, ascunzând secrete tăcute. Ochii ei mă cercetau acum.

I-am întors privirea, încercând să ghicesc măcar unul din acele secrete.

— Ţi-ai pus lentile de contact? M-a întrebat ea brusc.

Ce întrebare ciudată.

— Nu, aproape am zâmbit la ideea de a-mi îmbunătăţii vederea.

— Oh, murmură ea. Am crezut că e ceva diferit cu ochii tăi.

M-am simţit dintr-odată rece din nou, realizând că nu eram singurul care încerca să dezlege secrete astăzi.

Am dat din umeri şi m-am uitat drept înainte, unde profesorul făcea ture printre bănci.

Bineînţeles că era ceva diferit la ochii mei faţa de ultima dată când m-a văzut ea. Ca să mă pregătesc pentru astăzi, pentru tentaţia de astăzi, mi-am petrecut tot weekendul vânând, potolindu-mi setea cât de mult am putut, exagerând chiar. M-am umplut cu sânge de animale, nu că ar fi avut vreun efect în prezenţa mirosului copleşitor care venea prin aerul din jurul ei. Când m-am uitat ultima dată la ea, ochii îmi fuseseră negri de sete. Acum corpul îmi era plin de sânge, iar ochii mei aveau o nuanţă de auriu cald. Culoarea chihlimbarului căpătata în urma încercării mele de a-mi stăpâni setea.

Încă o greşeală. Dacă aş fi ştiut ce vrea să spună prin întrebarea ei, i-aş fi răspuns pur şi simplu «da».

Am stat printre oamenii de la şcoala asta timp de doi ani, iar ea era prima care m-a studiat îndeajuns de aproape încât să observe schimbarea culorii ochilor mei. Ceilalţi, dacă admirau frumuseţea familiei mele, se uitau repede în altă parte când le întorceam privirile. Plecau mai departe, blocând detaliile înfăţişărilor noastre printr-un comportament instinctiv care nu le permitea să înţeleagă adevărul. Ignoranţa înseamnă fericire pentru mintea omenească.

De ce trebuia fata asta să observe aşa de multe?

Domnul Banner s-a apropiat de masa noastră. Am inhalat recunoscător curentul de aer curat pe care l-a adus cu el, înainte să se amestece cu mirosul ei.

— Deci Edward, spuse el uitându-se la răspunsurile noastre, nu crezi că ar fi trebuit să aibă şi Isabella ocazia să se uite prin microscop?

— Bella, l-am corectat eu din reflex. De fapt, ea a identificat trei din cinci.

Gândurile domnului Banner erau sceptice când se întoarse spre fată.

— Ai mai făcut exerciţiul ăsta înainte?

M-am uitat, absorbit, cum ea a zâmbit părând vizibil jenată.

— Nu cu foite de ceapă.

— Cu peste? întrebă domnul Banner.

— Da.

Asta l-a surprins. Laboratorul de astăzi era ceva ce se făcea într-un curs mai avansat. A dat din cap, gânditor.

— Ai fost într-o clasă avansată în Phoenix?

— Da.

Era avansată deci, inteligentă pentru un om. Asta nu m-a surprins.

— Păi, spuse domnul Banner strângându-şi buzele. Bănuiesc că e bine ca voi doi sunteţi parteneri de laborator.

S-a îndepărtat murmurând:

— Ca să aibă şi ceilalţi copii ocazia să înveţe ceva singuri.

Mă îndoiam că fata a putut să audă asta. A început să deseneze din nou pe caiet.

Două scăpări până acum, într-o singură oră. O demonstraţie foarte proastă din partea mea. Deşi nu aveam nici cea mai vagă idee ce credea fata despre mine,

cât de frica îi era, cât de mult mă suspecta, ştiam că trebuia să fac un efort ca să-i las altă impresie despre mine. Ceva care să-i îmbunătăţească amintirile comparativ cu ultima noastră întâlnire.

— Păcat de zăpadă, nu? Am spus eu repetând conversaţia de complezenţă pe care o auzisem la zeci de alţi colegi până acum. Un subiect plictisitor şi obişnuit. Vremea – întotdeauna un subiect sigur.

S-a uitat la mine cu o neîncredere evidenta – o reacţie anormală la cuvintele mele normale.

— Nu chiar, spuse ea surprinzându-mă din nou.

Am încercat să conduc conversaţia înapoi spre o direcţie banală. A crescut într-un loc mai luminos şi mai călduros, pielea ei părea să reflecte asta în ciuda albeţii, iar frigul trebuie să fie neplăcut pentru ea. Cu siguranţă atingerea mea rece a fost neplăcută…

— Nu-ţi place frigul, am ghicit eu.

— Şi umezeala, fu ea de acord.

— Trebuie să fie dificil pentru tine să locuieşti în Forks. *Poate n-ar fi trebuit să vii aici*, voiam să adaug. *Poate ar trebui să te intoci în locul de unde aparţii*.

Nu eram însă sigur că voiam asta. O să-mi amintesc mereu mirosul sângelui ei. Care era garanţia că nu mă voi duce până la urmă după ea? Şi în plus, dacă ar pleca, mintea ei ar rămâne un mister pentru mine pentru totdeauna. Un puzzle constant şi iritant.

— Nici n-ai idee, spuse ea cu o voce joasă, uitându-se dincolo de mine pentru un moment.

Răspunsurile ei nu erau niciodată aşa cum mă aşteptam. Mă făceau să vreau să întreb şi mai multe.

— Atunci, de ce ai venit aici? Am întrebat, realizând imediat că tonul meu era prea acuzator, şi nu destul de relaxat pentru conversaţie; întrebarea mea părea nepoliticoasă, prea curioasă.

— E complicat…

A clipit din ochii ei mari, lăsând răspunsul în aer iar eu aproape explodam de curiozitate, curiozitatea care ardea la fel de tare că setea din gâtul meu. De fapt, am observat că devenea din ce în ce mai uşor să respir. Agonia devenea suportabila prin obişnuire.

— Cred că pot să ţin pasul, am insistat eu.

Poate politeţea o s-o facă să continue să răspundă, atâta timp cât eu eram îndeajuns de nepoliticos încât să pun întrebările insistent.

S-a uitat tăcută în jos, la mâinile ei. Asta m-a făcut nerăbdător. Voiam să-mi pun mâna sub bărbia ei şi să-i ridic capul până puteam să-i citesc în ochi. Dar ar fi stupid din partea mea, periculos, să-i ating pielea din nou.

S-a uitat brusc în sus. M-am simit uşurat să pot să văd emoţiile din ochii ei din nou. A început să vorbească grăbită, trecând repede peste cuvinte:

— Mama s-a măritat din nou.

Ah, asta era destul de uman, uşor de înţeles. Tristeţea trecu prin ochii ei clari şi readuse încruntarea dintre ei.

— Asta nu sună aşa complicat, am spus.

Vocea îmi era blândă, fără să mă străduiesc s-o fac să sune aşa. Tristeţea ei m-a făcut să mă simt straniu de neajutorat, dorindu-mi să pot să fac ceva ca ea să se simtă mai bine. Un impuls ciudat.

— Când s-a întâmplat asta?

— În septembrie, spuse ea expirând aproape ca un oftat.

Mi-am ţinut respiraţia când aerul răsuflării ei mi-a atins faţa.

— Şi ţie nu-ţi place de el, am încercat eu să ghicesc pentru mai multe amănunte.

— Nu, Phil e de treabă, spuse ea corectându-mi

presupunerea.

Există o intenţie de zâmbet în jurul buzelor ei pline.

— Poate prea tânăr, dar de treabă.

Asta nu se potrivea cu scenariul pe care mi-l construisem în minte.

— Atunci de ce n-ai rămas cu ei? Am întrebat eu, cu vocea un pic prea curioasă.

Sună de parcă eram prea băgăcios. Ceea ce chiar eram, recunosc.

— Phil călătoreşte mult. E jucător de baseball.

Zâmbetul deveni mai pronunţat. Cariera lui o amuză.

Am zâmbit şi eu, fără să vreau. Nu pentru că încercam să o fac să se simtă relaxată. Zâmbetul ei m-a făcut pur şi simplu să vreau să zâmbesc şi eu, să iau parte la secret.

— Am auzit de el?

Am rememorat listele numelor de jucătorilor de baseball profesionişti, întrebându-mă care Phil e al ei…

— Probabil că nu. Nu joacă *bine.*

Încă un zâmbet.

— Doar la liga mică. Se mută des.

Listele din capul meu se schimbară imediat, şi am luat în considerare alte posibilităţi în mai puţin de o secundă. În acelaşi timp, îmi imaginam alt scenariu.

— Iar mama ta te-a trimis aici ca să poată să călătorească cu el, am spus

Făcând presupuneri obţineam mai multe informaţii de la ea decât cu întrebările. A funcţionat din nou. Bărbia i s-a ridicat, iar expresia i-a devenit dintr-odată încăpăţânată.

— Nu, nu m-a trimis aici, spuse ea, vocea căpătându-i un ton dur.

Presupunerea mea a supărat-o deşi nu-mi dădeam seama de ce.

— M-am trimis singură.

Nu puteam să-mi dau seama ce voia să spună sau de ce se supărase. Mă pierduse complet.

Aşa că am renunţat. Nu puteam să o înţeleg pe fata asta. Nu era ca alţi oameni. Poate că tăcerea gândurilor ei sau parfumul mirosului nu erau singurele lucruri ciudate în legătură cu ea.

— Nu înţeleg, am zis, fiindu-mi greu să recunosc asta.

A oftat şi s-a uitat în ochii mei pentru mai mult timp decât puteau majoritatea oamenilor să reziste.

— Mama a stat cu mine la început dar îi era dor de el, explica ea încet, tonul ei devenind în ce în ce mai deznădăjduit. Era nefericită… aşa că m-am hotărât că era timpul să petrec o perioadă la Charlie.

Încruntarea dintre sprâncene se adânci.

— Dar acum tu eşti nefericită, am murmurat.

Nu puteam să mă abţin să nu îmi spun ipotezele cu voce tare, sperând să înţeleg ceva din reacţiile ei. Asta oricum, n-a fost greu de ghicit.

— Şi? zise ea, ca şi cum nu mai era nimic de adăugat.

Am continuat să mă uit în ochii ei, simţind că am dat în sfârşit de un indiciu despre sufletul ei. Am văzut în acel răspuns exact unde se poziţiona ea în propria ei lista de priorităţi. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, nevoile ei erau ultimele pe listă.

Era altruistă.

Când am văzut asta, misterul persoanei care se ascundea în mintea tăcută, se risipi puţin.

— Nu pare corect, am spus.

Am dat din umeri, încercând să par relaxat, încercând să ascund intensitatea curiozităţii mele.

A râs, dar nu părea amuzată deloc.

— Nu ţi-a spus nimeni până acum? Viaţa e nedrepta.

Voiam să râd şi eu, dar nu mă simţeam nici eu amuzat. Ştiam câte ceva despre nedreptatea vieţii.

— Cred că am mai auzit asta undeva.

S-a uitat la mine, părând din nou confuză. A clipit şi apoi şi-a revenit:

— Deci asta e tot, spuse ea.

Dar eu nu eram pregătit să închei conversaţia. Micul «V» dintre ochii ei, un semn al regretelor ei, mă deranja. Voiam să îl netezesc cu vârful degetului. Dar bineînţeles, n-o puteam atinge. Era periculos din multe motive.

— Te prefaci bine, am spus eu rar, încă gândindu-mă la nouă ipoteza. Dar pun pariu că suferi mai mult decât laşi să se vadă.

Ea s-a strâmbat, lăsându-şi ochii în jos şi îmbufnându-şi gura. Se uită spre faţa clasei. Nu-i plăcea când ghiceam corect. Nu era tipul obişnuit de martira – nu voia un public care să asiste la durerea ei.

— Greşesc?

A tresărit uşor, dar s-a prefăcut că nu mă aude.

M-a făcut să zâmbesc.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— De ce-ţi pasă? M-a întrebat ea, fără să se uite la mine.

— Asta e o întrebare bună, am recunoscut eu mai mult pentru mine însumi decât ca să-i răspund ei.

Spiritul ei de observaţie era mai bun decât al meu. Ea vedea direct miezul lucrurilor în timp ce eu mă învârteam pe la margini, căutând orbeşte printre indicii. Detaliile vieţii ei umane nu trebuiau să conteze pentru mine. Era greşit că mie să-mi pese ce gândea ea. În afară de a-mi proteja familia de suspiciuni, gândurile umane nu trebuiau să mă intereseze.

Nu eram obişnuit să fiu mai puţin intuitiv decât altcineva. Mă bazam mult prea mult pe auzul meu, şi în

mod clar, nu eram atât de perceptiv cum mă credeam.

Fata a oftat şi s-a uitat înainte. Ceva din expresia ei frustrată era amuzant. Toată situaţia, toată conversaţia era amuzantă. Nimeni n-a fost într-un pericol mai mare în faţa mea decât fata asta, şi în orice moment aş putea – distras de faptul că mă ambalam ridicol de mult în conversaţie – să inhalez pe nas şi s-o atac înainte să mă pot controla. Iar ea era iritată pentru că nu i-am răspuns la întrebare…

— Te enervez? Am întrebat, zâmbind gândindu-mă la absurditatea situaţiei.

S-a uitat rapid la mine, iar ochii i-au părut prinşi în privirea mea.

— Nu chiar, spuse ea. Sunt mai mult enervată de mine însămi. Faţa mea e aşa de uşor de citit. Mama îmi spune mereu că sunt ca o carte deschisă.

S-a încruntat, nemulţumită.

M-am uitat la ea uimit. Motivul pentru care era supărată era că se temea că o citesc prea uşor. Ce bizar. Nu m-am chinuit mai mult să înţeleg pe cineva în întreaga mea viaţă, sau mai bine zis existenţă pentru că viaţa nu e cuvântul potrivit. Nu aveam viaţa.

— Din potriva, am contrazis-o eu simţindu-mă ciudat de prudent, ca şi cum era pe undeva un pericol pe care nu-l puteam vedea; eram brusc neliniştit, presimţirea făcându-mă să mă simt tulburat.

— Eşti foarte greu de citit.

— Atunci înseamnă că te pricepi la citit oamenii, presupuse ea, formându-şi propria ipoteza, care era, din nou, perfect corectă.

— De obicei, am fost eu de acord.

I-am zâmbit, lăsându-mi buzele să expună şirurile strălucitoare de dinţi ascuţiţi.

A fost un lucru prostesc, dar devenisem dintr-odată inexplicabil de disperat să o atenţionez pe fată în orice fel.

Corpul ei era mai aproape de mine decât înainte, întorcându-ne unul spre altul inconştient în timpul conversaţiei. Toate semnele care erau suficiente ca să sperie restul umanităţii, nu păreau să funcţioneze în cazul ei. De ce nu se retrăgea departe de mine, cu groază? Cu siguranţă a văzut până acum destul de mult din latura mea întunecată încât să realizeze pericolul, aşa intuitivă cum părea ea să fie.

N-am apucat să văd dacă avertizarea mea a avut efectul dorit. Domnul Banner ne-a cerut să fim atenţi, iar ea s-a întors imediat. Părea uşurată de întrerupere, deci poate că înţelegea inconştient. Speram că a înţeles.

Am realizat că deveneam din ce în ce mai fascinat, chiar dacă încercăm să alung sentimentul. Nu-mi permiteam ca Bella să mi se pară interesantă. Sau mai bine zis, ea nu-şi permitea. Deja eram nerăbdător să vorbec din nou cu ea. Voiam să ştiu mai multe despre mama ei, despre viaţa ei de dinainte să vină aici, de relaţia cu tatăl ei. Toate detaliile lipsite de importantă care mi-ar putea dezvălui personalitatea ei. Dar fiecare secundă petrecută cu ea era o greşeală, un risc pe care n-ar trebui să şi-l asume.

Fără să-şi dea seama, şi-a scuturat părul des chiar în momentul în care îmi permisesem încă o respiraţie. Un val concentrat din mirosul ei mi-a izbit gâtul.

Era ca în prima zi. Durerea uscăciunii care ardea m-a ameţit. A trebuit să mă prind de masă ca să mă ţin pe scaun. De data asta aveam mai mult control. N-am mai rupt nimic, cel puţin. Monstrul din mine a urlat, dar nu s-a bucurat de durerea mea. Era strâns încătuşat. Pentru moment

N-am mai respirat şi m-am îndepărtat de fata cât am putut de mult.

Nu, nu-mi permiteam să mi se pară fascinantă. Cu

cât o găseam mai interesantă, cu atât era mai probabil s-o omor. Deja făcusem două greşeli minore astăzi. O să fac o a treia, care n-o să mai fie la fel de minoră?

Imediat ce a sunat clopoţelul, am fugit din clasă, probabil distrugând orice impresie politicoasă pe care o construisem pe jumătate în cursul orei. Din nou, am răsuflat uşurat când am dat de aerul curat şi umed de afară, ca şi cum era un parfum tămăduitor. M-a grăbit să mă îndepărtez de fata cât mai mult posibil.

Emmet mă aştepta în faţa uşii de la cursul de Spaniola. Mi-a analizat expresia sălbatică.

Cum a fost? S-a întrebat el precaut.

— N-a murit nimeni, am murmurat.

Cred că e şi asta ceva… Când am văzut-o pe Alice ieşind din oră, am crezut…

În timp ce intrăm la oră, am văzut amintirea lui de acum câteva momente. O văzuse pe Alice prin uşa deschisă a clasei, cum mergea repede, speriată, de-a lungul terenului, către clădirea de Ştiinţe. Am simţit cum Emmet îşi amintea dorinţa de a se ridica să se ducă după ea, şi apoi decizia de a rămâne pe loc. Dacă Alice ar fi avut nevoie de ajutor, l-ar fi cerut.

Mi-am închis ochii cu teama şi dezgust în timp ce mă aşezam.

— Nu mi-am dat seama că am fost atât de aproape. Nu credeam că o să… Nu mi-am dat seama că e aşa grav, am şoptit eu

Nu a fost, m-a asigurat el. *N-a murit nimeni, nu?*

— Nu, am zis eu printre dinţi. Nu de data asta.

Poate o să devină mai uşor.

— Sigur.

Sau poate o s-o omori. Dădu din umeri. *N-ai fi primul care greşeşte. Nimeni n-o să te judece prea aspru. Uneori cineva miroase prea bine. Sunt impresionat că ai rezistat*

atât de mult.

— Nu mă ajuţi, Emmet.

Eram revoltat de faptul că accepta ideea că aş omorî-o pe faţă, ca asta era cumva inevitabil. Era vina ei că mirosea aşa bine?

Ştiu, pentru că atunci când mi s-a întâmplat mine… îşi aminti el, luându-mă cu el înapoi în timp, acum jumătate de secol, pe câmp la amurg, unde o femeie între două vârste îşi strângea rufele uscate de pe o sfara prinsă între doi meri. Mirosul merelor era adânc impregnat în aer. Recolta se terminase iar fructele stricate erau împrăştiate pe pământ, loviturile de pe suprafaţa lor făcând aroma să se ridice în mici norişori. Un Ian de fan proaspăt cosit, completă mirosul acela, în armonie. Emmet înainta pe câmp, ignorând-o pe femeie. Fusese trimis de Rosalie cu un anume scop. Cerul era însângerat, cu tente de portocaliu la linia vestică a orizontului. El ar fi continuat să meargă pe drumul lui şi n-ar fi existat niciun motiv să-şi amintească seara aceea, doar ca o briză neaşteptată a umflat rufele albe ca pe nişte pânze, şi a trimis mirosul femeii până la Emmet.

— Ah, am gemut încet.

Ca şi cum propria mea sete nu era îndeajuns de greu de suportat.

Ştiu. N-am rezistat nici jumătate de secundă. Nici măcar nu m-am gândit să rezist.

Amintirea lui a devenit mult prea explicită ca să pot s-o îndur. Am sărit în picioare, cu dinţii încleştaţi atât de tare încât puteau să taie fier.

— Esta bien, Edward? întrebă seniora Goff, uimită de mişcarea mea bruscă.

Îmi puteam vedea chipul prin mintea ei şi ştiam că nu arătam prea bine.

— Me perdona, am murmurat eu îndreptându-mă

spre uşă.

— Emmet, por favor, puedas tu ayuda a tu hermano? A întrebat ea gesticulând neajutorată spre mine în timp ce mă grăbeam să ies din clasă.

— Sigur, l-am auzit pe el spunând.

Şi a fost imediat lângă mine.

M-a urmat până în capătul îndepărtat al clădirii, unde m-a prins din urmă şi şi-a pus mâna pe umărul meu. I-am dat mâna la o parte, cu o forţă care nu era necesară. Ar fi rupt oasele unei mâini umane, şi toate celelalte oasele ataşate de ele.

— Scuze, Edward.

— Ştiu.

Am tras aer în piept cu respiraţii convulsive, încercând să-mi curăţ capul şi plămânii.

— E atât de rău? M-a întrebat încercând să nu se gândească la mirosul din amintirea lui, dar fără să reuşească.

— E mai rău, Emmet, mai rău.

A rămas tăcut pentru un moment.

Poate...

— Nu, n-ar fi mai bine dacă aş termina cu ea. Întoarce-te la oră, Emmet. Vreau să fiu singur.

S-a întors fără să mai spună sau să gândească altceva, şi a plecat repede. O să-i spună profesoarei de Spaniola că sunt bolnav, sau că chiulesc, sau că sunt un vampir lipsit de control. Ce mai conta ce scuză folosea? Poate că n-o să mă mai întorc. Poate că trebuia să plec.

M-am dus iar în maşină, aşteptând să se termine orele. Să mă ascund. Din nou.

Ar fi trebuit să-mi petrec timpul luând decizii sau încercând să caut o soluţie, dar, ca un dependent, m-am trezit căutând prin învălmăşeala de gânduri emanate dinspre clădirile şcolii.

Vocile familiare ieşeau în evidenţă, dar nu mă interesa să ascult viziunile lui Alice, sau nemulţumirile lui Rosalie. Am găsit-o uşor pe Jessica, dar fata nu era cu ea, aşa că am continuat să caut. Gândurile lui Mike Newton mi-au captat atenţia, şi am localizat-o în sfârşit la ora de sport cu el. Newton era nefericit pentru că vorbisem cu ea la Biologie. Îşi reamintea răspunsul ei când adusese vorba despre asta…

Nu l-am mai văzut până acum vorbind cu cineva mai mult decât un cuvânt sau două. Bineînţeles că o considera pe Bella interesantă. Nu-mi place cum se uita la ea. Dar ea n-a părut prea entuziasta în legătură cu el. Cum a zis…? «Mă întreb ce-o fi fost în neregulă cu el lunea trecută» ceva de genul ăsta. N-a sunat ca şi cum i-ar păsa. Nu cred că a fost cine ştie ce conversaţie…

Se convingea pe el însuşi să nu mai fie pesimist, bucurat de ideea că Bella n-a fost interesată de conversaţia cu mine. Asta m-a enervat mai mult decât era acceptabil, aşa că m-am forţat să nu-l mai ascult.

Am pus Cd-ul cu muzica violenţa în casetofon, şi apoi l-am dat tare până a acoperit toate celelalte voci. Trebuia să mă concentrez foarte tare pe muzică, ca să mă abţin să nu mă întorc la gândurile lui Mike, să o spionez pe fata care nu bănuia nimic…

Am trişat de câteva ori, când oră se apropia de sfârşit. Nu spionam, am încercat să mă conving eu pe mine însumi. Doar mă pregăteam. Voiam să ştiu exact când pleca din sala de sport şi când o să ajungă în parcare. Nu voiam să mă ia pe nepregătite.

În timp ce elevii ieşeau pe uşile sălii de sport, am ieşit din maşină, fără să ştiu prea bine de ce fac asta. Ploua uşor. Am ignorat stropii care îmi udau părul.

Voiam ca ea să mă vadă aici? Speram să vină să vorbesca cu mine? Ce făceam aici?

Nu m-am mişcat, deşi încercam să mă conving să intru înapoi în maşină, ştiind că purtarea mea era vrednică de dispreţ. Mi-am ţinut mâinile încrucişate pe piept şi am respirat superficial în timp ce o priveam venind încet spre mine, cu colţurile gurii îndreptate în jos. Nu s-a uitat la mine. De câteva ori s-a uitat în sus spre nori, cu o grimasă, de parcă o jigniseră cu ceva.

Am fost dezamăgit când a ajuns la maşina ei înainte să treacă pe lângă mine. Ar fi vorbit cu mine? Aş fi vorbit eu cu ea?

S-a urcat în camioneta ei Chevy de un roşu palid, o rablă ruginită mai bătrână decât tatăl ei. Am privit-o cum pornea camioneta, motorul antic huruind mai tare decât oricare alt vehicul din parcare. Apoi şi-a ţinut mâinile pe ventilatorul de încălzire. Frigul era neplăcut pentru ea, nu-l suportă. Şi-a întins degetele prin părul ei des, ţinând câte o şuviţă în bătaia curentului cald, ca şi cum voia să le usuce. Îmi imaginam cum trebuie să miroasă cabina camionetei dar am alungat repede gândul.

S-a uitat împrejur, ca şi cum era pregătită să dea cu spatele, şi în sfârşit s-a uitat spre mine. Mi-a susţinut privirea doar pentru o jumătate de secundă şi tot ce am putut să citesc în ochii ei a fost surpriză, înainte să-şi ferească privirea şi să dea camioneta în marsalier. Apoi, s-a oprit din nou zgomotos, spatele maşinii ei ratând la câţiva centimetrii o coliziune cu maşina lui Erin Teague.

S-a uitat în oglindă retrovizoare, cu gura deschisă de uimire. Când cealaltă maşină a trecut de ea, a verificat în toate părţile de două ori şi apoi a ieşit din parcare cu atât de multă atenţie încât m-a făcut să zâmbesc. Era ca şi cum se credea periculoasă la volanul camionetei ei ramolite.

Gândul că Bella Swan ar putea fi periculoasă pentru cineva, indiferent ce maşină conducea, m-a făcut să râd în timp ce fără a trecut pe lângă mine uitându-se drept

înainte.

Capitolul 3 – Fenomenul

Sincer, nu mi-era sete, dar m-am hotărât să vânez din nou în noaptea aceea. Nu strica puţină precauţie, chiar inutilă aşa cum ştiam că se va dovedi.

Carlisle a venit cu mine. Nu mai fuseserăm împreună singuri de când mă întorsesem din Denali. În timp ce alergam prin pădurea întunecată, l-am auzit gândindu-se la felul pripit în care ne luasem la revedere săptămâna trecută.

În amintirea lui am văzut trăsăturile mele încordate într-o disperare atroce. Am simţit uimirea lui şi bruscă îngrijorare.

— Edward?

— Trebuie să plec, Carlisle. Trebuie să plec acum.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Încă. Dar o să se întâmple dacă stau.

A vrut să mă ia de braţ. Am simţit cum l-a durut când m-am ferit de mâna lui.

— Nu înţeleg.

— Vreodată ai… A fost vreodată un moment în care…

M-am privit cum am luat aer în piept şi am văzut lumina sălbatică din ochii mei prin filtrul îngrijorării lui adânci.

— Ai întâlnit vreodată o persoană al cărei miros să fie mai bun decât al tuturor celorlalţi oameni? Mult mai bun?

— Oh.

Când mi-am dat seama că a înţeles, chipul mi s-a aplecat cu ruşine. S-a întins să mă atingă, ignorându-mă când m-am retras din nou, şi şi-a pus mâna pe umărul meu.

— Fă ce trebuie ca să rezişti, fiule. O să-mi fie dor de tine. Uite, ia maşina mea. E mai rapidă.

Acum se întreba dacă făcuse ceea ce trebuia când m-a lăsat să plec atunci. Se întreba dacă nu m-a rănit cu lipsa

lui de încredere în mine.

— Nu, i-am şoptit în timp ce alergam. De asta aveam nevoie. Ţi-aş fi înşelat cu uşurinţă încrederea dacă mi-ai fi spus să rămân.

— Îmi pare rău că suferi, Edward. Dar trebuie să faci ce trebuie ca să ţii fata Swan în viaţă. Chiar dacă asta înseamnă să ne părăseşti din nou.

— Ştiu, ştiu.

— De ce te-ai întors? Ştii bine cât de fericit sunt să te am aici, dar dacă este prea greu pentru tine…

— Nu-mi plăcea să mă simt ca un laş, am recunoscut.

Am încetinit. Alergam uşor prin întuneric.

— Mai bine decât s-o pui în pericol. O să plece într-un an sau doi.

— Ai dreptate, ştiu asta.

Din contră, totuşi, vorbele lui mă făceau mai dornic să rămân. Dacă fata o să plece într-un an sau doi…

Carlisle s-a oprit din alergat, şi m-am oprit şi eu. S-a întors să-mi analizeze expresia feţei.

Dar n-o să fugi, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

Este din cauza mândriei, Edward? Nu-i nicio ruşine să…

— Nu, nu mândria mă ţine aici. Nu de data asta.

N-ai unde să te duci?

Am râs scurt.

— Nu. Asta nu m-ar opri dacă aş vrea să plec.

— O să venim cu tine, bineînţeles, dacă de asta ai nevoie. Nu trebuie decât să ne spui. Ne-am mutat fără să ne plângem pentru fiecare dintre ei. N-o să se supere nimeni pe tine.

Am ridicat o sprânceană.

El a râs.

— Da, Rosalie s-ar putea să se supere, dar îţi este

datoare. Oricum, e mult mai bine să plecăm acum, când nu s-a întâmplat nimic rău, decât să plecăm mai târziu după ce o viaţă a fost curmata.

Tot umorul s-a risipit la sfârşitul frazei.

Am tresărit auzindu-l.

— Da, am fost de acord.

Vocea îmi sună răguşită.

Dar nu pleci?

Am oftat.

— Ar trebui să plec.

— Ce te ţine aici, Edward? Nu pot să-mi dau seama…

— Nu ştiu dacă pot să explic.

Nici pentru mine nu avea niciun sens. Mi-a analizat expresia pentru un moment.

Nu, nu înţeleg. Dar îţi respect intimitatea, dacă asta vrei.

— Mulţumesc. E generos din partea ta, având în vedere că eu nu ofer dreptul la intimitate nimănui.

Cu o excepţie. Şi făceam tot ce puteam ca să-i răpesc şi ei dreptul ăsta, nu-i aşa?

Toţi avem secretele noastre.

Râse din nou.

Mergem?

A găsit mirosul unui grup mic de căprioare. Era greu să mă entuziasmez prea tare pentru un miros care era, până şi în cazurile fericite, foarte puţin ademenitor. În momentul ăsta, având amintirea sângelui fetei proaspăt în minte, mirosul mi-a întors stomacul de dos.

Am oftat.

— Hai, am zis, deşi ştiam că nu mă ajută prea tare să mă forţez să beau sângele.

Ne-am aplecat amândoi într-o poziţie de vânătoare şi am lăsat mirosul deloc ademenitor să ne conducă înainte în tăcere.

* * *

Era mai frig când ne-am întors acasă. Zăpadă topită îngheţate la loc. Era ca şi cum un strat subţire de sticlă acoperea totul, fiecare ac de pin, fiecare frunză de feriga, fiecare fir de iarba era acoperit de gheaţă.

Când Carlisle s-a dus să se îmbrace pentru tura de dimineaţă de la spital, am stat lângă râu, aşteptând să răsară soarele. Mă simţeam aproape ghiftuit de la cantitatea de sânge pe care o consumasem, dar ştiam că lipsa actuală de sete nu însemna nimic atunci când urma să fiu iar în apropierea fetei.

Rece şi nemişcat, ca piatra pe care stăteam, m-am uitat la apă întunecată care curgea pe sub stratul de gheaţă.

Carlisle avea dreptate. Trebuia să plec din Forks. Or să răspândească o poveste care să explice absenţa mea. Scoala în Europa… Vizitez nişte rude îndepărtate… Fuga adolescentină… Povestea nu conta. Nimeni n-o să insiste cu întrebările.

E vorba doar de un an sau doi şi apoi fata o să dispară. O să îşi continue viaţa, o să aibă o viaţă pe care s-o poată continua. O să se ducă la vreo facultate, o să se maturizeze, o să-şi facă o carieră, poate o să se mărite cu cineva. Puteam să-mi imaginez asta – puteam să văd fata îmbrăcată în alb, mergând într-un ritm măsurat, la braţ cu tatăl ei.

Era stranie durerea pe care mi-a pricinuit-o această imagine. Nu puteam s-o înţeleg. Eram invidios pentru că ea avea un viitor pe care eu nu-l voi putea avea niciodată? Nu avea niciun sens. Fiecare om din jurul meu avea acelaşi potenţial în faţa – o viaţă – şi rareori îi invidiam.

Puteam s-o las în pace, cu viitorul ei. Să nu-i mai risc viaţa. Asta era ceea ce trebuia să fac. Carlisle alegea întotdeauna ceea ce era corect. Ar trebui să-l ascult.

Soarele s-a ridicat de după nori şi o lumină slabă a strălucit pe sticla îngheţată.

Încă o zi, am hotărât. O s-o mai văd o dată. Pot să fac faţa. Poate aş putea să menţionez şi viitoarea mea dispariţie, să pregătesc povestea.

O să fie greu. Simţeam deja reţinerea care mă făcea să mă gândesc la scuze că să mai rămân, să prelungesc termenul la două zile, trei, patru… Dar o să fac ceea ce trebuie. Ştiam că pot să am încredere în sfatul lui Carlisle. Şi ştiam că sunt prea tulburat ca să iau decizia corectă de unul singur. Mult prea tulburat. Cât de mult din această reţinere provenea din curiozitatea mea obsesiva, şi cât din apetitul meu nesatisfăcut?

Am intrat în casă, să mă schimb în haine noi pentru şcoală.

Alice mă aştepta, stând pe ultima treaptă din scările de la etajul al treilea.

Pleci din nou, mă acuza ea.

Am oftat şi am dat din cap.

Nu văd unde te duci de data asta.

— Încă nu ştiu unde mă duc, am şoptit.

Nu vreau să pleci.

Am clătinat din cap.

Ce-ar fi dacă Jazz şi cu mine am venit cu tine?

— Or să aibă nevoie de tine mai mult ca oricând, dacă eu n-o să fiu aici să am grijă de ei. Şi gândeşte-te la Esme. Ai putea să o laşi fără jumătate din familie dintr-odată?

O s-o întristezi atât de tare.

— Ştiu. De asta tu trebuie să rămâi aici.

Nu e acelaşi lucru, ca şi cum te-ar avea pe tine aici, şi o ştii prea bine.

— Da. Dar trebuie să fac ceea ce e corect.

Sunt multe căi corecte şi multe căi greşite, totuşi, nu-

i aşa?

Pentru un moment Alice a fost prinsă într-una din viziunile ei ciudate. M-am uitat împreună cu ea la şirul curgător de imagini neclare. M-am văzut amestecat în umbre stranii pe care nu le distingeam – forme înceţoşate, nedefinite. Şi apoi, dintr-odată, pielea îmi strălucea în lumina puternică a soarelui într-o poiană mică. Era un loc pe care îl cunoşteam. Mai era şi altcineva în poiana cu mine, dar din nou, nu era ceva clar, nu puteam să-mi dau seama cine. Imaginile s-au rotit şi au dispărut, în timp ce un milion de alte mici alegeri de rearanjau în viitor din nou.

— N-am înţeles prea mult din asta, i-am zis eu când viziunea s-a evaporat.

Nici eu. Viitorul tău se schimba atât de des încât nu pot să ţin pasul. Cred, totuşi…

S-a oprit şi şi-a reamintit o colecţie vastă de viziuni recente pentru mine. Toate erau la fel: neclare şi vagi.

— Cred că ceva se va schimba totuşi, spuse ea cu voce tare. Viaţa ta pare să fie la răscruce de drumuri.

Am râs sinistru.

— Realizezi că asta a sunat de parcă ai fi o ţigancă ghicitoare de carnaval, nu?

Şi-a scos limba la mine.

— Totuşi astăzi e în regulă, nu? Am întrebat, vocea devenindu-mi brusc temătoare.

— Nu te văd omorând pe nimeni astăzi, m-a asigurat ea.

— Mulţumesc, Alice.

— Du-te să te îmbraci. N-o să spun nimănui, te las pe tine să le spui celorlalţi când eşti pregătit.

S-a ridicat şi a coborât scările, cu umerii încordaţi vizibil.

O să-mi fie dor de tine. Serios.

Da, şi mie o să-mi fie dor de ea.

* * *

Drumul spre şcoală a fost tăcut. Jasper îşi dădea seama că Alice e supărată de ceva, dar ştia că dacă ea ar fi vrut să vorbească despre asta, ar fi făcut-o deja. Emmet şi Rosalie ne ignorau, având unul din momentele lor, uitându-se unul în ochii celuilalt cu dragoste… Era destul de dezgustător să-i priveşti dinafară. Eram deja cu toţii conştienţi de cât de îndrăgostiţi erau unul de celălalt. Sau poate că eram cinic doar pentru că eram singur. În unele zile era mai greu decât în altele, să trăiesc cu trei cupluri perfecte de îndrăgostiţi. Asta era una din acele zile.

Poate că ar fi cu toţii mai fericiţi fără mine prin preajmă, prost dispus şi beligerant ca bătrânul care ar fi trebuit să fiu până cum.

Bineînţeles, primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns la şcoală, a fost s-o caut pe fată. Doar ca să mă pregătesc, din nou.

Sigur.

Era jenant cum lumea mea fusese brusc golită de orice altceva în afară de ea. Toată existenţa mea se concentrase în jurul fetei, şi nu în jurul meu cum ar fi fost normal.

De fapt, era destul de uşor să înţeleg. După optzeci de ani în care făcusem aceleaşi lucruri zi după zi, noapte după noapte, orice schimbare devenea de o importanţă absolută.

Ea nu venise încă, dar puteam să aud huruitul motorului camionetei ei la distanţă. M-am sprijinit pe maşina ca să aştept. Alice a rămas cu mine iar ceilalţi s-au dus la ore. Ei erau plictisiţi de fixaţia mea. Nu puteau înţelege cum un om îmi poate menţine interesul pentru atât de mult timp, indiferent de cât de delicios miroase.

Fata conducea încet, cu ochii pe drum şi mâinile

strânse pe volan. Părea neliniştită dintr-o anumită cauza. Mi-a trebuit o secundă ca să-mi dau seama care era cauza, pentru că toţi oamenii avuseseră aceeaşi expresie astăzi. Drumul era alunecos de la gheaţă şi încercau cu toţii să conducă cu mai multă atenţie. Se vedea că ea luase riscul în serios.

Asta a părut în concordanţă cu celelalte lucruri, puţine ce-i drept, pe care le aflasem despre ea. Am adăugat la mică lista: era o persoană serioasă, o persoană responsabilă.

N-a parcat foarte departe de mine, dar încă nu mă observase stând acolo, uitându-mă la ea. Mă întrebam ce-o să facă când o să mă vadă. O să se înroşească şi o să plece? Asta era prima mea presupunere. Dar poate că o să-mi întoarcă privirea. Poate o să vină să vorbească cu mine.

Am tras aer în piept, plin speranţa, umplându-mi plămânii, pentru orice eventualitate.

A ieşit din camionetă cu grijă, testând gheaţă subţire înainte să-şi lase greutatea pe ea. Nu s-a uitat spre mine, şi asta m-a umplut de frustrare. Poate că aş putea să mă duc să vorbesc cu ea…

Nu, asta ar fi o greşeală.

În loc să se îndrepte spre şcoală, ea s-a întors spre camioneta, ţinându-se de marginea ei nesigură, ca să nu alunece. M-a făcut să zâmbesc şi am simţit privirea lui Alice asupra mea. N-am ascultat ce credea ea despre asta, mă distram mult prea bine uitându-mă la fata cum verifica lanţurile de iarnă. Chiar părea în pericol de a aluneca, la modul în care i se mişcau picioarele. Nimeni altcineva nu mai avea probleme, oare parcase pe porţiunea cu cea mai multă gheaţă?

S-a oprit acolo, uitându-se în jos cu o expresie ciudată pe faţa. Era… plină de tandreţe? Ca şi cum ceva în legătură cu cauciucurile o făcea să se… emoţioneze?

Din nou, curiozitatea m-a ars că setea. Era ca şi cum *trebuia* neapărat să ştiu la ce se gândea, ca şi cum nimic altceva nu mai conta.

O să mă duc să vorbesc cu ea. Oricum arata ca şi cum are nevoie de ajutor, măcar până iese din zona cu gheaţă. Bineînţeles că nu puteam să-i ofer sprijinul meu, nu? Am ezitat, indecis. Oricât de mult detesta zăpada, nu cred s-ar bucura de atingerea mâinii mele reci şi albe. Ar fi trebuit să-mi pun mănuşi…

NU! suspină Alice cu voce tare.

Imediat, am scanat gândurile ei, crezând la început că am luat o alegere greşită şi că m-a văzut făcând ceva imperdonabil. Dar nu avea deloc legătura cu mine.

Tyler Crowley îşi întorcea maşina în parcare, cu o viteză nejustificată. Alegerea lui îl făcea să alunece de-a lungul gheţii… Viziunea a venit la doar jumătate de secundă înainte de realitate. Duba lui Tyler cotea când eu încă urmăream concluzia care o făcuse pe Alice să suspine speriată.

Nu, viziunea n-avea deloc legătura cu mine, şi totuşi avea totul în legătură cu mine pentru că duba lui Tyler – cauciucurile atingând chiar în acel moment gheaţa din cel mai prost unghi posibil – urma să se rotească şi să o zdrobească pe fata care devenise punctul central al universului meu.

Chiar şi fără viziunea lui Alice, ar fi fost destul de uşor să prevăd traiectoria vehiculului a cărui control îl pierduse Tyler.

Fata, aflată exact în locul nepotrivit în spatele camionetei ei, şi-a ridicat privirea, surprinsă de sunetul scârţâitului de cauciucuri. S-a uitat fix în ochii mei îngroziţi, şi apoi s-a întors să-şi privească propria moarte apropiindu-se.

Nu ea! Cuvintele mi-au răsunat în minte, ca şi cum

le-ar fi strigat altcineva.

Prins încă în gândurile lui Alice, am văzut că viziunea se schimbă dar nu aveam timp să văd care o să fie finalul.

Am alergat de-a lungul parcării, aruncându-mă între camioneta şi faţa împietrită. M-am mişcat atât de repede încât totul era neclar în afară de obiectul concentrării mele. Ea nu m-a văzut, ochii umani nu-mi puteau urmări zborul, şi încă se uita la forma imesa care urma să-i strivească corpul de metalul propriei camionete.

Am prins-o de mijloc, mişcându-mă mult prea grăbit ca să fiu blând aşa cum ar fi trebuit. În miimea de secundă care a trecut între momentul în care am împins-o din calea morţii şi momentul în care m-am izbit de pământ cu ea în braţe, am fost foarte conştient de corpul ei fragil şi atât de uşor de rănit.

Când am auzit cum capul ei se loveşte de gheaţă, am simţit că m-am transformat la rândul meu în gheaţă.

Dar nu aveam nicio secundă să mă asigur în ce stare se afla. Am auzit duba în spatele nostru, scrâşnind şi alunecând, în timp ce s-a lovit de fierul camionetei fetei. Şi-a schimbat direcţia, venind din nou spre ea, ca şi cum ea era un magnet care atrăgea maşina spre noi.

Un cuvânt pe care nu-l mai spusesem vreodată în prezenţa unei domnişoare mi-a scăpat printre dinţii încleştaţi.

Făcusem deja prea mult. Aproape zburasem prin aer ca s-o împing din calea maşinii, şi fusesem foarte conştient de greşeală pe care o fac. Faptul că ştiam că e o greşeală, nu m-a oprit, dar nu realizăm riscul pe care mi-l asumăm, risc nu numai pentru mine ci şi pentru întreaga mea familie.

Expunerea.

Iar asta cu siguranţă n-o să ajute, dar nu aveam de gând să las maşina să reuşească să-i ia viaţa din a doua

încercare.

Am lăsat-o pe jos şi mi-am întins mâinile, prinzând duba înainte s-o atingă pe fată. Forţa m-a împins într-o maşină parcată lângă camioneta ei. Puteam să simt tabla care se îndoia în spatele umerilor mei. Duba a scârţâit şi s-a clătinat în faţa obstacolului de netrecut al mâinilor mele, şi apoi s-a oprit balansându-se instabilă pe două roţi.

Dacă mă mişcam, roata din spate ar fi căzut pe picioarele ei.

Of, în numele sfinţilor, nu se mai terminau odată catastrofele? Putea şi altceva să se mai întâmple? Nu puteam să stau acolo, ţinând duba în aer până veneau ajutoarele. Nici nu puteam să arunc duba, pentru că era şoferul înăuntru, cu gândurile incoerente din cauza panicii.

Cu un geamăt interior, am împins maşina în aşa fel încât să se balanseze departe de noi pentru o clipă. În timp ce cădea spre mine, am prins-o cu mâna dreaptă, mi-am trecut mâna stângă în jurul mijlocului fetei din nou, şi am scos-o de sub maşină trăgând-o aproape de mine. Corpul i s-a mişcat fără vlagă atunci când am întors-o în aşa fel încât picioarele ei să fie în siguranţă. Era conştientă? Cât de mult rău i-am făcut în încercarea mea de salvare?

Am lăsat dubă să cadă, acum că nu mai putea s-o rănească. S-a izbit de pământ, cu toate geamurile spărgându-se la unison.

Ştiam că mă aflu în mijlocul unei crize. Cât de mult a văzut? M-au văzut alţi martori în timp ce mă materializam lângă ea şi apoi jonglam cu duba încercând să n-o las să cadă peste ea? Toate întrebările astea *ar trebui* să fie cea mai mare grijă a mea.

Dar eram prea neliniştit că să-mi pese de riscul expunerii, cum ar fi trebuit. Mult prea panicat că am rănit-o eu însumi încercând s-o protejez. Prea speriat s-o am atât de aproape de mine, ştiind cum ar mirosii dacă mi-aş

permite să respir. Mult prea conştient de căldura corpului ei apăsat peste al meu, chiar şi prin obstacolul dublu al gecilor noastre. Puteam să simt căldură…

Prima teamă era cea mai mare. În timp ce ţipetele martorilor au izbucnit în jurul nostru, m-am aplecat să-i examinez faţa, să văd dacă era conştientă, sperând cu disperare ca nu sângera nicăieri.

Ochii ei erau deschişi, şocaţi.

— Bella? Am întrebat insistent. Eşti bine?

— Sunt bine, spuse ea automat cu o voce tremurătoare.

Uşurarea, atât de puternică încât era aproape dureroasă, m-a cuprins când i-am auzit vocea. Am respirat printre dinţi şi nu m-a deranjat arsură din gât care a urmat. Aproape am primit-o cu bucurie.

S-a străduit să se ridice, dar eu nu eram pregătit să-i dau drumul. Părea cumva mai… în siguranţă? Era mai bine oricum, s-o am înghesuită lângă mine.

— Ai grijă, am avertizat-o. Cred că ţi-ai lovit capul destul de tare.

Nu simţeam miros de sânge proaspăt, din fericire, dar asta nu înseamnă că n-ar putea să aibă leziuni interne. Brusc eram nerăbdător s-o duc la Carlisle şi la echipamentul complet de radiografie.

— Au, spuse ea cu tonul amuzant de şocat când a realizat că aveam dreptate în legătură cu capul ei.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Uşurarea m-a făcut să mă simt amuzat, aproape ameţit.

— Cum ai… vocea i s-a oprit, clipind. Cum ai ajuns la mine atât de repede?

Uşurarea a devenit amară, umorul s-a evaporat. Observase prea multe.

Acum, ca fata părea într-o stare destul de bună, frica

pentru familia mea a devenit mai puternică.

— Stăteam chiar lângă tine Bella.

Ştiam din experienţă că dacă eram foarte sigur pe mine când minţeam, îl făceam pe celălalt să pună la îndoială adevărul.

A încercat să se mişte din nou şi de data asta am lăsat-o. Aveam nevoie să respir ca să-mi pot juca rolul cum trebuia. Aveam nevoie să mă îndepărtez de căldura sângelui ei, în aşa fel încât să nu se combine cu mirosul ei şi să mă copleşească. M-am dat mai în spate, atât de departe cât permitea spaţiul mic dintre maşinile lovite.

S-au uitat la mine, şi i-am întors privirea. Să-mi mut primul privirea era o greşeală pe care numai un mincinos incompetent ar fi putut s-o facă, iar eu nu eram un micinos incompetent. Expresia mea era blândă, dulce… Părea să o încurce. Asta era bine.

Scena accidentului era acum înconjurată. Majoritatea elevi, copii uitându-se printre maşini să vadă dacă se vedea cineva. Era un zgomot de ţipete şi gânduri şocate. Am scanat gândurile încă o dată, ca să mă asigur că nu existau suspiciuni încă şi apoi m-am concentrat pe fată.

Era distrasă de toată nebunia din jur. S-a uitat împrejur, cu expresia încă împietrită şi a încercat să se ridice.

Mi-am pus mâna uşor pe umărul ei ca s-o ţin pe loc.

— Stai nemişcată.

Părea în regulă dar chiar avea voie să-şi mişte gâtul? Din nou îl voiam aici pe Carlisle. Anii mei de medicină teoretică nu se comparau cu secolele lui de practică medicală.

— Dar e frig, obiecta ea.

Aproape că a fost strivită şi omorâtă de două ori şi schilodita încă o dată, şi frigul era ceea ce o îngrijoră. Mi-a scăpat un chicotit printre dinţi, înainte să-mi amintesc că

situaţia nu era amuzantă.

Bella clipi şi apoi îşi focaliza ochii pe chipul meu.

— Erai tocmai acolo.

Asta mă întrista în nou.

Se uită spre sud, deşi acum nu se vedea nimic într-acolo în afară de partea buşită a camionetei.

— Erai lângă maşina ta.

— Nu, nu eram

— Te-am văzut, insista ea, cu vocea de copil încăpăţânat.

Bărbia i s-a ridicat.

— Bella, stăteam lângă tine şi te-am împins din drum.

M-am uitat adânc în ochii ei mari, încercând s-o conving să accepte versiunea mea, singura versiune raţională posibilă.

Maxilarul ei era hotărât:

— Nu.

Am încercat să rămân calm, să nu intru în panică. Dacă puteam s-o fac să tacă câteva momente, dându-mi ocazia să distrug probele… şi să îi contrazic povestea punând-o pe seama loviturii de la cap…

N-ar trebui să fie simplu s-o fac pe fata asta tăcută şi secretoasa să tacă? Dacă ar avea încredere în mine, măcar pentru câteva momente…

— Te rog, Bella, am spus iar vocea îmi era atât de intensă pentru că dintr-odată *voiam* ca ea să aibă încredere în mine. Voiam mult asta şi nu doar în legătură cu accidentul. Ce dorinţa prostească. Ce sens ar avea să aibă încredere în *mine*?

— De ce? întrebă ea încă defensivă.

— Ai incedere în mine, am rugat-o.

— Îmi promiţi că explici totul mai târziu?

Mă enerva s-o mint din nou, când îmi doream aşa mult să merit cumva încrederea ei. Deci, când i-am

răspuns, era doar o replică.

— Bine.

— Bine, spuse ea ca un ecou pe acelaşi ton.

În timp ce începea încercarea de salvare în jurul nostru – veniseră adulţi, fuseseră chemate autorităţile, sirene se auzeau la distanţa – am încercat să ignor fata şi să-mi pun priorităţile în ordine. Am căutat în fiecare gând a celor de acolo, atât a martorilor cât şi celor care au venit mai târziu, dar n-am găsit nimic periculos. Cei mai mulţi erau surprinşi să mă vadă lângă Bella, dar toţi au concluzionat, nu există altă concluzie posibilă, că pur şi simplu nu mă observaseră stând lângă fata înainte de accident.

Ea era singura care nu accepta această explicaţie simplă, dar ea trebuia considerată cea mai puţin credibilă martora. Era înfricoşată, traumatizata, să nu mai vorbim de lovitura de la cap. Posibil în stare de şoc. Era foarte probabil că povestea ei să fie confuză, nu? Nimeni nu ar crede-o pe ea, având atât de mulţi alţi martori…

M-am crispat când am auzit gândurile lui Rosalie, Jasper şi Emmet, care tocmai soseau la scena accidentului. O să plătesc pentru asta diseară.

Voiam să îndrept forma lăsată de umerii mei în tabla maşinii, dar fata era prea aproape. Trebuie să aştept un moment în care să nu fie atentă.

Era frustrant să aştept, cu atâtea priviri aţintite asupra mea, în timp ce oamenii se chinuiau cu camioneta, încercând s-o împingă. I-aş fi ajutat ca să terminăm mai repede cu asta, dar aveam deja destule probleme iar faţa avea spirit bun de observaţie. Într-un final au reuşit să mute maşina îndeajuns de mult încât cei de la serviciul de ambulanţă să ajungă la noi.

Un chip cenuşiu familiar, mă analiza.

— Hey, Edward, spuse Brett Warner.

Era asistent medical şi îl ştiam de la spital. Era o coincidenţă norocoasă, singurul noroc pe ziua de azi, ca el era primul care a ajuns la noi. În gândurile lui îşi notă că arătam vioi şi calm.

— Eşti bine, copile?

— Perfect, Brett, Nu m-a atins nimic. Dar mă tem că Bella are o contuzie. S-a lovit la cap când am împins-o din drum.

Brett şi-a concentrat atenţia pe faţă, care îmi aruncă o privire înverşunată de trădare. Avusesem dreptate, era genul de martira tăcută… prefera să sufere în tăcere.

Totuşi nu mi-a contrazis spusele imediat, iar asta m-a făcut să mă simt mai relaxat.

Următorul asistent a încercat să insiste să mă las examinat, dar nu a fost prea greu să-l conving că n-am nevoie. I-am promis că o să-l las pe tatăl meu să mă examineze, aşa că a renunţat. În cazul oamenilor, nu era nevoie decât să vorbesc cu o siguranţă rece. Asta se aplică la majoritatea oamenilor, dar nu şi în cazul fetei, evident. Se potrivea măcar în vreun stereotip?

I-au pus gulerul cervical, iar chipul i s-a înroşit de ruşine. Eu am folosit momentul în care i se distrăsese atenţia ca să rearanjez cu piciorul forma maşinii. Doar fraţii mei au observat ce fac, şi am auzit promisiunea lui Emmet de a se ocupa de restul probelor pe care le lăsăm în urmă.

Apreciind ajutorul lui, şi fiind încă şi mai recunoscător că Emmet, cel puţin el, mă iertase deja pentru alegerea periculoasă pe care o făcusem, mă simţeam mai relaxat când m-am urcat pe scaunul din faţă al ambulantei, lângă Brett.

Şeful Poliţiei a sosit înainte ca Bella să fi fost urcata în ambulanţă.

Gândurile tatălui Bellei erau dincolo de cuvinte,

panica şi îngrijorarea din mintea lui alungând orice altceva. Teama şi vinovăţia, sentimente puternice, l-au copleşit când şi-a văzut singura fiica pe targă.

Sentimentele lui mi s-au transmis mie, ca un ecou, devenind din ce în ce mai puternice. Când Alice m-a avertizat că dacă o omor pe fiica lui Charlie Swan, îl omor şi pe el, nu exagerase.

Mi-am plecat capul cu vinovăţie în timp ce ascultăm vocea lui panicată.

— Bella! strigă el.

— Sunt bine, Chiar… tată, oftă ea. Nu e nimic în neregulă cu mine.

Cuvintele ei abia dacă i-au mai calmat teamă. S-a întors imediat spre primul asistent cerându-i mai multe informaţii.

Abia atunci când l-am auzit vorbind, formând propoziţii perfect coerente în ciuda panicii, am realizat că frica şi grija lui nu erau mai presus de cuvinte. Doar ca eu… nu puteam să aud cu exactitate cuvintele.

Hmm. Charlie Swan nu era la fel de tăcut ca fiica lui, dar acum ştiam de unde a moştenit ea asta. Interesant.

Nu petrecusem niciodată prea mult timp în preajma şefului de poliţie. Întotdeauna îl considerasem un om cu mintea înceată, şi acum îmi dădeam seama *că eu* eram cel încet. Gândurile lui erau parţial ascunse, nu inexistente. Puteam doar să aud tonul lor de tenor.

Voiam să ascult cu mai multă atenţie, să văd dacă puteam să găsesc în acest nou şi mai puţin complicat puzzle, cheia spre secretele fetei. Dar Bella fu pusă în spate şi ambulanta porni.

Era greu să mă despart de posibla soluţie a misterului care ajunsese să mă obsedeze. Dar trebuia să mă gândesc acum, să privesc ceea ce am făcut astăzi din toate unghiurile posibile. Trebuia să ascult, să mă asigur

că nu ne-am pus pe noi toţi în atât de mult pericol încât să trebuiască să plecăm imediat. Trebuia să mă concentrez.

Nimic din gândurile asistenţilor nu mă îngrijora. Din câte îşi dădeau ei seama, nu era nimic în neregulă cu fata. Iar Bella părea că susţine varianta povestirii pe care o dădusem eu, până acum.

Prima prioritate, când am ajuns la spital, a fost să-l caut pe Carlisle. M-am grăbit prin uşile automate, dar nu puteam să uit de Bella aşa că ascultam în acelaşi timp şi gândurile paramedicilor.

A fost uşor să găsesc mintea familiară a tatălui meu. Era în biroul lui mic, singur – a doua coincidenţă norocoasă pe ziua de azi.

— Carlisle.

M-a auzit apropiindu-mă, şi se panica imediat ce-mi văzu chipul. S-a ridicat în picioare, albindu-se. S-a aplecat peste biroul lui ordonat din lemn.

Edward, doar nu ai…

— Nu, nu, nu e asta.

A tras aer adânc în piept.

Bineînţeles că nu. Îmi pare rău că m-am gândit la asta. Ochii tăi, desigur, ar fi trebuit să-mi dau seama…

Observă cu uşurare ochii mei care erau încă aurii.

— E rănită, totuşi, Carlisle, probabil nu grav dar…

— Ce s-a întâmplat?

— Un accident stupid de maşină. A fost la locul şi momentul nepotrivit. Dar n-am putut să stau pur şi simplu acolo, să o zdrobească…

Începe de la început, nu înţeleg. Cum ai fost implicat?

— O dubiţă a alunecat pe gheaţă, am şoptit.

M-am uitat fix la peretele din spatele lui în timp ce vorbeam. În loc de mulţimea de diplome înrămate, el avea doar un singur tablou în ulei, unul din favoritele lui, un

Hassam nedescoperit.

— Ea era în drum. Alice a avut o viziune, dar n-am avut timp să fac altceva în afară de a *alerga* acolo s-o împing la o parte. Nimeni n-a observat… în afară de ea. A trebuit şi să opresc dubiţa, dar din nou nimeni n-a observat… în afară de ea. Îmi… îmi pare rău Carlisle. N-am vrut să ne pun în pericol.

A înconjurat biroul şi şi-a pus mâna pe umărul meu.

Ai făcut ceea ce trebuia. Şi nu cred că a fost uşor pentru tine. Sunt mândru de tine, Edward.

M-am putut uita în ochii lui atunci.

— Ea ştie că e ceva… în neregulă cu mine.

— Nu contează. Dacă trebuie să plecăm, plecăm. Ce ţi-a spus?

Am clătinat din cap, cu frustrare.

— Nimic încă.

Încă?

— A fost de acord cu versiunea mea, dar aşteaptă o explicaţie.

Se încruntă, meditând la asta.

— S-a lovit la cap… de fapt eu am lovit-o, am continuat repede. Am izbit-o de pământ destul de tare. Pare în regulă dar… Nu cred că va fi greu să discreditǎm versiunea ei.

M-am simţit ca un ticălos spunând cuvintele astea. Carlisle a auzit neplăcerea din vocea mea.

Poate n-o să fie necesar. Hai să vedem ce se întâmplă, da? Se pare că am un pacient de examinat.

— Te rog, am spus. Sunt atât de îngrijorat că am rănit-o.

Expresia lui Carlisle se lumină. Îşi netezi părul deschis la culoare, doar cu câteva nuanţe mai deschis decât ochii lui, şi râse.

A fost o zi interesantă pentru tine, nu-i aşa?

În mintea lui puteam să văd ironia, şi era foarte amuzant, cel puţin pentru el. Ce schimbare de roluri. Undeva în timpul secundei în care m-am repezit în parcarea îngheţată, mă transformasem din ucigaş în protector.

Am râs cu el, amintindu-mi cât de convins fusesem ca Bella nu o să aibă niciodată nevoie de mai multă protecţie în faţă vreunei ameninţări, decât avea nevoie în faţa mea. Era ceva aspru în râsul meu, pentru că ştiam că teoria era încă valabilă.

* * *

Am aşteptat singur în biroul lui Carlisle, una din cele mai lungi ore pe care le-am trăit, ascultând spitalul plin de gânduri.

Tyler Crowl, şoferul dubitei, părea rănit mai grav decât Bella, iar atenţia se îndreptă asupra lui în timp ce ea aştepta să fie radiografiata. Carlisle rămăsese în umbră, având încredere în diagnosticul paramedicilor ca fata era rănită uşor. Asta mă neliniştea, dar ştiam că are dreptate. Cu o singură privire asupra lui Carlisle, ea şi-ar fi amintit imediat de mine şi de faptul că era ceva în neregulă cu familia mea. Şi asta i-ar fi dat drumul la gură.

Cu siguranţă avea un partener dornic de conversaţie. Tyler era măcinat de vinovăţie din cauză că aproape o omorâse, şi vorbea întruna despre asta. Am văzut expresia chipului ei, prin ochii lui, şi era clar că îşi dorea ca el să tacă. El nu putea să vadă asta?

A fost un moment încordat pentru mine can Tyler a întrebat-o cum se dăduse din calea maşinii.

Am aşteptat, fără să respir, în timp ce ea ezită.

— Hm… a auzit-o el spunând.

A făcut o pauză atât de lungă încă Tyler s-a întrebat dacă întrebarea lui a nedumerit-o. Într-un final, a continuat:

— Edward m-a împins la o parte.

Am răsuflat uşurat. Şi apoi respiraţia mi s-a accelerat. N-o mai auzisem spunându-mi numele până acum îmi plăcea cum sună, chiar dacă auzit prin gândurile lui Tyler. Voiam să o aud eu însumi…

— Edward Cullen, spuse ea pentru că Tyler nu înţelesese ce voia să spună.

M-am trezit lângă uşă, cu mâna pe clanţă. Dorinţa de a o vedea era din ce în ce mai puternică. A trebuit să-mi reamintesc că am nevoie de precauţie.

— Stătea chiar lângă mine.

— Cullen? *Hm, ce ciudat*. Nu l-am văzut. *Puteam să jur că…* Wow, s-a întâmplat atât de repede, cred. El e ok?

— Cred că da. E pe aici pe undeva, dar nu l-au obligat să vină aici pe targă.

Am văzut privirea ei gânditoare, suspiciunea îngustându-i ochii, dar Tyler nu observa aceste mici schimbări.

E drăguţă, se gândea el, aproape surprins. *Chiar şi aşa răvăşită. Nu e genul meu obişnuit dar… Ar trebui s-o invit undeva… Să mă revanşez pentru azi…*

Eram deja pe hol, la jumătatea drumului spre sala de urgente, fără să mă gândesc o secundă la ce făceam. Din fericire, o asistentă a intrat în încăpere înainte s-o fac eu, şi am văzut că era rândul Bellei la radiografie. M-am sprijinit de perete, într-un colţ întunecat, şi am încercat să-mi revin.

Nu conta că Tyler o considera drăguţă. Oricine putea observa asta. Nu exista niciun motiv să mă simt… cum mă simţeam? Deranjat? Sau *enervat* era mai aproape de adevăr? Nu avea niciun sens.

Am stat unde eram cât am putut de mult, dar m-a copleşit nerăbdarea şi m-am dus spre sala de radiografie. Fusese deja mutată înapoi la urgenţe, dar am putut să trag

cu ochiul la radiografiile ei când asistenta nu era atentă. M-am simţit mai calm după ce m-am uitat. Capul ei era în regulă. N-o rănisem.

Carlisle m-a prins acolo.

Arăţi mai bine, comentă el.

Am privit înainte. Nu eram singuri, holurile erau pline de doctori şi vizitatori.

A, da. Puse radiografiile ei în lumină, dar eu nu aveam nevoie să mă mai uit o dată. *Văd că e perfect în regulă. Bravo, Edward.*

Aprobarea tatălui meu a creat în mine nişte sentimente amestecate. Aş fi fost mulţumit, dar ştiam că nu va fi de acord cu ceea ce voiam să fac acum. Cel puţin, nu dacă mi-ar fi ştiut adevăratele motivaţii.

— Cred că o să mă duc să vorbesc cu ea înainte să te vadă pe tine, am murmurat. Să mă comport normal, ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. Să netezesc lucrurile…

Toate astea sunt motive rezonabile.

Carlisle a dat din cap absent, încă uitându-se la radiografii.

— Bună idee. Hmm…

M-a uitat să văd ce îi captase interesul.

Uite-te la toate contuziile astea vindecate. De câte ori a scăpat-o mama ei când era mică? Carlisle râse la propria glumă.

— Încep să cred că fata are ghinion. Se afla mereu la locul şi momentul nepotrivit.

Forks e cu siguranţă locul nepotrivit cu tine aici.

Am tresărit.

Du-te. Rezolvă lucrurile. O să vin şi eu imediat.

Am ieşit repede, simţindu-mă vinovat. Probabil sunt un mincinos foarte bun dacă Carlisle m-a crezut.

Când am ajuns la sala de urgente, Tyler murmură pe sub bărbie, încă cerându-şi scuze. Fata încerca să scape de

el prefăcându-se că doarme. Avea ochii închişi dar respiraţia nu-i era ritmică şi din când în când degetele i se strângeau cu nerăbdare.

M-am uitat la ea pentru un moment. Asta o să fie ultima dată când o văd. Realizarea acestui fapt m-a înţepat ca o durere acută în piept. Oare asta mi se întâmplă pentru că nu-mi plăcea să las puzzle-ul nerezolvat? Nu părea să fie o explicaţie îndeajuns de bună.

Într-un final, am tras aer în piept şi am înaintat.

Când m-a văzut, Tyler a început să vorbească, dar mi-am dus un deget la buze.

— Doarme? Am murmurat eu.

Ochii ei s-au deschis brusc şi s-au focalizat pe chipul meu. S-au mărit pentru un moment, apoi s-au micşorat cu enervare şi suspiciune.

Mi-am amintit că am un rol de jucat, aşa că i-am zâmbit ca şi cum nu se întâmplase nimic neobişnuit de dimineaţă… în afară de lovitura ei de la cap şi un pic de imaginaţie care o luase razna.

— Hey Edward, spuse Tyler. Îmi pare foarte rău.

Am ridicat o mână ca să-i opresc scuzele.

— N-a curs sânge, nu e nicio problemă, am spus.

Fără să mă gândesc, am zâmbit prea larg la gluma mea proprie.

Era uimitor de uşor să-l ignor pe Tyler, care stătea la doar un metru de mine, acoperit de sânge proaspăt. Nu înţelesesem niciodată cum putea Carlisle să facă asta, să ignore sângele pacienţilor ca să-i trateze. Tentaţia constantă nu îi distrăgea atenţia, nu era periculoasă? Dar acum… înţelegeam. Dacă te concentrai pe altceva destul de tare, tentaţia nu mai conta.

Chiar şi proaspăt şi expus, sângele lui Tyler nu se compară cu mirosul Bellei.

Mi-am păstrat distanţa de ea, aşezându-mă la capătul

patului lui Tyler.

— Deci, care e verdictul? Am întrebat-o eu.

Buza ei inferioară se răsfrânse puţin.

— Nu e nimic în neregulă cu mine, dar nu mă lasa să plec. Cum se face ca tu nu eşti pe un pat ca noi restul.

Nerăbdarea ei m-a făcut să zâmbesc din nou.

Puteam să-l aud pe Carlisle pe hol.

— Contează pe cine cunoşti, am zis senin. Dar nu-ţi face griji, am venit să te scap de aici.

Am urmărit reacţia ei cu atenţie, în timp ce tatăl meu intra în cameră. Ochii ei s-au mărit şi gura i s-a deschis surprinsă. Am gemut în interior. Da, cu siguranţă a remarcat asemănarea.

— Deci, domnişoara Swan, cum vă simţiţi? A întrebat Carlisle.

Avea un mod extraordinar de calmare care liniştea toţi pacienţii într-o secundă. Nu vedeam cum o afecta asta pe Bella.

— Sunt bine, spuse ea încet.

Carlisle prinse radiografiile ei pe panoul luminos de lângă pat.

— Radiografiile tale arată bine. Te doare capul? Edward a zis că te-ai lovit destul de tare.

Ea a oftat şi a repetat:

— Sunt bine.

Dar de data asta nerăbdarea reieşea din vocea ei. Apoi s-a uitat spre mine. Carlisle s-a apropiat de ea şi şi-a trecut încet degetele pe scalpul ei până a găsit umflătura de sub păr.

Am fost luat pe nepregătite de valul de emoţii care m-a lovit.

Îl văzusem pe Carlisle lucrând cu oameni de sute de ori. Cu ceva ani în urmă chiar l-am asistat ca să învăţ, deşi numai în situaţii care nu implicau sânge. Deci nu era ceva

nou pentru mine, să-l văd interacţionând cu fata ca şi cum ar fi fost şi el la fel de uman ca ea. I-am invidiat controlul de multe ori, dar acum nu era acelaşi sentiment. Îl invidiam pentru mai mult decât pentru control. Mă durea diferenţa dintre mine şi Carlisle, faptul că el putea s-o atingă cu blândeţe, fără frică, ştiind că nu i-ar face niciodată vreun rău…

Ea s-a crispat de durere iar eu am tresărit. A trebuit să mă concentrez pentru un moment ca să îmi păstrez postura relaxată.

— Te doare? întrebă Carlisle.

Bărbia ei se ridică puţin.

— Nu chiar, spuse ea.

Încă o trăsătură de caracter descoperită: era curajoasă. Nu voia să-şi arate slăbiciunea.

Probabil cea mai vulnerabilă creatura pe care am întâlnit-o, şi ea nu vrea să-şi arate slăbiciunea. Un chicotit mi-a scăpat printre buze.

Ea a aruncat încă o privire spre mine.

— Păi, spuse Carlisle. Tatăl tău este în sala de aşteptare, poţi să te duci acasă acum. Dar întoarce-te dacă te simţi ameţită sau ai orice fel de problema cu vederea.

Tatăl ei era aici? Am căutat prin gândurile mulţimii din sala de aşteptare, dar n-am apucat să aud vocea lui mentală subtilă înainte ca Bella să vorbească din nou, cu expresia neliniştită.

— Nu pot să mă întorc la şcoală?

— Poate ar trebui să o iei uşor astăzi, sugera Carlisle.

Ochii ei s-au întors spre mine.

— Dar el poate să se întoarcă la şcoală?

Porta-te normal, calmează spiritele… ignoră felul în care te simţi când te priveşte în ochi.

— Cineva trebuie să le ducă vestea bună că aţi supravieţuit, am spus.

— De fapt, mă corectă Carlisle, cam toată şcoala pare să fie în sala de aşteptare.

Am anticipat reacţia ei de data asta: aversiunea faţa de atenţie. Nu m-a dezamăgit.

— O nu, se plânse ea ascunzându-şi faţa în mâini.

Mă bucuram că în sfârşit ghicisem corect. Începeam s-o înţeleg.

— Vrei să rămâi aici? A întrebat-o Carlisle.

— Nu, nu, spuse ea repede, coborându-şi picioarele pe o parte a patului şi alunecând până când au ajuns pe podea.

S-a împiedicat înainte, lipsită de echilibru, în braţele lui Carlisle. El a prins-o şi a ridicat-o.

— Sunt bine, spuse ea cu un roz pal în obraji, înainte ca el să comenteze.

Bineînţeles, asta nu l-a deranjat pe Carlisle. S-a asigurat că îşi poate ţine singura echilibrul şi i-a dat drumul.

— Ia nişte Tylenol pentru durere, o sfătui el.

— Nu mă doare chiar aşa de tare.

Carlisle zâmbi în timp ce îi semnă fisa.

— Se pare că ai fost extrem de norocoasă.

Ea şi-a întors puţin capul, ca să mă privească cu nişte ochi duri.

— Norocoasă că Edward stătea chiar lângă mine.

— O, păi da, fu de acord Carlisle repede, auzind în vocea ei ceea ce auzisem şi eu.

Nu credea că suspiciunile ei erau o creaţie a imaginaţiei. Nu încă.

O las în seama ta, se gândi Carlisle. *Ocupă-te cum crezi de cuvânta*.

— Mulţumesc mult, am şoptit repede şi încet.

Niciun om nu m-a auzit. Buzele lui Carlisle s-au ridicat un pic datorită sarcasmului meu, apoi se duse spre

Tyler.

— Mi-e teamă că tu va trebui să stai cu noi un pic mai mult, spuse el examinând fişele.

Ei bine, eu am răvăşit lucrurile şi era corect că tot eu să suport consecinţele.

Bella se îndreptă hotărâtă spre mine, fără să se oprească până când nu a ajuns inconfortabil de aproape. Îmi aminteam acum cât îmi dorisem, înainte de accident, să se apropie de mine… Era ca şi cum dorinţa mea era acum luată în bătaie de joc.

— Pot să vorbesc cu tine un minut? A şuierat către mine

Respiraţia ei caldă mi-a atins faţa şi am fost nevoit să mă dau un pas înapoi. Atracţia ei nu scăzuse niciun pic. De fiecare dată când era lângă mine, erau scoase la iveală cele mai rele şi mai puternice instincte. Veninul îmi inundă gura şi corpul mi se aplecă să atace, ca să o strâng în braţe şi să-i frâng gâtul cu dinţii.

Mintea îmi era mai puternică decât corpul, dar doar pentru moment.

— Tatăl tău te aşteaptă, i-am amintit eu cu maxilarul strâns.

Ea s-a uitat spre Carlisle şi Tyler. Tyler nu ne băga în seamă, dar Carlisle îmi monitoriza fiecare respiraţie.

Ai grijă, Edward.

— Aş vrea să vorbesc cu tine între patru ochi dacă nu te deranjează, a insistat ea cu o voce joasă.

Voiam să-i spun că mă deranjează foarte tare, dar ştiam că va trebui să fac asta până la urmă. Mai bine să scap acum.

Eram cuprins de multe emoţii contradictorii în timp ce iesesam din cameră, ascultând paşii ei împiedicaţi în spatele meu care încercau să mă ajungă din urmă. Acum trebuia să fac un spectacol de teatru. Ştiam ce rol o să joc,

aveam personajul pregătit: eu o să fiu tipul cel rău. O să mint, o să ridiculizez şi o să fiu neînduplecat.

Asta era împotriva impulsurilor mele de bunătate, impulsurile umane de care mă folosisem în toţi aceşti ani. Niciodată nu mi-am dorit mai mult decât acum, să merit încrederea. Acum, când trebuia să distrug orice posibilitate de încredere.

Mă simţeam şi mai rău ştiind că asta o să fie ultima amintire pe care o s-o aibă cu mine. Asta era scena mea de adio. M-am întors spre ea:

— Ce vrei? Am întrebat rece.

S-a retras în spate vizibil, din cauza ostilităţii mele. Ochii i-au devenit neîncrezători, având expresia care mă bântuia…

— Îmi datorezi o explicaţie, a spus ea cu o voce mică.

Faţa ei de fildeş se albise. Era foarte greu să-mi păstrez vocea dură.

— Ţi-am salvat viaţa, nu-ţi datorez nimic.

A tresărit. M-a ars că acidul să văd cuvintele mele rănind-o.

— Ai promis, şopti ea.

— Bella, te-ai lovit la cap, nu ştii despre ce vorbeşti.

Bărbia i s-a ridicat atunci.

— Nu e nimic în neregulă cu capul meu.

Era nervoasă acum, şi făcea lucrurile mai uşoare pentru mine. I-am întâlnit privirea, făcându-mi chipul şi mai neprietenos.

— Ce vrei de la mine, Bella?

— Vreau adevărul. Vreau să ştiu de ce mint pentru tine.

Ceea ce voia era dreptul ei. Mă frusta că trebuia să o refuz.

— Ce crezi tu că s-a întâmplat? Aproape că m-am răstit la ea.

Cuvintele ei au venit ca un torent:

— Tot ce ştiu e că nu erai lângă mine, nici Tyler nu te-a văzut, aşa că nu-mi spune că m-am lovit la cap. Duba urma să ne strivească pe amândoi, dar nu ne-a strivit, şi mâinile tale au lăsat urme pe ea, şi ai lăsat o urmă şi pe cealaltă maşina dar nu eşti rănit deloc, şi duba mi-ar fi zdrobit şi picioarele dar ai ridicat-o…

Dintr-odată a strâns din dinţi iar ochii îi sclipeau plini de lacrimi.

M-am uitat la ea cu o expresie batjocoritoare, deşi simţeam doar groază. Văzuse totul.

— Crezi că am ridicat o dubă de pe tine? Am întrebat sarcastic.

A răspuns dând din cap rigid.

Vocea mi-a devenit şi mai batjocoritoare:

— Nimeni n-o să te creadă, să ştii.

Ea făcu un efort să-şi controleze furia. Când mi-a răspuns, a spus fiecare cuvânt încet şi deliberat:

— Nu o să spun nimănui.

Vorbea serios. Vedeam asta în ochii ei. Chiar şi furioasă şi trădată, ea avea de gând să-mi păstreze secretul.

De ce?

Şocul mi-a stricat expresia creată cu grijă pentru o jumătate de secundă, dar apoi mi-am revenit.

— Atunci de ce mai contează? Am întrebat, chinuindu-mă să-mi fac vocea aspră.

— Contează pentru mine, spuse ea vehement. Nu-mi place să mint, aşa că trebuie să fie un motiv serios pentru care s-o fac.

Îmi cerea să am încredere în ea. Exact cum îmi doream eu că ea să aibă încredere în mine. Dar era o limită peste care nu puteam să trec.

Vocea mi-a rămas dură:

— Nu poţi să-mi mulţumeşti şi să renunţi?

— Mulţumesc, spuse ea, şi apoi aştepta într-o tăcere înfuriată.

— N-ai de gând să renunţi, nu?

— Nu.

— Atunci…

Nu puteam să-i spun adevărul nici dacă aş fi vrut… şi nu voiam. Mai bine o lăsăm să-şi imagineze ce vrea decât să ştie ce sunt, pentru că nimic nu era mai rău decât adevărul. Eram un coşmar adus la viaţa direct din paginile unui roman de groază.

— Sper că o să te bucuri de dezamăgire.

Ne-am uitat urât unul la altul. Era ciudat cât de drăguţă era enervarea ei. Ca o pisică furioasă, blândă şi inofensivă, şi foarte puţin conştientă de propria ei vulnerabilitate.

S-a înroşit şi a strâns iar din dinţi:

— De ce te-ai mai deranjat?

Întrebarea ei nu era ceva la care să mă fi aşteptat sau la care să fi fost pregătit să răspund. Mi-am pierdut controlul asupra rolului pe care îl jucăm. Am simţit cum masca îmi cade de pe faţa şi i-am spus, doar de data asta, adevărul:

— Nu ştiu.

Mi-am întipărit în memorie faţa ei pentru ultima dată – era încă încordată cu furie, sângele nu-i dispăruse din obraji – şi apoi m-am întors cu spatele şi m-am îndepărtat de ea.

Capitolul 4 – Viziuni

M-am întors la şcoală. Asta era ce trebuia să fac, cel mai normal comportament ca să nu trezesc suspiciuni.

Până la sfârşitul orelor, aproape toţi elevii se întorseseră la şcoală. Doar Tyler şi Bella şi încă câţiva, care probabil se foloseau de accident că să chiulească, au

rămas absenţi.

N-ar trebui să fie atât de greu pentru mine să fac ceea ce trebuie. Dar, toată după-amiaza mi-am încleştat dintii luptându-mă cu dorinţa de a chiuli şi eu, ca să mă duc să o caut pe fata din nou.

Ca un urmăritor. Ca un urmăritor obsedat. Un vampir urmăritor obsedat.

Şcoala era azi, deşi credeam că ar fi imposibil, chiar mai plictisitoare decât părea acum două săptămâni. Ca o stare de comă. Ca şi cum culoarea pălise din ziduri, copaci, cer şi din feţele din jurul meu… Mă holbam la crăpăturile din pereţi.

Şi mai era un lucru corect pe care ar fi trebuit să-l fac… şi nu-l făceam. Bineînţeles, era de asemenea un lucru greşit. Depinde din ce perspectivă priveşti.

Din perspectiva unui membru al familiei Cullen, nu doar un vampir ci un Cullen, cineva care aparţinea familiei, un lucru rar în lumea noastră, ceea ce trebuia făcut suna cam aşa:

— Sunt surprins să te văd la oră, Edward. Am auzit că ai fost implicat în groaznicul accident de dimineaţă.

— Da, domnule Banner dar eu am fost cel norocos. Un zâmbet prietenos. *Nu am fost rănit deloc… Aş vrea să pot spune acelaşi lucru şi despre Tyler şi Bella.*

— Cum se simt?

— Cred că Tyler e bine… doar câteva tăieturi superficiale făcute de geamul parbrizului. Nu sunt sigur de Bella totuşi… O încruntare îngrijorată. *S-ar putea să fi suferit o contuzie cerebrală. Am auzit că a fost destul de incoerenţă pentru o perioadă, avea halucinaţii chiar. Ştiu că doctorii erau îngrijoraţi…*

Aşa ar fi trebuit să fie. Asta datorăm familiei mele.

— Sunt surprins să te văd la oră, Edward. Am auzit că ai fost implicat în groaznicul accident de dimineaţă

— N-am fost rănit.

Niciun zâmbet.

Domnul Banner şi-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul, stingherit.

— Ştii cumva cum se simt Tyler Crowley şi Bella Swan? Am auzit că au fost răniţi…

Am dat din umeri.

— Nu ştiu.

Domnul Banner şi-a dres glasul.

— Aaa… bine… spuse el cu vocea uşor tensionată din cauza priviii mele reci.

Pleca repede spre catedră şi începu lecţia.

Asta era greşit din partea mea. Dar nu şi dacă priveai lucrurile dintr-un punct de vedere obscur.

Părea atât de… urât din partea mea să înjunghii fata pe la spate, mai ales când dovedise că merită încrederea mai mult decât mi-am imaginat. N-a spus nimic care să mă trădeze, deşi avea un motiv bun s-o facă. O s-o trădez din moment ce ea n-a făcut nimic altceva decât să-mi păstreze secretul?

Am avut o conversaţie aproape identică cu doamna Goff, doar ca în spaniolă şi nu în engleză, iar Emmet mi-a aruncat o privire tristă.

Sper că o explicaţie bună pentru ce s-a întâmplat astăzi. Rose e foarte supărată.

Mi-am dat ochii peste cap fără să mă uit la el.

De fapt chiar îmi venise în minte o explicaţie perfectă. Presupunând că nu aş fi făcut nimic ca să opresc duba şi fata ar fi fost strivită… M-am ferit de acest gând. Dar dacă ea ar fi fost lovită, dacă ar fi fost sfâşiată şi însângerată, cu fluidul roşu împrăştiindu-se, irosindu-se pe asfalt, cu mirosul sângelui proaspăt pulsând în aer…

M-am curemurat din nou, dar nu doar cu groază. O parte din mine se cutremură de dorinţă. Nu, n-aş fi fost

capabil s-o văd sângerând fără să ne expun pe noi toţi într-un mod mult mai flagrant şi mai şocant.

Era o scuză perfect rezonabilă… dar n-am s-o folosesc. Era prea ruşinoasă.

Şi nu m-am gândit la ea decât după mult timp de la accident, oricum.

Ai grijă la Jasper, continua Emmet, ignorându-mi reveria. *Nu e la fel de enervat… dar e mult mai hotărât.*

Am înţeles ce vrea să zică, şi pentru un moment încăperea s-a învârtit în jurul meu. Furia mea era atât de auto-epuizanta, încât am văzut roşu în faţa ochilor. Am simţit că mă sufoc.

SHH EDWARD! STĂPÂNEŞTE-TE! strigă Emmet la mine în mintea lui. Mâna lui m-a prins de umăr şi mă ţinu pe scaun înainte să apuc să sar în picioare. Rareori îşi folosea întreaga forţă, pentru că rareori avea nevoie de ea fiind mult mai puternic decât orice alt vampir pe care îl întâlnise vreunul din noi, dar şi-a folosit-o acum. Mi-a strâns mâna mai mult decât m-a apăsat în jos. Dacă apasă, scaunul de sub mine ar fi cedat.

UŞOR! Îmi ordonă el.

Am încercat să mă calmez, dar era greu. Furia îmi ardea în cap.

Jasper n-o să facă nimic până nu vorbim. Mă gândeam doar că trebuie să ştii în ce direcţie se îndreaptă.

M-am concentrat pe relaxare şi am simţit mâna lui Emmet dându-mi drumul puţin.

Încearcă să nu ieşi şi mai mult în evidenţă. Eşti deja în încurcătură.

Am tras aer adânc în piept şi Emmet mi-a dat drumul.

Am verificat prin clasă, dar confruntarea noastră fusese atât de scurtă şi tăcută încât doar câteva persoane care stăteau lângă Emmet au observat. Nimeni n-a înţeles nimic, aşa că au ignorat incidentul. Cullenii sunt nişte

ciudaţi, toată lumea ştie asta deja.

La naiba, eşti în încurcătură, a adăugat Emmet cu solidaritate în voce.

— Muşcă-mă, am murmurat eu şi i-am auzit râsul gros.

Emmet nu purta pică nimănui, şi probabil ar trebui să fiu mai recunoscător pentru felul lui relaxat de a fi. Dar ştiam că intenţiile lui Jasper păreau logice pentru Emmet, şi că se gândea care ar fi cea mai bună soluţie.

Mi-am înăbuşit furia, abia reuşind s-o ţin sub control. Da, Emmet era mai puternic decât mine, dar încă nu mă bătuse niciodată la un meci de wrestling. Susţinea că trişam, dar auzitul gândurilor era o parte din mine, aşa cum puterea lui imensă era parte din el. Porneam la egalitate într-o luptă.

O luptă? Spre asta ne îndreptăm? Aveam de gând să mă lupt cu *familia* mea pentru un om pe care abia dacă îl cunoşteam?

M-am gândit la asta un moment, m-am gândit la cât de fragil era corpul feţei în mâinile mele, comparativ cu Jasper, Rose şi Emmet – supernatural de puternici şi rapizi, maşini de ucis din naştere…

Da, m-aş lupta pentru ea. Împotriva familiei. M-am cutremurat.

Nu era corect să o las neprotejată când eu eram cel care o pusese în pericol.

N-o să câştig singur, totuşi, nu împotriva a trei dintre ei. Mă întrebam care îmi vor fi aliaţii.

Carlisle, desigur. N-o să se lupte cu nimeni, dar o să fie complet împotriva planurilor lui Rose şi Jasper. S-ar putea să fie îndeajuns. O să văd…

Cu Esme am îndoieli. N-o să se alieze împotriva mea, şi nu i-ar plăcea să se contrazică cu Carlisle, dar va fi de acord cu orice plan care i-ar păstra familia intactă. Prima

ei prioritate n-o să fie dreptatea, o să fiu eu. Dacă Carlisle e sufletul familiei, atunci Esme e inima. El ne-a oferit un lider care merită urmat, ea a transformat urmărea într-un act de iubire. Ne iubeam între noi. Sub furia pe care o simţeam acum pentru Jasper şi Rose, chiar plănuind o luptă împotriva lor ca să salvez fata, ştiam că îi iubesc.

Despre Alice… n-am nici cea mai vagă idee. Depinde probabil de ce viziuni o să aibă. O să treacă de partea învingătorului, cred.

Deci, va trebui să fac asta fără ajutor. Nu îi puteam învinge de unul singur, dar nu aveam de gând să las ca fata să fie rănită din cauza mea. Asta poate însemna acţionare evazivă…

Dintr-odată, furia mi-a fost îmblânzită puţin de umorul negru. Îmi imaginam cum ar reacţiona fata la încercările mele de răpire. Bineînţeles, rareori ghiceam corect reacţiile ei, dar ce altă reacţie ar putea avea în afară de teroare?

Totuşi nu eram prea sigur cum să fac asta… răpirea. N-o să pot să stau lângă ea prea mult timp. Poate o s-o duc pur şi simplu la mama ei. Chiar şi aşa ar fi prea periculos. Pentru ea.

Periculos şi pentru mine, am realizat brusc. Dacă aş omorî-o accidental… Nu eram sigur câtă durere mi-ar provoca asta, dar ştiam că ar fi complexă şi intensă.

Timpul a trecut repede gândindu-mă la complicaţiile din viitor: cearta care mă aştepta acasă, conflictul cu familia, alegerile pe care voi fi forţat să le fac după aceea…

Ei bine, nu mă mai puteam plânge ca viaţa în afara şcolii era monotonă. Fata a schimbat asta.

Emmet şi cu mine am mers în tăcere la maşina după ce a sunat clopoţelul. Îşi făcea griji pentru mine şi pentru Rosalie. Ştia de partea cui o să trebuiască să fie, şi îl deranja.

Ceilalţi ne aşteptau la maşină, tot în linişte. Eram un grup foarte tăcut. Doar eu puteam auzi strigătele:

Idiotule! Nebun! Cretin! Măgar! Prost iresponsabil şi egoist!

Rosalie continua cu şirul constant de insulte, pe acutele vocii ei mentale. Era greu să-i mai aud şi pe ceilalţi, dar am ignorat-o cât de tare am putut.

Emmet avea dreptate în legătură cu Jasper. Era hotărât cu ceea ce voia să facă.

Alice era tulburată, făcându-şi griji pentru Jasper, căutând imagini în viitor. Indiferent din ce direcţie venea Jasper spre fată, Alice mă vedea mereu acolo, blocându-l. Interesant… nici Rosalie şi nici Emmet nu erau cu el în aceste viziuni. Deci Jasper plănuia să lucreze singur. Asta ar echilibra lucrurile.

Jasper era cel mai bun, şi cu siguranţă cel mai experimentat luptător dintre noi. Singurul meu avantaj era că puteam să-i aud mişcările în mintea lui, înainte să le facă.

Niciodată nu m-am luptat altfel decât în joacă cu Emmet şi Jasper, doar ne prosteam. Îmi venea rău gândindu-mă că voi încerca să-l rănesc cu adevărat pe Jasper.

Nu, nu să-l rănesc. Doar să-l opresc. Atât.

M-am concentrat asupra lui Alice, încercând să memorez încercările diferite de atac ale lui Jasper. În timp ce făceam asta, viziunile i s-au schimbat, mutându-se tot mai departe de casa Swan. Îl prindeam din timp…

Opreşte-te Edward! N-o să se întâmple aşa. N-o să-l las.

Nu i-am răspuns. Am continuat să mă uit.

A început să caute mai departe în viitor, în întuneric, în haosul nesigur al posibilităţilor distanţe. Totul era în umbră, vag.

Tot drumul până acasă, am rămas în tăcere. Am parcat în garajul mare, de lângă casă; înăuntru era Mercedesul lui Carlisle, lângă Jeepul lui Emmet, M3 ul lui Rose şi Vanquishul meu. Mă bucuram că Carlisle era deja acasă. Liniştea se va încheia exploziv, şi voiam să fie şi el acolo când se va întâmpla.

Ne-am dus direct în sala de mese.

Camera nu era, evident, folosită niciodată pentru scopul ei iniţial. Dar era mobilată cu o masă lungă, ovală din mahon, înconjurată de scaune. Eram cu toţii meticuloşi când venea vorba de a păstra aparenţele. Lui Carlisle îi plăcea s-o folosească drept sală de conferinţă. Într-un grup cu personalităţi atât de puternice şi diferite, era uneori necesar să discutăm lucrurile cu calm şi înţelegere.

Aveam sentimentul că decorul nu prea mai conta astăzi.

Carlisle stătea în obişnuitul lui loc, de la capătul estic al camerei. Esme stătea lângă el. Se ţineau de mână pe masă.

Ochii lui Esme erau îndreptaţi asupra mea, adâncimile lor aurii fiind pline de îngrijorare.

Rămâi, era singurul ei gând.

Aş fi vrut să pot zâmbi la femeia care îmi era ca o adevărată mama, dar nu aveam niciun cuvânt de liniştire pentru ea în acest moment.

M-am aşezat de partea cealaltă a lui Carlisle. Esme s-a aplecat peste el ca să-şi pună mâna liberă pe umărul meu. N-avea nici cea mai vagă idee despre ce urma să înceapă. Îşi făcea griji doar pentru mine.

Carlisle înţelegea mai bine ce urmă. Buzele lui erau încleştate şi fruntea încreţită. Expresia lui părea prea bătrână pentru faţa tânără.

Când toată lumea s-a aşezat, am putut să văd de partea cui va fi fiecare.

Rosalie stătea fix în faţa lui Carlisle, la celălalt capăt al mesei lungi. Se uita la mine, fără să-şi ia privirea.

Emmet stătea lângă ea, cu chipul şi gândurile împietrite.

Jasper ezită, dar apoi se duse să stea rezemat de perete, în spatele lui Rosalie. Era hotărât deja, fără să-i pese de rezultatul acestei discuţii. Mi-am încleştat dintii.

Alice a intrat ultima şi ochii i s-au concentrat undeva departe… în viitor, pe ceva încă prea vag conturat ca să-l poată interpreta. Fără să pară că se gândespe prea mult, s-a aşezat lângă Esme. Îşi masă fruntea ca şi cum ar fi avut o durere de cap. Jasper se mişcă neliniştit, gândindu-se să i se alăture, dar rămase pe loc.

Am tras aer adânc în piept. De la mine a început totul, aşa că ar trebui să vorbesc primul.

— Îmi pare rău, am spus, uitându-mă întâi la Rose, apoi la Jasper şi la Emmet. N-am vrut să supun pe niciunul dintre voi la vreun risc. A fost ceva necugetat şi îmi asum întreaga responsabilitate pentru fapta mea pripită.

Rosalie s-a uitat la mine cu răutate.

— Ce vrei să spui cu «îmi asum întreaga responsabilitate»? Ai de gând s-o rezolvi?

— Nu în modul la care te referi tu, am spus chinuindu-mă să-mi păstrez tonul calm şi încet. Sunt dispus să plec acum, dacă asta rezolva lucrurile. *Dacă sunt convins că fata o să fie în siguranţă, dacă sunt convins că niciunul dintre voi n-o va atinge*, am completat în minte.

— Nu, murmură Esme. Nu, Edward!

I-am mângâiat mâna.

— Doar câţiva ani.

— Esme are dreptate totuşi, spuse Emmet. Nu poţi să pleci nicăieri acum. Asta n-ar ajuta, ba din potriva. Trebuie să ştim ce gândesc oamenii, acum mai mult ca oricând.

— Alice ar vedea dacă ar fi ceva grav, l-am contrazis.

Carlisle a clătinat din cap.

— Cred că Emmet are dreptate, Edward. E mult mai probabil că fata să înceapă să vorbească dacă tu dispari. Ori plecăm toţi, ori niciunul.

— N-o să spună nimic, am insistat repede.

Rose îşi pregătea explozia şi am vrut să apuc să spun asta.

— Nu ştii ce e în mintea ei, mi-a reamintit Carlisle.

— Ştiu măcar atât. Alice, susţine-mă!

Alice s-a uitat la mine obosită.

— Nu pot să văd ce o să se întâmple dacă ignorăm asta… zise ea şi se uită spre Rose şi Jasper.

Nu, nu putea să vadă viitorul, nu cu Rose şi Jasper atât de hotărâţi împotriva ignorării accidentului.

Mâna lui Rosalie se izbi de masă cu un zgomot puternic.

— Nu putem să lăsăm omul să spună nimic! Carlisle, trebuie să ştii asta. Chiar dacă hotărâm să dispărem cu toţii, nu e prudent să lăsăm în urma noastră poveşti. Trăim atât de diferit faţa de restul celor ca noi. Ştii că sunt mulţi cei care s-ar bucura de ocazie ca să arate cu degetul. Trebuie să fim mai prudenţi decât toţi ceilalţi!

— Am mai lăsat zvonuri în urma noastră şi înainte, i-am reamintit.

— Doar zvonuri şi suspiciuni, Edward. Nu martori şi urme!

— Urme! Am pufnit.

Dar Jasper aprobă din cap, cu ochii duri.

— Rose… începu Carlisle.

— Lasă-mă să termin, Carlisle. Nu trebuie să fie cine ştie ce plan. Fata s-a lovit la cap astăzi. Deci poate că rana se dovedeşte a fi mai gravă decât părea, spuse Rosalie şi dădu din umeri. Orice muritor se culca cu probabilitatea de a nu se mai trezi. Ceilalţi se aşteaptă să curăţăm în

urma noastră. Teoretic ar trebui să fie treaba lui Edward, dar îl depăşeşte în mod evident. Ştii că sunt capabilă de control. N-aş lăsa nicio probă în urma mea.

— Da, Rosalie, cu toţii ştim ce asasina eficienta eşti, am mârâit.

A şuierat spre mine, furioasă.

— Edward, te rog, spuse Carlisle.

Apoi se întoarse spre Rosalie:

— Rosalie, am privit diferit lucrurile în Rochester pentru că am simţit că ai nevoie să se facă dreptate. Bărbaţii pe care i-au ucis ţi-au greşit într-un mod monstruos. Acum nu este aceeaşi situaţie. Fata Swan e nevinovată.

— Nu e ceva personal, Carlisle, spuse Rosalie printre dinţi. Este ca să ne protejm noi toţi.

A fost un scurt moment de tăcere, cât Carlisle s-a gândit la un răspuns. Când a dat din cap, ochii lui Rosalie s-au luminat. Ar fi trebui să ştie că nu avea de ce. Chiar dacă nu aş fi fost capabil să ascult gânduri, aş fi anticipat următoarele lui cuvinte. Carlisle nu făcea niciodată compromisuri.

— Ştiu că ai intenţii bune, Rosalie dar… aş vrea foarte mult ca familia noastră să *merite* să fie protejată. Ocazionalele… accidente sau lipse de control sunt o regretabila parte din noi.

Era foarte tipic lui să se includă şi pe el în plural, deşi nu avusese niciodată vreo «lipsa de control».

— Dar să omori un copil nevinovat cu sânge rece este cu totul altceva. Cred că riscul pe care îl prezintă, chiar dacă împărtăşeşte cuiva suspiciunile ei sau nu, este departe de a fi un risc major. Dacă facem excepţii ca să ne protejăm, riscăm ceva mult mai important. Riscăm să pierdem esenţă a ceea ce suntem.

Mi-am controlat expresia cu grijă. Nu s-ar cuveni să

rânjesc. Sau să aplaud, aşa cum îmi doream.

Rosalie se întunecă.

— E vorba de a fi responsabili.

— De a fi cruzi, o corectă Carlisle cu blândeţe. Fiecare viaţă e preţioasă.

Rosalie oftă şi buza de jos i se răsfrânse. Emmet o bătu pe umăr:

— O să fie bine, Rose, o încuraja el încet.

— Întrebarea, continua Carlisle, este dacă să plecăm.

— Nu, se plânse Rosalie. Abia ne-am acomodat. Nu vreau să încep iar liceul!

— Vei putea să-ţi păstrezi vârsta actuală, desigur, spuse Carlisle.

— Şi să trebuiască să ne mutăm din nou mult mai curând? Se împotrivi ea.

Carlisle ridică din umeri.

— Îmi *place* aici! E aşa puţin soare, putem să fim aproape *normali*.

— Păi cu siguranţă nu e nevoie să luăm o hotărâre acum. Putem să aşteptăm să vedem dacă devine necesar. Edward pare sigur de tăcerea fetei Swan.

Rosalie pufni.

Dar nu mai eram îngrijorat din pricina lui Rose. Ştiam că o să accepte decizia lui Carlisle, indiferent de cât de furioasă era pe mine. Conversaţia s-a mutat pe detalii neimportante.

Jasper rămase nemişcat.

Înţelegeam de ce. Înainte ca el şi Alice să se întâlnească, a trăit într-o zonă de război, un loc veşnic periculos. Ştia consecinţele încălcării regulilor, le văzuse cu proprii lui ochi. Era sugestiv faptul că nu încerca s-o calmeze pe Rose cu puterile lui, şi nici nu încerca s-o înverşuneze. Se ţinea în afara conversaţiei, deasupra ei.

— Jasper, am spus.

Mi-a întâlnit privirea, cu faţa lipsită de expresie.

— Ea n-o să plătească pentru greşeala mea. N-am să permit aşa ceva.

— O să aibă de câştigat din greşeala ta, atunci? Ar fi trebuit să moară astăzi, Edward. Eu doar aş pune lucrurile la locul lor.

M-am repetat, întărind fiecare cuvânt:

— N-am să permit asta.

Sprâncenele i s-au ridicat. Nu se aştepta la aşa ceva. Nu-şi imaginase că aş încerca să-l opresc.

A clătinat din cap o dată.

— N-am să las viaţa lui Alice să fie în pericol, nici măcar un pericol minor. Nu simţi pentru nimeni ce simt eu pentru ea, Edward, şi nu ai trecut prin ce am trecut eu, chiar dacă mi-ai văzut amintirile. Nu înţelegi nimic.

— Nu discut asta, Jasper. Dar îţi spun acum, n-am să permit s-o răneşti pe Isabella Swan.

N-am uitat fix unul la altul, nu privindu-ne ci măsurând opoziţia fiecăruia. L-am simţit testându-mi starea de spirit, testându-mi hotărârea.

— Jazz, spuse Alice întrerupându-ne.

El mi-a susţinut privirea pentru încă un moment, şi apoi s-a uitat la ea.

— Nu te deranja să-mi spui că te poţi proteja singură, Alice. Ştiu asta deja. Tot trebuie să…

— Nu asta voiam să spun, îl întrerupse Alice. Voiam să te rog să-mi faci o favoare.

Am văzut ce era în mintea ei, şi gura mi s-a deschis cu un oftat sonor. M-am holbat la ea, şocat, fiind doar vag conştient că toată lumea în afară de Alice şi Jasper mă urmărea cu precauţie.

— Ştiu că mă iubeşti. Mulţumesc. Dar aş aprecia foarte mult dacă n-ai încerca s-o omori pe Bella. În primul rând, Edward e serios şi n-aş vrea să vă văd pe voi doi

bătându-vă. În al doilea rând, ea e prietena mea. Sau, va fi.

Era foarte clar în mintea ei: Alice zâmbind, cu braţul ei rece şi alb în jurul umerilor fragili şi calzi ai feţei. Şi Bella zâmbea de asemenea, cu braţul în jurul mijlocului lui Alice.

Viziunea era tare ca stânca, doar plasarea în timp era nesigură.

— Dar… Alice… suspină Jasper.

N-am reuşit să îmi întorc capul ca să-i văd expresia. Nu mă puteam despărţi de imaginea din capul lui Alice.

— O s-o iubesc într-o zi, Jazz. O să fiu foarte pornită împotriva ta dacă n-o laşi în pace.

Eram încă prins în gândurile lui Alice. Viitorul licări când hotărârea lui Jasper se clătină în faţa rugăminţii ei neaşteptate.

— Ah, oftă ea, indecizia lui clarificând viitorul. Vezi? Bella n-o să spună nimic. Nu aveam de ce să ne facem griji.

Felul în care a spus numele fetei… de parcă erau deja confidente apropiate…

— Alice, m-am înecat eu. Ce… înseamnă asta…?

— Ţi-am zis că vor fi nişte schimbări. Nu ştiu, Edward.

Dar şi-a încleştat maxilarul şi mi-am dat seama că mai era ceva. Încerca să nu se gândească la asta. Brusc, s-a concentrat foarte tare pe Jasper deşi el era prea şocat că să fi progresat prea mult în luarea deciziilor. Alice făcea aşa când voia să-mi ascundă ceva.

— Ce e Alice? Ce-mi ascunzi?

L-am auzit pe Emmet mormăind. Devenea mereu foarte frustrat când Alice şi cu mine aveam genul ăsta de conversaţii.

Ea şi-a clătinat capul încercând să nu mă lase să pătrund.

— Are legătură cu fata? am întrebat. Este ceva

despre Bella?

Şi-a strâns dinţii concentrată, dar când am pronunţat numele Bellei, i-a scăpat. Scăparea a durat doar o fracţiune de secundă, dar a fost de ajuns.

— NU! Zm strigat.

Am auzit cum scaunul meu s-a prăbuşit pe podea, şi abia atunci am realizat că sunt în picioare.

— Edward!

Carlisle se ridicase şi el, cu o mână pe umărul meu. Eram vag conştient de prezenţa lui.

— Devine din ce în ce mai clar, şopti Alice. În fiecare moment eşti mai hotărât. Nu i-au mai rămas decât două alternative. Ori una ori alta, Edward.

Vedeam ceea ce vedea şi ea şi nu puteam să accept aşa ceva.

— Nu, am spus din nou, dar vocea mea nu avea deloc volum.

Îmi simţeam picioarele cedând şi a trebuit să mă rezem de masă.

— Ne spune şi nouă cineva misterul, vă rugăm? Se plânse Emmet.

— Trebuie să plec, i-am şoptit lui Alice, ignorându-l pe Emmet.

— Edward deja am discutat asta, spuse Emmet tare. Este cea mai bună metodă ca să o faci pe faţa să înceapă să spună tuturor ce a văzut. Şi în plus, dacă pleci, noi n-o să ştim dacă a spus cuiva sau nu. Trebuie să stai aici şi să te descurci.

— Nu te văd plecând, Edward, îmi spuse Alice. Nu ştiu dacă mai *poţi* să pleci. *Gândeşte-te*, adăugă ea în tăcere. *Gândeşte-te cum ar fi dacă ai pleca*.

Înţelegeam ce voia să zică. Da, gândul că n-o să mai văd faţa niciodată era… dureros. Dar era şi necesar în acelaşi timp. Nu puteam să-i stric viitorul, nu puteam s-o

condamn şi pe ea.

Nu sunt complet sigură de Jasper, Edward, continua Alice. *Dacă pleci, dacă el crede că ea reprezintă un pericol pentru noi...*

— Nu aud asta, am contrazis-o eu încă pe jumătate conştient că eram ascultaţi şi de ceilalţi.

Jasper şovăia. N-ar fi făcut nimic care s-o rănească pe Alice.

— De ce îmi faci asta? Am gemut.

Mi-am sprijinit capul în mâini.

Nu eram protectorul Bellei, nu puteam să fiu. Viitorul împărţit pe care îl vedea Alice nu era o dovadă destul de bună?

O iubesc şi eu. Sau, o s-o iubesc. Nu e acelaşi lucru, dar vreau să supravieţuiască până atunci.

— O iubeşti şi *tu*? Am şoptit neîncrezător.

Ea oftă. *Eşti orb, Edward, nu vezi spre ce se îndreaptă lucrurile? Nu vezi ce eşti deja? Este mai inevitabil ca răsăritul soarelui de la Est. Uite ce văd eu...*

Mi-am caltinat capul îngrozit.

— Nu.

Am încercat să alung viziunile pe care mi le arată.

— Nu trebuie să urmez drumul ăsta. O să plec. O să schimb viitorul.

— Poţi încerca, spuse ea sceptică.

— Of, haide! strigă Emmet.

— Fii atent, şuieră Rose spre el. Alice îl vede îndrăgostindu-se de un om! Cât de clasic, Edward!

Scoase un sunet de vomă.

Abia dacă am auzit-o.

— Ce? întrebă Emmet surprins.

Apoi râsul lui puternic răsună în sala cu ecou.

— Despre asta era vorba? râse el din nou. Naşpa, Edward!

I-am simţit mâna pe umăr dar i-am îndepărtat-o absent. Nu puteam să fiu atent la el.

— Îndrăgostit de un om? repetă Esme cu o voce năucită. De fată pe care a salvat-o astăzi? *Îndrăgostit* de ea?

— Ce vezi, Alice? Cu exactitate, întreba Jasper.

Ea s-a întors spre el, iar eu am continuat să mă holbez la profilul ei.

— Depinde de cât de puternic o să fie. Ori o omoară… şi se întoarse să mă privească din nou… ceea ce m-ar enerva foarte tare Edward, ca să nu mai spun cum te-ai simţi tu… apoi se întoarse iar spre Jasper… ori o să fie una de-a noastră.

Cineva a suspinat. Nu m-am uitat să văd cine.

— Asta n-o să se întâmple, am strigat din nou. Niciuna din variante.

Alice nu părea să mă audă.

— Depinde, repetă ea. S-ar putea să fie destul de puternic încât să n-o omoare, dar o să fie pe-aproape. O să-i trebuiască uimitor de mult control, meditã ea. Chiar mai mult control decât are Carlisle. S-ar putea să fie exact la limită… Singurul lucru pentru care nu e îndeajuns de puternic este să plece de lângă ea. Asta e o cauză pierdută.

Nu-mi puteam găsi vocea. Nimeni nu părea să poată vorbi. Camera era tăcută.

Mă uitam la Alice şi toată lumea se uita la mine. Puteam să-mi văd propria expresie îngrozită din cinci puncte diferite de vedere.

După un moment, Carlisle oftă.

— Păi asta… complică lucrurile.

— Cred şi eu, fu de acord Emmet.

Vocea lui era încă pe punctul de a izbucni în râs. Puteam să mă bazez pe Emmet că va transforma într-o glumă distrugerea vieţii mele.

— Cred că planurile rămân aceleaşi, totuşi, spuse Carlisle gânditor. O să stăm şi o să aşteptăm. Evident, nimeni n-o să… rănească fata.

Am înţepenit.

— Nu, spuse Jasper încet. Nu pot să fiu de acord cu asta. Dacă Alice vede doar două posibilităţi…

— Nu! Vocea mea nu era nici strigat, nici mârâit, nici rugăminte disperată, ci o combinaţie între cele trei. Nu!

Trebuia să plec, să mă îndepărtez de zgomotul gândurilor lor: dezgustul lui Rosalie, umorul lui Emmet, răbdarea fără sfârşit a lui Carlisle. Şi mai rău: siguranţa lui Alice şi siguranţa lui Jasper în acea siguranţă. Cel mai rău dintre toate: *bucuria* lui Esme.

Am ieşit din cameră. Esme mi-a atins mâna când am trecut pe lângă ea, dar n-am observat gestul.

Alergam înainte să fi ieşit din casă. Am sărit peste râu şi am fugit prin pădure. Ploaia începuse din nou, căzând atât de puternic încât m-a udat complet în câteva momente. Îmi plăcea perdeaua subţire de ploaie. Crea un zid între mine şi restul lumii. Mă închidea înăuntru şi mă lasa să fiu singur.

Am alergat către Est, peste şi prin munţi, fără să mă îndepărtez de la drumul meu drept, până când am văzut luminile oraşului Seattle. M-am oprit înainte să ating graniţa civilizaţiei umane.

În primul rând, viziunea cu Alice şi faţa, încrederea şi prietenia fiind atât de evidente în imagine. Ochii mari şi ciocolatii ai Bellei nu erau speriaţi în acea viziune, doar plini de secrete, şi în acel moment părea secrete fericite. Nu se retrăgea de atingerea rece a braţului lui Alice.

Ce însemna asta? Cât de multe ştia? În acel moment imortalizat din viitor, ce credea ea despre mine?

Apoi cealaltă imagine, asemănătoare, dar de data asta îngrozitoare. Alice şi Bella, încă ţinându-se pe după

umeri cu încredere prietenească. Dar acum nu era nicio diferenţă între mâini, ambele erau albe, fine ca marmură, tari ca fierul. Ochii mari ai Bellei nu mai erau ciocolatii. Irişii ei erau şocanţi, de un roşu intens. Secretele din ei erau neclare – acceptare sau dezolare? Era imposibil de spus. Chipul ei era rece şi nemuritor.

Puteam să-mi răspund la ultima întrebare. Dacă o forţăm să aibă această semiviata pustie din cauza slăbiciunii şi egoismului meu, cu siguranţă mă va urî.

Dar mai era o imagine groaznică, cea mai urâtă imagine pe care am avut-o vreodată în minte.

Proprii mei ochi, de un roşu închis de la sângele uman, ochii unui monstru. Corpul sfâşiat al Bellei era în braţele mele, alb, pustiit, lipsit de viaţă. Era atât de concret, atât de clar.

Nu puteam să mai rezist să văd asta. Nu mai suportam. Am încercat să alung imaginea din minte, am încercat să văd altceva, orice altceva. Am încercat să văd din nou expresia feţei ei vii care mă urmărise în ultima perioadă. Dar fără niciun rezultat.

Viziunea tristă a lui Alice mi-a umplut capul, şi m-am crispat din cauza agoniei pe care mi-o provoca. Între timp, monstrul din mine era copleşit de bucurie, jubila gândindu-se la probabilitatea succesului său. Îmi venea rău.

Nu puteam să permit aşa ceva. Trebuia să existe o cale de a schimba viitorul. N-am să las viziunile lui Alice să mă conducă. O să aleg altă cale. Întotdeauna există o alternativă. Trebuie să existe.

Capitolul 5 – Invitaţii

Liceul. Nu mai era purgatoriu, era un adevărat iad. Tortură şi foc… da, aveam parte de amândouă.

De data asta făceam totul aşa cum trebuia. Puneam fiecare punct pe «i» şi fiecare liniuţa pe «t». Nimeni nu se putea plânge că nu-mi asum responsabilităţile.

Am rămas în Forks ca să îi fac pe plac lui Esme şi ca să-i protejez pe ceilalţi. M-am întors la vechiul meu program. N-am vânat mai mult decât ceilalţi. În fiecare zi m-am dus la şcoală şi m-am jucat de-a omul. În fiecare zi am ascultat cu atenţie în aşteptarea vreunei noutăţi despre Culleni, dar nu auzeam niciodată nimic nou. Fata n-a spus niciun cuvânt despre suspiciunile ei. Doar a repetat aceeaşi poveste iar şi iar: că stătusem lângă ea şi am tras-o din calea maşinii, asta până când ascultătorii ei se plictiseau şi nu mai aşteptau alte detalii. Nu era niciun pericol. Fapta mea pripită n-a rănit pe nimeni.

Pe nimeni în afară de mine.

Eram hotărât să schimb viitorul. Nu era o sarcină prea uşoară pentru mine, dar nu aveam altă alternativă suportabilă.

Alice a zis că n-o să fiu destul de puternic să stau departe de fată. O să-i dovedesc că se înşală.

Credeam că prima zi o să fie cea mai grea. La sfârşitul ei, eram convins că era într-adevăr aşa. Dar mă şi înşelam.

Mă durea să ştiu că o rănesc pe fată. Dar mă consolam la gândul că durerea ei nu va însemna nimic mai mult decât o înţepătură de ac – o mică înţepătură a respingerii – în comparaţie cu durerea mea. Bella era umană şi ştia că eu sunt altceva, ceva greşit, ceva terifiant. Probabil o să se simtă mai mult uşurată decât rănită atunci când o să-i întorc spatele şi o să mă prefac că nu există.

— Bună Edward, m-a întâmpinat ea în prima zi la Biologie.

Vocea îi era plăcută, prietenoasă, schimbată cu 180 de grade faţa de data trecută când am vorbit cu ea.

De ce? Ce însemna această schimbare? Oare a a uitat? A decis că şi-a imaginat totul? E posibil să mă fi iertat pentru faptul că nu mi-am ţinut promisiunea?

întrebările mă ardeau că setea care mă atacă de fiecare dacă când respirăm.

Să o privesc doar un moment în ochi. Doar ca să citesc răspunsurile din ei…

Nu. Nu-mi pot permite nici măcar atât. Nu. Pentru că vreau să schimb viitorul.

Mi-am mişcat bărbia un centimetru în direcţia ei, fără să-mi mut privirea aţintită în faţa clasei. Am dat din cap o dată, şi apoi mi-am întors chipul drept înainte.

N-a mai vorbit cu mine.

În după-amiaza aceea, când şcoala s-a terminat, iar eu îmi jucasem rolul, am alergat până în Seattle ca în ziua precedentă. Se părea că puteam să suport durerea un pic mai uşor când zburam deasupra pământului, transformând totul în jur într-o ceaţă verde.

Alergatul a devenit un obicei zilnic.

O iubeam? Nu cred. Nu încă. Viziunile din viitor ale lui Alice îmi rămăseseră totuşi în minte, şi vedeam cât de uşor ar fi să mă îndrăgostesc de Bella. Ar fi exact ca o prăbuşire: lipsită de efort. Să nu mă las să mă îndrăgostesc de ea, era opusul prăbuşirii – era ca şi cum mă căţăram pe un perete de stâncă, o sarcină atât de grea încât parcă deţineam numai puterea umană.

A trecut mai mult de o lună şi în fiecare zi era din ce în ce mai greu. Nu înţelegeam de ce. Încă aşteptăm să-mi treacă, să-mi fie mai uşor. Probabil la asta se referea Alice când a prezis că n-o să fiu în stare să mă ţin departe de fată. A văzut cum durerea creştea în intensitate. Dar puteam să suport durerea.

Nu puteam să distrug viitorul Bellei. Dacă îmi era destinat să o iubesc, nu era cel mai bine dacă o evităm?

Să o evit era la limita a ceea ce puteam să îndur, totuşi. Puteam să mă prefac că o ignor, şi să nu mă uit niciodată la ea. Puteam să mă prefac că nu prezintă niciun

interes pentru mine. Dar asta era doar prefăcătorie, nu realitate.

Încă mă agăţam de fiecare respiraţie a ei, de fiecare cuvânt pe care îl spunea.

Îmi împărţeam chinurile în patru categorii:

Primele două îmi erau familiare: mirosul ei şi tăcerea ei. Sau mai bine zis, ca să îmi asum responsabilitatea cuvenită, setea mea şi curiozitatea mea.

Setea era cea mai animalica tortura. Obişnuiam să nu mai respir deloc la Biologie… Bineînţeles, existau şi excepţii, când trebuia să răspund la o întrebare sau ceva de genul ăsta şi aveam nevoie de respiraţie ca să vorbesc. De fiecare dată când gustăm aerul din jurul fetei, era la fel ca în prima zi – foc şi dorinţa şi violentza disperată să se elibereze. Era foarte greu să raţionalizez şi să mă abţin în acele momente, şi, exact ca în prima zi, monstrul din mine urlă, atât de aproape de suprafaţza…

Curiozitatea era un chin constant. Întrebarea pe care o aveam mereu în minte era: *La ce se gândeşte ea acum?* Când o auzeam oftând încet. Când îşi învârtea absenta o şuviţă de păr pe deget. Când îşi aruncă manualele pe bancă cu mai multă forţa decât de obicei. Când întârzia la oră. Când bătea nerăbdătoare cu piciorul în podea. Fiecare mişcare era captată de vederea mea periferica şi se transformă într-un mister înnebunitor. Când vorbea cu alţi colegi îi analizăm fiecare cuvânt şi ton folosit. Spunea ceea ce gândea sau spunea ce credea că trebuie să spună? De multe ori suna de parcă încerca să spună ce se aşteptau ceilalţi să audă, iar asta îmi amintea de familia mea şi de zilnica noastră viaţa iluzorie. Dar ne pricepeam la asta mai bine decât ea. Doar dacă nu mă înşelam în privinţa asta, şi nu-mi imaginam lucruri… De ce trebuia să joace un rol? Ea era una de-a lor, o adolescentă umană.

Mike Newton era cel mai surprinzător chin al meu.

Cine şi-ar fi putut imagina că un muritor atât de obişnuit şi plictisitor poate fi atât de enervant? Ca să fiu sincer, ar fi trebuit să mă simt recunoscător faţa de băiatul ăsta iritant – o făcea pe faţa să vorbească mai mult decât reuşeau alţii. Am aflat multe despre ea prin conversaţiile lor, şi încă îmi completam lista. Dar din contră, nu mă simţeam recunoscător, iar ajutorul pe care mi-l dădea Mike mă înfuria şi mai mult. Nu voiam ca Mike să fie cel care îi descoperea secretele. Eu voiam să fac asta.

Mă consola faptul că el nu observa micile ei revelaţii, micile ei scăpări. El nu ştia nimic despre ea. Şi-a creat o Bella în cap, care nici măcar nu exista – o fată la fel de obişnuita ca şi el. El n-a observat lipsa de egoism şi curajul care o diferenţia de alţi oameni, el nu auzea maturitatea din vorbele ei. Nu percepea atunci când ea vorbea despre mama ei, că părea mai degrabă ca un părinte care vorbeşte despre copil, şi nu invers – vorbea cu dragoste, indulgenţă, un pic de amuzament şi foarte protectoare. El nu auzea răbdarea din vocea ei când se prefăcea interesată de povestirile lui incoerente, şi nu bănuia bunătatea din spatele răbdării.

Prin conversaţiile ei cu Mike, am putut să adaug la lista cea mai importantă calitate, esenţială, pe atât de simplă, pe atât de rară. Bella era bună. Toate celelalte completau întregul: bună şi lipsită de egoism şi dorindu-şi să rămână neobservată şi iubitoare şi curajoasă – era bună în toate privinţele.

Descoperirile de ajutor nu m-au făcut să-l plac pe băiat mai mult. Felul sigur pe sine în care o privea pe Bella, ca şi cum ea era o nouă achiziţie pe care urma s-o facă, mă provoca aproape la fel de mult ca şi fanteziile lui despre ea. Devenea din ce în ce mai sigur în legătură cu ea, odată cu trecerea timpului, pentru că îl prefera pe el în detrimentul celor pe care el îi considera rivali: Tyler

Crowley, Eric Yorkie, şi uneori, pe mine. Se aşează mereu pe marginea jumătăţii ei de banca înainte să înceapă ora, vorbind cu ea, încurajat de zâmbetele ei. Sunt doar zâmbete politicoase, îmi spuneam. De multe ori mă distram imaginându-mi cum l-aş putea arunca în capătul celălalt al clasei, izbindu-l de perete… Probabil l-aş răni mortal…

Mike nu se gândea prea des la mine ca la un rival. După accident, îşi făcuse griji că Bella şi cu mine vom fi apropiaţi prin experienţa împărtăşită, dar evident se întâmplase exact pe dos. Pe atunci îl deranja că Bella era singura care îmi atrăsese atenţia. Dar acum o ignorăm ca pe ceilalţi, iar el a devenit mulţumit de sine.

La ce se gândea ea acum? Se bucura că el îi acorda atenţie?

Şi, în sfârşit, ultimul chin al meu, cel mai dureros: indiferenta Bellei. Aşa cum eu o ignorăm pe ea, şi ea mă ignora pe mine. N-a mai încercat niciodată să-mi vorbească. După câte ştiam eu, poate nu s-a mai gândit deloc la mine.

Asta mă putea înnebuni sau chiar m-ar fi putut face să-mi încalc promisiunea de a schimba viitorul. Dar uneori mă privea aşa cum o mai făcuse şi înainte. Nu vedeam eu asta, pentru că nu-mi permiteam să mă uit şi eu la ea, dar Alice ne atenţiona când ea era pe punctul de a se uita. Ceilalţi erau încă precauţi din cauza a ceea ce ştia fata.

Îmi alina un pic durerea, faptul că se uita la mine de la distanţa din când în când. Bineînţeles, nu putea decât să se întrebe ce fel de ciudăţenie sunt.

— Bella o să se holbeze la Edward într-un minut. Încercaţi să păreţi normali! spuse Alice.

Era o zi de joi din luna martie, iar ceilalţi erau foarte atenţi să se mişte din când în când şi să îşi schimbe greutatea de pe un picior pe altul, ca oamenii. Nemişcarea

totală era o marcă a celor ca noi.

Am observat cât de des se uita la mine. Mă bucură, deşi n-ar fi trebuit, ca frecventa nu scădea odată cu timpul care trecea. Nu ştiam ce însemna asta, dar mă făcea să mă simt mai bine.

Alice oftă. *Aş vrea…*

— Nu te băga, Alice, am spus pe sub bărbie. N-o să se întâmple.

S-a îmbufnat. Alice era nerăbdătoare să-şi înceapă prietenia cu Bella pe care o prezisese. Într-un fel ciudat, îi era dor de fată pe care nici n-o cunoştea.

— Recunosc, te pricepi mai bine decât credeam. Ai făcut iar viitorul să fie încâlcit şi lipsit de sens. Sper că eşti fericit.

— Pentru mine are sens.

Ea a pufnit delicat.

Îmi venea să ţip la ea, fiind mult prea nervos pentru a conversa. Nu eram într-o dispoziţie prea bună, eram mai tensionat decât îi lăsăm pe ceilalţi să vadă. Doar Jasper ştia cât de îndurerat sunt, simţea stresul emanat de mine, folosindu-şi abilitatea lui unică de a simţi şi a influenţa stările celorlalţi. Nu înţelegea însă motivele stărilor, şi având în vedere că eu eram mereu prost-dispus în ultima vreme, nu-mi mai acorda importanţă.

Astăzi o să fie greu. Mai greu decât ieri, aşa cum era de obicei.

Mike Newton, băiatul odios pe care nu puteam să-l rivalizez, avea de gând să o invite pe Bella la o întâlnire.

Urmă un bal la alegerea fetelor în curând, iar el spera foarte tare ca Bella să-l invite. Ea n-o făcuse încă şi asta îi cam zdruncina încrederea. Acum se afla într-o situaţie foarte neplăcută (şi mă bucuram de disconfortul lui mai mult decât ar fi trebuit) pentru că Jessica Stanley tocmai îl invitase la bal. Nu voia să accepte, încă sperând

ca Bella îl va alege pe el (dovedindu-l învingător în lupta cu rivalii) dar nu voia nici să refuze ca să ajungă să rateze balul de tot. Jessica, rănită de ezitarea lui şi bănuind care era motivul, gândea jigniri la adresa Bellei. Din nou am simţit instinctul de a mă aşeza între gândurile furioase ale Jessicăi şi Bella. Înţelegeam mai bine instinctul acum, dar asta mă frusta şi mai mult pentru că nu puteam acţiona.

Ca să vezi unde am ajuns! Obsedat de drame neînsemnate ale liceenilor – lucruri pe care cândva le dispreţuiam.

Mike îşi făcea curaj în timp ce o conducea pe Bella la Biologie. I-am ascultat strădaniile, aşteptând să vorbească. Băiatul era slab. A aşteptat în mod special balul ăsta, temându-se să-şi declare afecţiunea înainte de a fi sigur că ea şi-a arătat preferinţa clară pentru el. Nu voia să rişte o respingere, preferând s-o lase pe ea să facă primul pas.

Ce fricos.

S-a aşezat iar la masa noastră de laborator, confortabil în familiaritatea gestului, şi mi-am imaginat sunetul pe care l-ar face corpul lui când s-ar lovi de peretele opus, cu destulă forţă încât să-i rupă toate oasele.

— Deci, spuse el cu ochii în pământ. Jessica tocmai m-a invitat la balul primăverii.

— Grozav, răspunse Bella imediat cu entuziasm.

Era greu să nu zâmbesc când tonul ei l-a lovit pe Mike. El se aşteptase la mâhnire.

— O să te distrezi foarte bine cu Jessica.

El a căutat un răspuns bun:

— Păi… ezita şi aproape voia să renunţe dar apoi îşi reveni. I-am spus că trebuie să mă mai gândesc.

— De ce ai făcut aşa ceva? întrebă ea.

Tonul ei era dezaprobant, dar avea şi o notă vagă de uşurare. Ce însemna asta? O furie neaşteptată şi intensă mi-a încleştat mâinile în pumni.

Mike n-a auzit uşurarea. Faţa lui era îmbujorată – şi deşi eram foarte tensionat, asta mi se părea o invitaţie – şi a privit din nou podeaua când a vorbit.

— Mă întrebam dacă… nu vrei să mă inviţi tu.

Bella a ezitat.

În momentul ezitării ei, am văzut viitorul mai clar decât îl văzuse Alice vreodată.

Fata s-ar putea să spună acum «da-la întrebarea nespusă a lui Mike, sau nu, dar oricum, în curând, o să spună da cuiva. E drăguţă şi trezeşte interesul oamenilor, iar bărbaţii umani observa asta. Dacă va alege pe cineva din mulţimea asta lipsită de culoare sau va aştepta până pleacă din Forks, oricum va veni ziua când va spune cuiva «da».

I-am văzut viaţa cum i-o mai văzusem şi înainte – facultate, cariera… iubire, căsătorie. Am văzut-o iar la braţul tatălui ei, îmbrăcată în alb voalat, cu chipul plin de bucurie în timp ce înaintează pe ritmul marşului lui Wagner.

Durerea era mai puternică decât orice altceva mai simţisem înainte. Un om ar fi în pragul morţii dacă ar simţii o aşa durere – un om nu ar supravieţui acestei dureri.

Şi nu doar durere, dar şi furie.

Furia dorea orice fel de dezlănţuire fizică. Deşi acest băiat insignifiant care nu o merita s-ar putea să nu fie cel căruia Bella îi va spune da, îmi doream atât de tare să-i sparg craniul cu mâna mea, ca şi cum ar fi un reprezentant al celui care va fi alesul.

Nu înţelegeam sentimentul ăsta. Era o combinaţie de durere şi ura şi dorinţa şi disperare. N-am mai simţit aşa ceva niciodată, nu puteam să spun ce e.

— Mike, cred că ar trebui să-i spui că accepţi, spuse Bella cu o voce blândă.

Speranţele lui Mike s-au năruit. M-aş fi bucurat de moment în alte circumstanţe, dar acum eram în şocul de după durere, plin de remuşcări pentru felul în care mă lăsasem dominat de durere şi furie.

Alice avea dreptate. Nu eram îndeajuns de puternic.

Chiar acum Alice va vedea viitorul schimbându-se, revenind clar. O să fie mulţumită?

— Ai invitat deja pe altcineva? întrebă Mike morocănos.

S-a uitat la mine suspicios, pentru prima dată după multe săptămâni. Mi-am dat seama că mă dădusem de gol, aveam capul înclinat în direcţia Bellei.

Invidia sălbatică din gândurile lui – invidie îndreptată spre oricine era acela pe care fata îl prefera – m-a făcut brusc să-mi dau seama ce sentiment necunoscut avusesem eu.

Eram gelos.

— Nu, spuse fata cu o urmă de umor în voce. Nu mă duc la bal deloc.

Cu toată furia şi remuşcarea mea, m-am simţit uşurat să aud cuvintele ei. Dintr-odată m-am gândit la rivalii *mei*.

— De ce nu? întrebă Mike aproape nepoliticos.

Mă deranja că folosea tonul ăsta cu ea. Mi-am înăbuşit un mârâit.

— Mă duc la Seattle în duminica aia, răspunse ea.

Curiozitatea nu-mi mai era la fel de vicioasa ca înainte. Acum îşi propunea să afle toate răspunsurile. Urma să sufăr de pe urma acestei noi revelaţii mai târziu.

Tonul lui Mike a devenit deranjant de insistent:

— Nu poţi să te duci în alt weekend?

— Scuze, nu, spuse Bella repede. Deci n-ar trebui s-o laşi pe Jessica să aştepte, e nepoliticos.

Grija ei pentru sentimentele Jessicăi a aţâţat flăcările geloziei mele. Călătoria asta la Seattle era evident o scuză

ca să refuze. Oare a refuzat din loialitate pentru prietena ei? Era destul de lipsită de egoism încât să facă asta. Oare îşi dorea de fapt să accepte? Sau ambele mele presupuneri erau greşite? Era interesată de altcineva?

— Da… ai dreptate, mormăi Mike atât de demoralizat încât aproape mi s-a făcut milă de el. Aproape.

Şi-a plecat privirea, gândindu-se cum să se întoarcă în aşa fel încât eu să n-o mai pot vedea cu coada ochiului pe fată.

N-aveam de gând să permit asta.

M-am întors să citesc faţa ei, pentru prima dată după aproape o lună. M-am simţit dintr-odată uşurat să pot să fac asta, ca o gură de aer în nişte plămâni umani aflaţi mult timp sub apă.

Ea avea ochii închişi şi mâinile apăsate pe părţile laterale ale feţei. Umerii îi erau încovoiaţi în defensivă. Şi-a clătinat capul încet, ca şi cum încerca să alunge un gând din minte.

Frustrant. Fascinant.

Vocea domnului Banner a trezit-o din reverie şi ochii i s-au deschis încet. S-a uitat la mine imediat, poate observându-mi privirea. S-a uitat în ochii mei cu aceeaşi expresie uimită care mă bântuia de atâta timp.

În acea secundă n-am simţit remuşcarea, vină sau furia. Ştiam că le voi simţi din nou în curând, dar acum eram într-o ciudată stare de euforie. Ca şi cum triumfasem, şi nu fusesem înfrânt.

Nu şi-a mutat privirea, deşi mă uitam cu o intensitate neadecvată, încercând în van să-i citesc gândurile prin ochii căprui. Erau plini de întrebări, nu de răspunsuri.

Îmi puteam vedea reflexia propriilor mei ochi şi vedeam că sunt negri din cauza setei. Trecuseră aproape două săptămâni de la ultima mea vânătoare, iar asta nu era cea mai sigură zi pentru a lua hotărârea de a nu mai

lupta. Dar întunecimea lor n-o speria. Nu privea în altă parte, şi o nuanţă vagă, devastator de atrăgătoare de roz îi colora pielea.

La ce se gândeşte acum?

Aproape că am pus întrebarea cu voce tare, dar în acel moment m-a strigat domnul Banner. Am cules răspunsul corect din capul lui, abia aruncând o privire spre el.

Am tras rapid în piept un gura de aer:

— Ciclul Krebs.

Setea m-a usturat pe gât, încordându-mi muşchii şi umplându-mi gura cu venin. Mi-am închis ochii, încercând să mă concentrez şi ignorând dorinţa pentru sângele ei care urla în mine.

Monstrul era mai puternic decât de obicei. Monstrul se bucură. Acceptă viitorul împărţit, care îi oferea şanse fifty-fifty să obţină ceea ce voia atât de mult. Cel de-a treilea viitor pe care încercasem să-l construiesc singur prin voinţa se năruise, distrus de gelozie – un sentiment al oamenilor de rând, cine ar fi crezut… Iar acum monstrul era mult mai aproape de ţelul său.

Remuşcarea şi vinovăţia mă ardeau împreună cu setea şi, dacă aş fi avut abilitatea de a produce lacrimi, acum mi-ar fi umplut ochii.

Ce am făcut?

Ştiind că lupta era deja pierdută, se părea că nu mai exista niciun motiv să rezist şi să mă abţin de la ceea ce voiam. M-am întors să mă uit la faţă din nou.

Se ascunsese după păr, dar puteam să văd printre şuviţe ca obrazul îi era de un roşu închis acum.

Monstrului îi plăcea asta.

Ea nu mi-a mai întâlnit privirea, dar îşi învârtea nervoasă o şuviţă de păr pe deget. Degetele ei delicate, încheietura fragilă… erau atât de uşor de rănit, arătau de

parcă le-aş putea rupe doar cu răsuflarea mea.

Nu, nu, nu. Nu pot să fac asta. E prea fragilă, prea bună, prea valoroasă ca să merite o aşa soarta. Nu voi permite destinelor noastre să se ciocnească, distrugându-i viaţa.

Dar nu puteam nici să stau departe de ea. Alice avea dreptate.

Monstrul din mine şuieră cu frustrare în timp ce eu mă răzgândeam în favoarea fiecărei variante.

Ora mea cu ea a trecut prea repede, iar eu încă încercăm să aleg între două opţiuni la fel de rele. A sunat clopoţelul, iar ea a început să-şi adune lucrurile fără să se uite la mine. Asta m-a dezamăgit dar nu mă puteam aştepta la altceva. Având în vedere felul în care m-am purtat cu ea după accident, eram de neiertat.

— Bella? Am spus fără să mă pot abţine.

Voinţa mea zăcea deja pe jos făcută bucăţele.

A ezitat înainte să se uite la mine. Când s-a întors, expresia îi era precaută şi neîncrezătoare.

Am încercat să-mi reamintesc că avea tot dreptul să nu aibă încredere în mine. Aşa şi trebuia.

A aşteptat ca eu să continui, dar mă uitam pur şi simplu la ea, citindu-i chipul. Respirăm superficial la intervale regulate, luptându-mă cu setea.

— Ce e? spuse ea în sfârşit. Acum vorbeşti iar cu mine?

Există o urmă de resentiment în tonul ei. Resentiment care la ea era, ca şi furia, drăguţ. Mă făcea să zâmbesc.

Nu ştiam exact cum să-i răspund la întrebare. Chiar vorbeam din nou cu ea, în sensul la care se referea ea?

Nu. Nu şi dacă mă puteam abţine. O să încerc să mă abţin.

— Nu, nu chiar, i-am spus.

Şi-a închis ochii, ceea ce m-a frustrat. Îmi întrerupea cel mai clar drum de acces spre sentimentele ei. A tras aer în piept încet fără să-şi deschidă ochii. Avea maxilarul încleştat.

Cu ochii încă închişi, a vorbit. Cu siguranţă că asta nu era un mod uman normal de a conversa. De ce făcea asta?

— Atunci ce vrei Edward?

Sunetul numelui meu pe buzele ei stârnea în corpul meu reacţii ciudate. Dacă aş fi avut puls, acum ar fi accelerat.

Dar cum să-i răspund?

Cu adevărul, am hotărât. O să fiu cât de sincer pot de acum înainte. Nu voiam să merit lipsa ei de încredere, chiar dacă să-i câştig încrederea era imposibil.

— Îmi pare rău, i-am spus.

Asta era mai adevărat decât va ştii ea vreodată. Din păcate, nu puteam să-mi cer scuze, decât pentru lucrurile neînsemnate:

— Sunt nepoliticos, ştiu. Dar e mai bine aşa, crede-mă.

Ar fi mai bine pentru ea dacă aş continua să fiu nepoliticos. Puteam să fac asta?

Ochii i s-au deschis, exprimând încă suspiciune.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Am încercat s-o avertizez atât cât puteam:

— E mai bine să nu fim prieteni.

Cu siguranţă îşi putea da seama de asta, e fata deşteaptă.

— Ai încredere în mine.

Ochii i s-au îngustat şi mi-am amintit că i-am mai spus asta o dată, chiar înainte să-mi încalc promisiunea. Am tresărit când dintii i s-au încleştat; cu siguranţă îşi amintea şi ea.

— Păcat că nu ţi-ai dat seama de asta mai devreme, a spus ea furioasă. Ai fi scăpat de toate regretele astea.

M-am uitat la ea blocat. Ce ştia despre regretele mele?

— Regret? Pentru ce să regret? am întrebat.

— Pentru că n-ai lăsat maşina aia idioată să mă zdrobească, a răspuns ea tăios.

Am înlemnit, ameţit.

Cum putea gândi aşa ceva? Să-i salvez viaţa fusese singurul lucru acceptabil pe care îl făcusem de când am cunoscut-o. Singurul lucru de care nu-mi era ruşine. Absolut singurul lucru care mă făcea să mă simt bucuros că exist. M-am luptat s-o păstrez în viaţa din primul moment în care i-am simţit mirosul. Cum putea să creadă asta despre mine? Cum îndrăznea să pună la îndoială singură mea faptă bună din toată încurcătura asta?

— Crezi că regret că ţi-am salvat viaţa?

— Ştiu că aşa e, răspunse ea.

Presupunerea ei m-a înfuriat.

— Nu ştii nimic.

Cât de ameţite şi aiuristice îi sunt creaţiile minţii. Probabil nu gândeşte în acelaşi mod în care gândesc restul oamenilor. Asta trebuie să fie explicaţia tăcerii ei mentale. E complet diferită.

Şi-a întors chipul, strângând din dinţi iar. Obrajii i s-au înroşit, de nervi de data asta. Şi-a trântit cărţile una peste alta, le-a luat în braţe şi s-a îndreptat spre uşa fără să se mai uite la mine.

Chiar iritat cum eram, era imposibil să nu mă distreze furia ei.

Mergea cu hotărâre, fără să se uite pe unde calcă, iar piciorul i s-a prins în pragul uşii. S-a împiedicat şi toate lucrurile i s-au rasturant pe podea. În loc să se aplece să le ia, a rămas dreapta, în picioare, fără ca măcar să se uite în

jos, ca şi cum nu era sigură dacă merită să se aplece să recupereze cărţile.

Am reuşit să îmi înăbuş râsul.

Nu era nimeni care să mă vadă. Am apărut lângă ea şi i-am adunat cărţile înainte ca ea să privească în jos.

Se aplecase pe jumătate, apoi m-a văzut şi a înlemnit. I-am dat cărţile înapoi, asigurându-mă că pielea mea rece nu o atinge.

— Mulţumesc, a spus ea cu o voce tăioasă.

Tonul ei mi-a trezit din nou iritarea.

— Cu plăcere, am zis la fel de rece.

A plecat spre următoarea ei ora iar eu am aşteptat până nu mai puteam să-i zăresc chipul furios.

Ora de Spaniola a trecut ca prin ceaţă. Doamna Goff nu mă întreba niciodată de ce nu sunt atent, ştie că spaniola mea e mai bună decât a ei, şi îmi lasa multă libertate, mă lasa să mă gândesc în voie.

Deci, nu puteam să ignor fata. Asta era evident. Dar asta înseamnă în acelaşi timp că nu am de ales? Că am s-o distrug? Nu se poate să fie singurul viitor posibil. Trebuie să fie altă variantă, o cale subtilă de mijloc. Încercam să mă gândesc la o alternativă…

Nu i-am dat prea multă atenţie lui Emmet până când oră aproape s-a încheiat. Era curios. Emmet nu a fost niciodată prea intuitiv în legătură cu schimbările de dispoziţie ale celorlalţi, dar putea să vadă o schimbare evidentă la mine. Se întreba ce se întâmplase, de ce îmi dispăruse privirea crudă de pe faţa. Se străduia să definească schimbarea, şi într-un sfârşit s-a decis că păream plin de speranţă.

Plin de speranţă? Aşa arătam privit dinafară?

Am meditat la ideea de speranţă în timp ce mergeam către Volvo, întrebându-mă la ce ar trebui mai exact să sper?

Dar nu am avut mult timp de gândire. Sensibil la gândurile legate de faţă, aşa cum eram mereu, mi-a atras atenţia numele Bellei din minţile… rivalilor mei. Presupun că trebuia să recunosc că acum îi consideram aşa. Eric şi Tyler auziseră cu multă satisfacţie de eşecul lui Mike şi se pregăteau să încerce şi ei.

Eric era deja la locul lui, poziţionat lângă camioneta, unde ea nu-l putea evita. Ora lui Tyler se prelungise din cauza unei teme pentru acasă, iar acum era într-o grabă disperată să o prindă înainte să scape.

Asta era ceva ce trebuia văzut.

— Aşteaptă-i pe ceilalţi aici, da? I-am murmurat lui Emmett.

M-a privit cu suspiciune, dar apoi a dat din umeri şi a aprobat.

Şi-a pierdut minţile, s-a gândit el, amuzat de rugămintea mea ciudată.

Am văzut-o pe Bella ieşind din sala de sport şi am aşteptat să treacă, ascunzându-mă undeva unde nu putea să mă vadă. Când s-a apropiat de ambuscada lui Eric, am înaintat, pregătindu-mă să trec pe lângă ea la momentul potrivit.

Am observat cum ezita atunci când l-a văzut pe băiat aşteptând-o. A îngheţat pentru un moment, apoi s-a relaxat şi a înaintat.

— Bună Eric, am auzit-o spunând cu o voce prietenoasă.

M-am simţit dintr-odată neaşteptat de îngrijorat. Dacă adolescentul stângaci, cu pielea lui nesănătoasă este în vreun fel pe placul ei?

Eric a înghiţit zgomotos, cu mărul lui Adam săltându-i în gât.

— Bună Bella.

Ea nu părea să-şi dea seama de emoţiile lui.

— Ce mai faci? întrebă ea, deschizându-şi uşa camionetei fără să se uite la expresia lui temătoare.

— Aa… mă întrebam… dacă vrei să vii la bal cu mine, spuse cu vocea spartă.

Ea şi-a ridicat în sfârşit privirea. Era luată pe nepregătite sau mulţumită? Eric nu putea s-o privească în ochi, aşa că nu i-am putut vedea expresia în mintea lui.

— Credeam că e la alegerea fetelor, spuse ea părând frustrată.

— Păi da, fu el de acord.

Acest băiat jalnic nu mă irită la fel de mult ca Mike Newton, dar n-am resit să simt milă pentru el, decât după ce Bella i-a răspuns cu o voce blândă:

— Mulţumesc că m-ai invitat, dar plec la Seattle în ziua aia.

Deja auzise asta. Totuşi, era dezamăgit.

— Oh, murmură el, abia îndrăznind să-şi ridice ochii până la nivelul nasului ei. Poate data viitoare.

— Sigur, fu ea de acord

Apoi şi-a muşcat buza, ca şi cum regreta că îl lasa să spere. Îmi plăcea asta.

Eric s-a împleticit înainte şi a plecat, îndreptându-se în direcţia opusă maşinii lui, gândindu-se numai să plece mai repede de acolo.

Am trecut pe lângă ea în acel moment şi am auzit-o oftând uşurată. Am râs.

S-a întors spre mine când m-a auzit dar eu am privit drept înainte, încercând să nu-mi las buzele să-mi dea de gol amuzamentul.

Tyler era în spatele meu, aproape alergând în graba lui de a o prinde înainte ca ea să plece. Era mai îndrăzneţ şi mai încrezător decât ceilalţi doi. A aşteptat atât de mult înainte să se apropie de Bella numai pentru că a respectat dreptul prioritar al lui Mike.

Voiam să reuşească să o prindă din două motive. Dacă, aşa cum începeam să bănuiesc, toată atenţia asta o enerva pe Bella, voiam să mă distrez urmărindu-i reacţia. Dacă nu era aşa, dacă ea aştepta invitaţia lui Tyler cu speranţă… atunci voiam oricum să ştiu.

Îl consideram pe Tyler un rival, deşi ştiam că greşeam. Mie mi se părea groaznic de comun şi fără nicio trăsătură remarcabilă, dar ce ştiam eu despre preferinţele Bellei? Poate îi plăceau băieţii obişnuiţi.

M-am strâmbat la gândul ăsta. N-o să pot să fiu niciodată un băiat obişnuit. Cât de prostesc era să mă consider pe mine un rival în lupta pentru afecţiunea ei. Cum ar putea să-i pese de cineva care era, din toate punctele de vedere, un monstru?

Era prea bună pentru un monstru.

Ar fi trebuit s-o las să scape, dar curiozitatea mea lipsită de scuze m-a oprit din luarea deciziei corecte. Din nou. Dar dacă Tyler îşi rata şansa acum, doar ca s-o contacteze mai târziu când eu n-o să ştiu? Am tras Volvo-ul pe diagonală, blocându-i ieşirea.

Emmett şi ceilalţi erau pe drum, dar el le spusese despre comportamentul meu ciudat, şi acum mergeau încet, urmărindu-mă, încercând să înţeleagă ce fac.

Am văzut fata în oglindă retrovizoare. Se uită spre maşina mea fără să-mi întâlnească privirea, arătând de parcă îşi dorea să fi condus un tanc şi nu un Chevy ruginit.

Tyler s-a grăbit spre maşina lui şi a ajuns la coadă în spatele ei, recunoscător pentru comportamentul meu inexplicabil. I-a făcut din mână, încercând să-i atragă atenţia, dar ea n-a observat. El a aşteptat un moment, apoi a ieşit din maşină îndreptându-se spre geamul maşinii ei. A bătut în geam.

Ea a tresărit şi apoi s-a uitat la el confuză. După o secundă, a deschis geamul manual, părând să aibă

probleme cu el.

— Îmi pare rău, Tyler, spuse ea cu vocea iritată. Sunt blocată în spatele lui Cullen.

Mi-a spus numele de familie tăios, era încă supărată pe mine.

— O, ştiu, spuse Tyler începând să se simtă mai puţin hotărât din cauza dispoziţiei ei. Voiam doar să te întreb ceva, cât suntem prinşi aici…

Avea un rânjet îngâmfat.

Am fost mulţumit de felul în care ea s-a albit dându-şi seama de intenţia lui evidenta.

— Mă inviţi la balul primăverii? întrebă el, fără nicio îndoială în minte.

— O să fiu plecată din oraş, Tyler, îi spuse ea cu vocea iritată.

— Da, Mike a spus ceva despre asta.

— Atunci de ce… începu ea să întrebe.

El dădu din umeri.

— Speram că i-ai spus asta doar ca să-l refuzi politicos.

Ea a clipit, devenind rece.

— Îmi pare rău Tyler, spuse ea fără să arate ca şi cum îi părea rău cu adevărat. Dar chiar plec din oraş în ziua aia.

El a acceptat scuza, cu stimă de sine neatinsă.

— Nu-i nimic. Mai e şi balul de sfârşit de an.

S-a întors la maşina lui.

Am făcut bine că am aşteptat să văd asta.

Expresia speriată a fatzei ei era de nepreţuit. Îmi spunea ceva ce n-ar fi trebuit să vreau cu atâta disperare să ştiu: că nu avea sentimente pentru niciunul din aceşti bărbaţi umani care voiau s-o curteze.

De asemenea, expresia ei era probabil cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut vreodată.

Familia mea a ajuns la maşină. Au fost cu toţii uimiţi să mă găsească râzând zguduitor de tare, şi nu holbându-mă cu o privire criminală la toţi cei din jurul meu, ca de obicei.

Ce e aşa amuzant? A vrut să ştie Emmet.

Eu am clătinat doar din cap în timp ce am început iar să mă zgudui de râs când Bella şi-a ambalat nervoasă motorul zgomotos. Arata iar de parcă şi-ar fi dorit să conducă un tanc.

— Hai să mergem, şuieră Rosalie nerăbdătoare. Nu mai fi idiot. Dacă *poţi*.

Cuvintele ei nu m-au deranjat, mă distram prea bine. Dar am făcut ce mi-a cerut.

Nimeni n-a vorbit cu mine pe drumul spre casă. Acceleram, pentru că nu mai erau martori prin preajmă. Alice mi-a stricat dispoziţia.

— Deci pot să vorbesc cu Bella acum? A întrebat ea dintr-odată, fără să se gândească înainte deci fără să am nicio avertizare în prealabil.

— Nu, am zis eu tăios.

— Nu-i corect! De ce să mai aştept?

— Nu am hotărât încă nimic, Alice.

— Mda, cum zici tu, Edward…

— Şi de ce să îţi pierzi timpul încercând s-o cunoşti? Am murmurat eu, dintr-odată posomorât. Dacă tot o s-o omor până la urmă…

Alice a ezitat o secundă.

— Ai dreptate, admise ea.

Am luat ultima curba cu 90 km pe oră şi am frânat brusc la câţiva centimetri de zidul garajului.

— Alergare plăcută, spuse Rosalie cu aroganata când m-am repezit afară din maşină.

Dar nu m-am dus să alerg. M-am dus să vânez.

Ceilalţi îşi programaseră vânătoarea pentru mâine,

dar nu-mi permiteam să fiu însetat acum. Am exagerat, am băut mai mult decât era necesar, m-am îndopat din nou: o turmă mică de cerbi şi un urs brun pe care am fost norocos să-l întâlnesc în perioada asta a anului. Eram atât de plin încât mă simţeam rău. De ce nu era îndeajuns? De ce era mirosul ei mai puternic decât orice altceva?

Am vânat ca să mă pregătesc pentru ziua ce urmă dar când n-am mai putut vâna şi mai erau multe ore până răsărea soarele, mi-am dat seama că nu puteam să aştept până mâine.

Entuziasmul m-a cuprins din nou atunci când am realizat că o să mă duc să o caut pe fată.

Am purtat discuţii în contradictoriu cu mine însumi tot drumul până în Forks, dar partea mai puţin nobilă din mine a câştigat, şi mi-am continuat planul. Dădusem drumul monstrului, dar era bine hrănit. Ştiam că o să stau la o distanţă precaută de ea. Voiam doar să ştiu unde e. Voiam doar să-i văd chipul.

Era trecut de miezul nopţii, iar casa Bellei era întunecată şi tăcută. Camioneta ei era parcată de-a curmezişul, iar maşina de poliţie a tatălui ei era pe alee. Nu auzeam niciun gând conştient în vecinătate. Am privit casa din întunericul pădurii pentru un moment, apoi am înconjurat-o prin partea de est. Uşa din faţa era probabil încuiată. Nu era o problemă, doar că nu voiam să las o uşă spartă în urma mea. Am hotărât să încerc întâi fereastra de la etaj. Nu mulţi oameni s-ar deranja să instaleze o încuietoare acolo.

Am traversat curtea şi am escaladat casa într-o jumătate de secundă. Atârnând de streaşina de deasupra ferestrei cu o singură mână, m-am uitat pe geam iar respiraţia mi s-a oprit.

Era camera ei. Puteam s-o văd în patul ei mic, cu păturile căzute pe podea şi cearşafurile mototolite în jurul

picioarelor. În timp ce priveam, s-a răsucit neliniştită şi şi-a aruncat o mână peste cap. Nu dormea bine, cel puţin nu în noaptea asta. Simţea pericolul din preajma ei?

Eram dezgustat de mine însumi privind-o cum se răsuceşte din nou. Cu ce eram mai presus de un obsedat pervers care se uita pe gaura cheii? Nu eram cu nimic mai bun. Eram mult, mult mai rău.

Mi-am relaxat vârfurile degetelor, aproape dându-mi drumul. Dar mai întâi voiam să-i văd chipul.

Somnul ei nu era liniştit. Ea avea iar cuta mică între sprâncene şi colţurile gurii îndreptate în jos. Buzele i-au tremurat, apoi s-au deschis.

— Bine mamă, murmură ea.

Bella vorbea în somn.

M-a lovit curiozitatea, depăşind în intensitate dezgustul faţa de mine însumi. Mirajul acelor gânduri libere, inconştiente, spuse cu voce tare, era mult prea tentant.

Am încercat fereastra. Nu era încuiată, dar era blocată din cauză că nu mai fusese folosită de ceva timp. Am împins-o încet, crispându-mă la fiecare zgomot metalic pe care îl făcea. O să trebuiască să aduc nişte ulei data viitoare.

Data viitoare? Am clătinat din cap, dezgustat din nou.

M-am lăsat să alunec în linişte pe fereastra pe jumătate deschisă.

Camera ei era mică, dezorganizata dar curata. Erau cărţi puse una peste alta pe podea lângă pat, cu cotoarele întoarse în aşa fel încât nu puteam să le văd titlurile, şi cd-uri împrăştiate lângă cd playerul ei ieftin, cu o cutie de bijuterii peste ele. Teancuri de hârtii înconjurau computerul, care ar fi trebuit să se găsească într-un muzeu dedicat tehnologiei depăşite. Pe podeaua de lemn erau mai mulţi pantofi.

Voiam foarte mult să citesc titlurile cărţilor şi cd-urilor ei, dar îmi promisesem ca voi păstra distanţa. Aşa că m-am dus să stau pe balansoarul aflat în colţul îndepărtat al camerei.

Oare chiar am crezut cândva că are o înfăţişare obişnuita? M-am gândit la acea primă zi şi la dezgustul meu pentru băieţii care deveniseră imediat intrigaţi de ea. Dar acum, amintindu-mi chipul ei din minţile lor, nu puteam înţelege cum de nu mi-am dat seama imediat cât de frumoasă e. Părea ceva atât de evident.

În momentul ăsta, cu părul ei întunecat încurcat şi răvăşit în jurul feţei palide, purtând un tricou plin de găuri şi pantoloni de pijama largi, cu trăsăturile relaxate în inconştienţă, şi buzele un pic deschise… îmi tăia răsuflarea. Sau mi-ar fi tăiat răsuflarea dacă aş fi respirat, m-am gândit eu înţepenit.

N-a mai vorbit. Poate visul se terminase.

M-am uitat la faţa ei şi am încercat să găsesc o cale de a face viitorul suportabil.

Să o rănesc era insuportabil. Asta însemna că singura opţiune era să încerc să plec din nou?

Ceilalţi nu o să se mai certe cu mine de data asta. Absenţa mea n-ar mai pune pe nimeni în pericol acum. N-o să existe suspiciuni sau vreun indiciu care să amintească cuiva de accident.

Mă gândeam iar la variante, dar nimic nu părea posibil.

Nu pot să sper să rivalizez cu băieţii umani, indiferent dacă respectivii băieţi o atrag sau nu. Sunt un mostru. Cum ar putea ea să mă vadă altfel? Dacă ar şti adevărul despre mine, ar fi speriată şi dezgustată. Ca o victimă dintr-un film horror, ar fugi ţipând înfricoşată.

Mi-am amintit de prima oră de Biologie cu ea… şi ştiam că asta ar fi fost reacţia normală pe care ar fi trebuit

s-o aibă.

Era prostesc să-mi imaginez că dacă aş fi invitat-o eu la balul ăla stupid, ea şi-ar fi anulat planurile făcute în grabă şi ar fi acceptat să vină cu mine.

Nu eu eram cel destinat ei, căruia ea o să-i spună da. Era altcineva, cineva uman şi cald. Şi nu puteam să-mi permit, în ziua când ea o să-i spună da, să-l vânez şi să-l omor. Pentru că ea îl merită, oricine era el. Merita fericire şi iubire cu oricine va alege.

Îi datorăm ei să fac ceea ce trebuie. Nu puteam să mă mai prefac că sunt doar în pericol să mă îndrăgostesc de fată.

Până la urmă, nu contează dacă plec, pentru că Bella n-o să mă vadă niciodată aşa cum vreau eu să mă vadă. N-o să mă vadă niciodată ca pe cineva demn de a fi iubit.

Niciodată.

O inimă moartă şi îngheţata poate să se frângă? Se pare că a mea poate.

— Edward, spuse Bella.

Am îngheţat, holbându-mă la ochii ei închişi.

S-a trezit, m-a prins aici? Părea că doarme dar vocea ei fusese atât de clară…

A oftat încet şi apoi s-a mişcat iar neliniştită, răsucindu-se pe partea cealaltă, încă dormind şi visând.

— Edward, murmură ea blând.

Mă visa pe mine.

O inimă moartă şi îngheţata poate să bată din nou? A mea mai avea puţin şi începea să bată.

— Stai, oftă ea. Nu pleca. Te rog… nu pleca.

Mă visa pe mine şi nici măcar nu era un coşmar. Voia să stau cu ea, acolo în visul ei.

M-am chinuit să găsesc cuvintele care să definească sentimentele care m-au copleşit, dar niciun cuvânt nu era îndeajuns de puternic ca să le exprime. Pentru o clipă

îndelungată, m-am lăsat înecat în adâncimea lor.

Când am ieşit la suprafaţă nu mai eram acelaşi.

Viaţa mea era un nesfârşit şi fermecător miez de noapte. Trebuia neapărat să fie întotdeauna miezul nopţii pentru mine. Deci cum era posibil ca soarele să răsară chiar acum, în miezul nopţii mele?

Când am devenit vampir, dându-mi sufletul şi mortalitatea pentru imortalitate în procesul dureros de transformare, am îngheţat cu adevărat. Corpul mi s-a transformat în ceva mai asemănător cu piatra decât cu carnea, puternic şi minunat. Eu am îngheţat de asemenea aşa cum eram, personalitatea, ceea ce îmi plăcea şi ce nu, dispoziţiile mele, dorinţele, toate rămase pe loc.

Era la fel pentru ceilalţi, toţi erau îngheţaţi. Stânci cu viaţa.

Când se schimbă ceva pentru unul dintre noi, schimbarea se petrecea rar dar era permanentă. Am văzut când i s-a întâmplat lui Carlisle, şi apoi un deceniu mai târziu lui Rosalie. Dragostea i-a schimbat într-un mod etern, într-un mod care nu se va pierde niciodată. Au trecut mai mult de optzeci de ani de când Carlisle a găsit-o pe Esme, şi ei încă se privesc cu ochii plini de adoraţie ai primei iubiri. Aşa o să fie mereu pentru ei.

Aşa o să fie mereu şi pentru mine. O s-o iubesc mereu pe fata asta fragilă şi umană, pentru tot restul existenţei mele nelimitate.

M-am uitat lung la chipul ei inconştient, simţind cum iubirea pentru ea îmi cuprinde fiecare porţiune din corpul meu de piatră.

Dormea liniştită acum, cu un zâmbet vag pe buze.

Încă privind-o, am început să fac planuri.

O iubesc, deci o să încerc să fiu îndeajuns de puternic încât s-o părăsesc. Ştiu că nu sunt îndeajuns de puternic acum. O să mai lucrez la asta. Dar poate sunt destul de

puternic să schimb viitorul în alt fel.

Alice a văzut doar două posibilităţi de viitor şi abia acum le înţelegeam pe amândouă.

Faptul că o iubeam nu mă va opri din a o ucide dacă îmi permiteam greşeli.

Totuşi în acest moment nu mai simţeam monstrul, nu-l găseam nicăieri în mine. Poate că iubirea l-a redus la tăcere pentru totdeauna. Dacă o omorâm acum, n-ar fi fost ceva intenţionat ci un accident oribil.

O să trebuiască să fiu foarte atent. N-o să pot absolut niciodată să las garda jos. O să trebuiască să-mi controlez fiecare respiraţie. O să trebuiască să păstrez mereu o distanţă precaută.

N-o să fac greşeli.

Am înţeles în sfârşit şi al doilea viitor posibil. Fusesem derutat de viziunea aceea. Mă întrebam ce s-ar putea întâmpla ca să aibă ca rezultat transformarea Bellei într-o prizoniera a nemuririi… Acum, devastat de dorinţă pe care o simţeam pentru fata, înţelegeam cum aş putea, dintr-un egoism de neiertat, să-i cer tatălui meu această favoare. Să-i cer să-i ia viaţa şi sufletul ca să pot s-o păstrez pentru totdeauna.

Merită mai mult de atât.

Dar am văzut încă o variantă, un fir subţire pe care s-ar putea să reuşesc să merg, dacă îmi pot ţine echilibrul.

O să pot? O să pot să fiu cu ea dar să o las umană?

În mod deliberat, am tras mult aer în piept, lăsând mirosul ei să mă sfasaie ca un foc. Camera era plină de parfumul ei, impregnând fiecare lucru. Simţeam cum îmi vâjâie capul dar m-am luptat cu ameţeala. O să trebuiască să mă obişnuiesc cu asta dacă o să încerc orice fel de relaţie cu ea. Am respirat iar adânc, deşi mă ardea.

Am privit-o cum dormea până când soarele s-a ridicat din spatele norilor de la răsărit. Am făcut planuri şi am

respirat.

* * *

Am ajuns acasă după ce ceilalţi plecaseră deja la şcoală. M-am schimbat repede, evitând ochii întrebători ai lui Esme. A văzut bucuria care îmi lumina faţa şi se simţea în acelaşi timp îngrijorată şi uşurată. Melancolia mea îndelungată o duruse iar acum era fericită că se părea că mi-a trecut.

Am alergat până la şcoală, ajungând la doar câteva secunde după fraţii mei. Ei nu s-au întors spre mine, deşi Alice trebuie să fi ştiut că stăteam aici ascuns în pădurea care împrejmuia şcoală. Am aşteptat până nu se uita nimeni, apoi am ieşit dintre copaci spre parcarea plină de maşini.

Am auzit camioneta Bellei huruind în apropiere aşa că m-am oprit în spatele unui Suburban, de unde puteam să observ fără să fiu observat.

A intrat în parcare uitându-se la Volvo-ul meu pentru un moment îndelungat înainte să parcheze într-un capăt îndepărtat. Era încruntată.

Era ciudat să-mi amintesc că probabil era încă supărată pe mine, şi pe bună dreptate.

Îmi venea să râd de mine însumi… sau să-mi trag un şut. Toate planurile şi strategiile nu aveau niciun sens dacă ei nu-i pasă de mine, nu? Visul ei ar fi putut să fie despre orice. Sunt un idiot arogant.

Păi, e mult mai bine pentru ea dacă nu ţine la mine. Asta n-o să mă oprească din a încerca s-o conving, dar o s-o avertizez la timp. Îi datorez asta.

Am înaintat în tăcere, întrebându-mă care ar fi cel mai bun mod de abordare.

Dar ea a simplificat lucrurile. Cheia de la camioneta i-a alunecat din mână şi a căzut într-o baltă adâncă.

S-a aplecat, dar eu am ajuns primul, recuperându-i

cheia înainte ca degetele ei să atingă apa rece.

M-am sprijinit de camioneta ei în timp ce ea se uită lung la mine.

— Cum faci asta? întrebă ea.

Da, era încă furioasă.

I-am întins cheia.

— Ce să fac?

Ea a întins mâna iar eu am dat drumul cheii în palma ei. Am inspirat adânc, umplându-mi plămânii de mirosul ei.

— Apari de nicăieri, a clarificat ea.

— Bella, nu e vina mea că eşti incredibil de neatentă.

Cuvintele mele erau denaturate, aproape ca o glumă. Oare era ceva pe care să nu-l observe?

Oare a auzit felul în care vocea mea a rostit numele ei ca o mângâiere?

S-a uitat la mine, fără să-mi aprecieze simţul umorului. Bătăile inimii i s-au intensificat… din cauza furiei? Din cauza fricii? După un moment, şi-a coborât privirea.

— Ce-a fost cu blocajul de trafic de aseară? A întrebat ea fără să se uite în ochii mei. Credeam că trebuie să te prefaci că nu exist, nu să mă iriţi până mă omori.

Încă foarte supărată. O să trebuiască să depun ceva efort până mă împac cu ea. Mi-am amintit că trebuie să fiu sincer…

— Aia a fost pentru Tyler, nu pentru mine. Trebuia să-i dau o şansă.

Şi apoi am râs. Nu mă puteam abţine, amintindu-mi expresia ei de ieri.

— Tu… răsufla ea şi apoi renunţă părând prea nervoasă ca să continue.

A apărut din nou, aceeaşi expresie a feţei. Mi-am înăbuşit râsul. Nu trebuia s-o supăr şi mai tare.

— Şi nu mă prefac că nu exişti, am încheiat eu.

Trebuie să păstrez atmosfera naturală, tachinând-o. N-ar înţelege dacă aş lăsa-o să vadă ce simt cu adevărat. S-ar speria. Trebuie să-mi controlez sentimentele şi să păstrez conversaţia uşoară şi relaxată.

— Deci chiar încerci să mă enervezi până mă omori? Dacă maşina lui Tyler nu şi-a făcut treaba…?

M-a lovit un val de furie. Cum putea să creadă aşa ceva?

Era iraţional din partea mea să mă simt atât de ofensat. Ea nu ştia transformarea prin care am trecut noaptea trecută. Dar tot eram enervat.

— Bella, eşti absurdă, am zis eu tăios.

Chipul i s-a îmbujorat şi s-a întors cu spatele. A plecat de lângă mine.

Mustrare de conştiinţă. Nu aveam niciun motiv să fiu furios.

— Stai, am rugat-o.

Nu s-a oprit aşa că m-am dus după ea.

— Îmi pare rău, am fost nepoliticos. Nu spun că nu e adevărat…

Pentru că era cu adevărat absurd să vreau să fie rănită în vreun fel.

— …dar a fost nepoliticos s-o spun, oricum.

— De ce nu laşi în pace?

Crede-mă, voiam să spun. *Am încercat.*

Oh şi încă ceva, sunt îndrăgostit cu disperare de tine.

Să păstrez conversaţia relaxată.

— Voiam să te întreb ceva dar mi-ai distras atenţia.

Îmi venise în minte un plan de acţiune şi am râs.

— Ai cumva o boală care implică personalităţi multiple? M-a întrebat.

Probabil aşa păream. Dispoziţia îmi era atât de schimbătoare din cauza emoţiilor care mă copleşeau.

— Iar eşti absurdă, am anunţat-o.

Ea a oftat.

— Bine. Ce vrei?

— Mă întrebam dacă, de sâmbătă într-o săptămână…

Am urmărit şocul de pe faţa ei şi mi-am înăbuşit o altă rafală de râsete.

— Ştii tu, ziua balului primăverii…

Ea m-a întrerupt, întâlnindu-mi în sfârşit privirea.

— Încerci să fii amuzant?

Da.

— Vrei să mă laşi să termin?

A aşteptat în tăcere, cu dinţii presaţi pe buza ei inferioară moale…

Priveliştea mi-a distras atenţia pentru o secundă. Reacţii ciudate, necunoscute se stârneau în adâncurile de mult uitate ale miezului meu uman. Am încercat să le alung ca să-mi pot juca rolul.

— Te-am auzit spunând că te duci la Seattle în ziua aia şi mă întrebam dacă n-ai nevoie să te ducă cineva cu maşina? Am propus eu.

Mi-am dat seama că, în loc să o chestionez despre planurile ei, era mai bine dacă făceam şi eu parte din ele.

S-a uitat la mine mirată.

— Ce?

— Ai nevoie să te ducă cineva cu maşina?

Singur cu ea în maşină… Gâtul a început să mă ardă la gândul ăsta. Am respirat adânc. *Obişnuieşte-te!*

— Cine? A întrebat ea cu ochii mari, uimită iar.

— Eu, evident, am spus încet.

— De ce?

Era un şoc atât de mare faptul că voiam compania ei? Probabil a găsit cele mai rele explicaţii pentru comportamentul meu de dinainte.

— Păi, am spus cât am putut de natural. Voiam oricum să mă duc la Seattle în săptămânile următoare şi,

ca să fiu sincer, nu sunt sigur că maşina ta poate face faţa.

Părea mai sigur s-o tachinez decât să fiu serios.

— Camioneta mea merge foarte bine, mulţumesc pentru grijă, spuse ea pe acelaşi ton surprins.

Începu iar să meargă. Am ţinut pasul cu ea.

N-a spus nu, deci am profitat de avantaj.

O să zică nu? Ce-o să fac dacă zise nu?

— Dar camioneta ta poate să ajungă acolo cu un singur plin de benzină?

— Nu înţeleg de ce ar fi asta problema ta, murmură ea.

Nici acum n-a spus nu. Iar inima îi bătea din ce în ce mai repede, accelerându-i respiraţia.

— Irosirea resurselor finite ale pământului este problema tuturor.

— Sincer Edward, nu pot să ţin pasul cu tine. Credeam că nu vrei să fim prieteni.

M-a străbătut un fior când mi-a pronunţat numele.

Puteam să păstrez conversaţia uşoară şi să fiu sincer în acelaşi timp? Păi, era mai important să fiu sincer. Mai ales acum.

— Am spus că ar fi mai bine dacă n-am fi prieteni, nu că n-aş vrea să fim.

— O, mersi, acum totul e foarte clar, a zis ea sarcastic.

S-a oprit sub straşina de la cantină şi mi-a întâlnit privirea din nou. Bătăile inimii îi erau inegale. Îi era frică?

Mi-am ales cu grijă cuvintele. Nu, nu puteam s-o părăsesc dar poate că ea o să fie îndeajuns de deşteaptă încât să nu se apropie de mine, înainte să fie prea târziu.

— Ar fi mai… prudent pentru tine dacă nu am fi prieteni.

Uitându-mă în ochii ei adânci de ciocolată topită, am pierdut noţiunea de «conversaţie uşoară».

— Dar am obosit să încerc să stau departe de tine, Bella.

Cuvintele îmi ieşiseră prea pasional.

Respiraţia i s-a oprit şi m-a îngrijorat o secundă, cât a durat până şi-a revenit. Cât de tare am speriat-o? O să aflu.

— Vii la Seattle cu mine? Am întrebat direct.

A dat din cap, cu inima bătându-i zgomotos.

Da. Mie mi-a spus da.

Apoi m-a lovit conştiinţa. Cât o s-o coste asta?

— Chiar ar trebui să stai departe de mine, am avertizat-o.

Mă auzea? O să scape de viitorul cu care o ameninţam? Puteam să fac ceva ca s-o salvez de *mine*?

Păstrează tonul relaxat, am urlat la mine însumi.

— Ne vedem la oră.

A trebuit să mă concentrez ca să mă abţin să nu alerg atunci când m-am îndepărtat.

6. Grupe de sânge

Am urmărit-o toată ziua prin ochii altor oameni, vag conştient de ceea ce se întâmplă în jurul meu. N-am folosit ochii lui Mike Newton, pentru că nu mai suportam fanteziile lui jignitoare, şi nici prin Jessica Stanley nu puteam privii, pentru că resentimentele ei faţa de Bella mă făceau atât de furios încât eram periculos pentru o ipocrită ca ea. Angela Weber era o alegere potrivită când ochii ei erau disponibili. Era bună, mintea ei era un loc uşor de vizitat. Iar uneori profesorii erau aceia care îmi ofereau cel mai bun punct de vedere.

Am fost surprins privind-o cum se împiedică întreaga zi… împiedicându-se de crapturi din asfalt, de scări, şi cel mai des de propriile picioare… Şi eram surprins de oamenii ale căror gânduri le ascultăm, care o catalogau pe Bella ca fiind stângace.

M-am gândit la asta. E adevărat că avea deseori

probleme să rămână pe două picioare. Mi-am amintit cum s-a împiedicat în masa în acea primă zi, cum a alunecat pe gheaţă înainte de accident, cum n-a observat pragul de la uşa clasei ieri… Ce ciudat, chiar au dreptate. E stângace.

Nu ştiam de ce e atât de amuzant pentru mine, dar am râs tare în timp ce mergeam de la Istoria Americii spre Engleza, şi mai mulţi oameni mi-au aruncat priviri mirate. Cum de n-am observat asta până acum? Poate pentru exista ceva foarte graţios în stângăcia ei, felul în care îşi ţine capul, arcuirea gâtului…

Nu era nimic graţios la ea acum. Domnul Varner o urmărea cum şi-a prins vârful cizmei în covor şi a căzut pur şi simplu pe un scaun.

Am râs iar.

Timpul trecea anormal de greu cât aşteptăm s-o văd din nou cu ochii mei. În sfârşit, a sunat clopoţelul. M-am repezit în cantină ca să-mi asigur poziţia. Am ajuns printre primii. Am ales o masă care era de obicei goală, şi cu siguranţă va rămâne aşa pentru că mă aşezasam eu la ea.

Când a intrat familia mea şi m-au văzut stând singur în altă parte decât de obicei, n-au fost surprinşi. Probabil Alice i-a avertizat.

Rosalie a trecut pe lângă mine fără să-mi arunce nicio privire.

Idiot.

Rosalie şi cu mine n-am avut niciodată o relaţie lipsită de complicaţii. Am jignit-o încă din primul moment în care m-a auzit vorbind. Şi de atunci situaţia nu s-a îmbunătăţit. Dar în ultimele zile părea chiar mai prost-dispusa decât de obicei. Am oftat. Rosalie crede că toate lucrurile au legătură cu ea.

Jasper mi-a zâmbit în colţul gurii când a trecut pe lângă mine.

Mult noroc, s-a gândit el cu îndoială.

Emmett şi-a dat ochii peste cap şi a clătinat din cap.

Şi-a pierdut minţile, săracul.

Alice era extazica, arătându-şi dinţii mult prea strălucitori.

Acum pot să vorbesc cu Bella?

— Nu te băga, i-am murmurat.

S-a întristat, dar apoi chipul i s-a luminat din nou.

Bine. Fii încăpăţânat. E doar o chestiune de timp.

Am oftat iar.

Nu uita de oră de Biologie de azi, mi-a reamintit.

Am dat din cap. Nu, nu uitasem de asta.

Cât o aşteptam pe Bella să ajungă, am urmărit-o prin ochii unui elev care mergea în spatele Jessicăi spre cantină. Jessica abera despre balul care urmă, dar Bella nu-i răspundea. Nu ca Jessica i-ar fi lăsat timp să zică ceva…

În momentul în care a intrat pe uşă, Bella s-a uitat imediat spre masa unde stăteau fraţii mei. A privit lung un moment, apoi fruntea i s-a încreţit şi privirea i-a coborât spre podea. Nu mă observase stând aici.

Părea atât de… *tristă*. Am simţit o dorinţă puternică de a mă ridica şi de a mă duce la ea, s-o consolez cumva. Doar că nu ştiam ce ar putea s-o consoleze. Nu aveam idee ce anume a întristat-o atât de tare. Jessica continua vorbăria despre bal. Oare Bella e tristă pentru că urmează să rateze balul? Pare puţin probabil…

Dar asta s-ar putea remedia, dacă îşi dorea.

Şi-a cumpărat un suc pentru prânz, şi nimic mai mult. Asta e bine? Nu are nevoie de mai multă nutriţie decât atât? Până acum n-am acordat niciodată prea multă atenţie dietei umane. Oamenii sunt exasperant de fragili! Există un milion de lucruri care se pot întâmpla…

— Eward Cullen se holbează iar la tine, am auzit-o pe Jessica spunând. Mă întreb de ce stă singur astăzi.

Îi eram recunoscător Jessicăi, deşi era plină de resentimente, pentru că Bella s-a întors repede şi a început să mă caute cu privirea.

Nu mai era nicio urmă de tristeţe pe faţa ei acum. M-am lăsat să sper că fusese tristă crezând că eu am plecat mai devreme de la şcoală. Speranţa asta m-a făcut să zâmbesc.

I-am făcut semn cu un deget să vină lângă mine. A părut atât de şocată de gestul meu încât simţeam nevoia să o tachinez din nou. Aşa că i-am făcut cu ochiul, iar gura i s-a deschis de uimire.

— Se referă la tine? întrebă Jessica nepoliticoasă.

— Poate are nevoie de ajutor cu tema la Biologie, spuse ea cu o voce joasă, nesigură. Hm, mai bine mă duc să văd ce vrea.

Asta era alt «da».

S-a împiedicat de două ori pe drumul spre masa mea, deşi nu avea niciun obstacol în afară de linoleumul perfect întins. Serios, cum de n-am observat asta până acum? Poate pentru că am acordat prea multă atenţie gândurilor ei tăcute. Ce altceva am ratat?

Fii sincer şi relaxat, mi-am repetat.

S-a oprit în spatele scaunului din faţa mea, ezitând. Am inspirat profund, pe nas de data asta şi nu pe gură.

Simte arsură, m-am gândit sec.

— Ce-ar fi să stai cu mine astăzi? Am întrebat-o.

Şi-a tras scaunul şi s-a aşezat, fără să-şi ia privirea de la mine. Părea emoţionată, dar acceptul ei fizic înseamnă din nou «da». Am aşteptat să vorbească. A durat un moment, dar într-un final a zis:

— Asta e ceva diferit.

— Păi… am ezitat. M-am hotărât că dacă tot o să mă duc în iad, măcar s-o fac cum trebuie.

Ce m-a făcut să zic asta? Măcar eram sincer. Şi poate

a auzit avertizarea lipsită de subtilitate din vorbele mele. Poate îşi dă seama că trebuie să se ridice şi să plece de aici cât mai repede posibil…

Dar ea nu s-a ridicat. S-a uitat la mine, aşteptând, ca şi cum lăsasem propoziţia neterminată.

— Ştii că n-am nici cea mai mică idee la ce te referi, spuse ea văzând că eu nu continui.

Asta era o uşurare. Am zâmbit.

— Ştiu.

Era greu să ignor gândurile care strigau la mine din spatele ei, şi oricum voiam să schimb subiectul.

— Cred că prietenii tăi sunt supăraţi pe mine pentru că te-am răpit de lângă ei.

Asta n-a părut s-o îngrijoreze.

— O să le treacă.

— S-ar putea totuşi să nu te mai dau înapoi.

Nici măcar nu ştiam dacă încercam iar să fiu sincer sau voiam s-o tachinez. În apropierea ei era greu să-mi mai înţeleg propriile gânduri.

Bella înghiţi în sec. Expresia ei mă amuză.

— Pari îngrijorată.

Chiar n-ar trebui să fie amuzant… Trebuia într-adevăr să fie îngrijorată.

— Nu.

Nu ştia să mintă convingător, n-o ajută deloc vocea spartă.

— Sunt doar surprinsă de fapt… ce a declanşat toate astea?

— Ţi-am spus, i-am amintit. M-am săturat să încerc să stau departe de tine. Aşa că renunţ.

Mi-am reţinut zâmbetul pe buze cu efort. Nu funcţiona deloc. Nu puteam să fiu şi sincer şi relaxat în acelaşi timp.

— Renunţi?

— Da, renunţ să mai fiu bun.

Şi se pare că renunţ să mai fiu relaxat.

— O să fac ce vreau de acum înainte, şi o să las lucrurile să vină de la sine.

Eram destul de sincer. E bine s-o las să-mi vadă egoismul. Să o avertizez în felul ăsta.

— Iar m-ai pierdut.

Eram îndeajuns de egoist încât să mă bucur din cauza asta.

— Întotdeauna spun prea multe când vorbesc cu tine, asta e una din probleme.

O problemă insignifianta de fapt, comparativ cu restul problemelor.

— Stai liniştit, m-a asigurat ea. Nu înţeleg nimic din ce zici.

Bine. Atunci se pare că o să rămână.

— Pe asta mă bazez.

— Deci, acum suntem prieteni?

M-am gândit o secundă.

— Prieteni… am repetat.

Nu-mi plăcea cum sună. Nu era îndeajuns.

— Sau nu, murmură ea, părând jenată.

Credea că n-o plac

Am zâmbit.

— Păi… cred putem încerca. Dar te avertizez de pe acum că nu sunt un prireten bun pentru tine.

Am aşteptat răspunsul ei cu nelinişte. Îmi doream să mă asculte de data asta şi să înţeleagă, dar aş fi murit dacă s-ar întâmpla asta. Cât de melodramatic. Deveneam aşa de uman…

Inima îi bătea mai repede.

— Spui des chestia asta.

— Da, pentru că nu mă asculţi, i-am spus cu convingere. Încă aştept să mă crezi. Dacă eşti deşteaptă, o

să mă eviţi.

Ah, dar aş lăsa-o să mă evite dacă ar încerca?

Ochii i s-au îngustat.

— Cred că mi-ai împărtăşit deja părerea cu privire la inteligenţa mea.

Nu eram sigur ce voia să spună, dar am zâmbit în chip de scuză, gândindu-mă că poate am jignit-o din greşeală.

— Deci, spuse ea încet. Atât timp cât nu sunt deşteaptă, vom încerca să fim prieteni?

— Cam aşa ceva.

S-a uitat în jos, ţintuind cu privirea sticla de limonada pe care o ţinea în mâini.

Vechea curiozitate mă macină.

— La ce te gândeşti? am întrebat.

Mă simţeam uşurat să pot spune cuvintele cu voce tare în sfârşit.

Ea mi-a întâlnit privirea, iar respiraţia i s-a accelerat în timp ce obrajii i se colorau roz. Am inhalat, gustând aerul.

— Încerc să-mi dau seama ce eşti.

Mi-am păstrat zâmbetul pe faţa, împietrindu-mi trăsăturile, dar panica mi se răspândea prin corp.

Bineînţeles că se întreba asta. Nu era proastă. Nu puteam să mă aştept să ignore un lucru atât de evident.

— Şi ai ceva noroc cu asta? Am întrebat-o cât de calm am putut.

— Nu prea, recunoscu ea.

M-am bucurat, simţindu-mă brusc uşurat.

— Care sunt teoriile tale?

Nu puteau fi mai rele decât realitatea, indiferent la ce s-a gândit.

Obrajii i s-au înroşit şi mai tare, şi nu mi-a răspuns. Puteam să simt căldura îmbujorării ei în aer.

Am încercat să-mi folosesc tonul persuasiv asupra ei. Funcţiona pe oameni în general.

— Nu vrei să-mi spui? I-am zâmbit încurajator.

Ea clătină din cap.

— Prea jenant.

Of, faptul că nu ştiam era mai rău decât orice altceva. De ce să fie jenată de speculaţiile ei? Nu puteam să suport să nu ştiu.

— Asta e foarte frustrant, să ştii.

Cuvintele mele au aprins ceva în ea. Ochii i s-au înăsprit şi când a început să vorbească, a făcut-o mai repede decât de obicei:

— Nu, nu-mi pot imagina de ce asta ar fi frustrant, doar pentru că cineva refuza să-ţi spună ce gândeşte, chiar dacă mereu face tot felul de remarci scurte şi codate, special concepute ca să te ţină treaz noaptea, întrebându-te ce ar putea însemna… nu, oare de ce ar fi asta frustrant?

M-am încruntat la ea, dându-mi seama cu supărare că avea dreptate. Nu mă purtam corect faţa de ea.

A continuat:

— Sau şi mai bine, să spunem că acea persoană a mai făcut o serie de lucruri bizare, cum ar fi să-ţi salveze viaţa în condiţii imposibile şi apoi să te trateze ca un paria în ziua următoare şi nici nu ţi-a explicat nimic niciodată, deşi a promis că o va face. Şi asta ar fi, de asemenea, deloc frustrant.

Era cea mai lungă prelegere pe care am auzit-o de la ea, şi am adăugat o nouă calitate pe listă.

— Eşti cam temperamentală, nu?

— Nu-mi plac persoanele cu două feţe.

Iritarea ei era complet justificată, evident.

M-am uitat la Bella, întrebându-mă cum aş putea să repar lucrurile, până când strigătele tăcute din mintea lui

Mike mi-au distras atenţia. Era atât de nervos încât m-a făcut să chicotesc.

— Ce e? întrebă ea.

— Iubitul tău pare să creadă că mă port urât cu tine. Se întreabă dacă să intervină sau nu.

Mi-ar plăcea să-l văd încercând. Am râs din nou.

— Nu ştiu despre cine vorbeşti, spuse ea rece. Dar sunt sigură că te înşeli, oricum.

Mi-a plăcut foarte mult cum a respins ideea că ar fi iubitul ei.

— Nu mă înşel. Ţi-am zis, majoritatea oamenilor sunt uşor de citit.

— Cu excepţia mea, bineînţeles.

— Da, cu excepţia ta.

Trebuia să fie o excepţie de la toate regulile? N-ar fi corect, având în vedere tot ce trebuia să suport, să pot să aud măcar ceva din mintea ei? Cer prea mult?

— Mă întreb de ce.

S-a uitat în altă parte. Şi-a deschis sticla de limonada şi a luat o înghiţitură rapidă, privind masa.

— Nu ţi-e foame? am întrebat.

— Nu.

S-a uitat la masa goală din faţa noastră.

— Dar ţie?

— Nu, nu mi-e foame, am spus.

Cu siguranţă nu-mi era.

A continuat să privească masa cu buzele strânse. Am aşteptat.

— Ai putea să-mi faci o favoare? A întrebat ea, întâlnindu-mi dintr-odată privirea.

Ce vrea de la mine? O să-mi ceară să-i spun adevărul pe care nu-l pot divulga, adevărul pe care nu vreau ca ea să-l afle vreodată?

— Depinde ce vrei.

— Nu e mare lucru, mi-a promis ea

Am aşteptat, curios din nou.

— Mă întrebam… spuse ea încet uitându-se la sticla de limonada şi urmărindu-i conturul cu degetul mic… dacă ai putea să mă anunţi data viitoare când te hotărăşti să mă ignori pentru binele meu. Ca să fiu pregătită.

Voia a avertizare? Înseamnă că e rău să fie ignorată de mine… Am zâmbit.

— Pare cinstit, am acceptat.

— Mulţumesc, spuse ea uitându-se spre mine.

Părea atât de uşurată încât îmi venea să râd de propria mea uşurare.

— Atunci îmi faci şi mie o favoare în schimb? Am întrebat plin de speranţă.

— Una singură, fu ea de acord.

— Spune-mi o teorie.

S-a încruntat.

— Ah, nu. Nu asta.

— N-ai specificat, ai promis, am protestat eu.

— Şi tu îţi încalci promisiunile, a replicat ea.

Avea dreptate.

— Doar o singură teorie. N-o să râd.

— Ba o să râzi.

Părea atât de sigură de asta, deşi nu-mi puteam imagina nimic amuzant în această situaţie.

Am încercat iar cu metoda mea persuasiva. M-am uitat adânc în ochii ei, un lucru uşor de făcut la cât de adânci îi erau ochii, şi am şoptit:

— Te rog?

A clipit, şi expresia i-a rămas blocată.

Păi… nu asta era reacţia la care speram.

— Aa, ce? întrebă ea.

Părea ameţită. Ce e în neregulă cu ea?

Nu voiam să renunţ încă.

— Te rog spune-mi o singură teorie mică, am rugat-o folosindu-mi vocea blândă şi deloc înfricoşătoare, captându-i privirea.

Spre surpriza şi satisfacţia mea, a funcţionat.

— Hm, păi, ai fost muşcat de un păianjen radioactiv?

Benzi desenate? Nu-i de mirare că se aşteptase să râd.

— Nu eşti prea creativă, am tachinat-o eu încercând să-mi ascund uşurarea.

— Îmi pare rău, asta e tot ce am, spuse ea jignită.

Asta m-a liniştit şi mai mult. Puteam s-o tachinez din nou.

— Nu eşti nici măcar pe aproape.

— Niciun păianjen?

— Nu.

— Şi niciun fel de radioactivitate?

— Nu.

— La naiba, oftă ea.

— Şi nici kryptonita nu mă deranjează, am spus repede înainte să apuce să întrebe de muşcături.

Am început să râd, pentru că mi-am dat seama că mă considera un supererou.

— Nu ai voie să râzi, ai uitat?

Mi-am strâns buzele.

— O să-mi dau seama până la urmă, promise ea.

Şi când o să-şi dea seama, o să fugă.

— Aş prefera să nu încerci, am spus eu fără s-o mai tachinez de data asta.

— Pentru că…?

Îi datorăm sinceritate. Totuşi, am încercat să zâmbesc ca să fac cuvintele să sune mai puţin ameninţător.

— Şi dacă nu sunt un supererou? Dacă sunt personajul negativ?

Ochii i s-au mărit pentru o fracţiune de secundă şi

buzele i s-au deschis.

— Oh, spuse ea.

Şi apoi, după o secundă, continuă:

— Înţeleg.

M-a auzit în sfârşit.

— Chiar înţelegi? Am întrebat, încercând să-mi stăpânesc agonia.

— Eşti periculos? presupuse ea.

Respiraţia îi era sacadată iar bătăile inimii accelerate.

Nu-i puteam răspunde. Era ăsta ultimul meu moment alături de ea? O să fugă acum? Îmi era permis să-i spun că o iubesc înainte să plece? Sau aş fi speriat-o şi mai tare?

— Dar nu eşti rău, şopti ea clătinând din cap, fără urmă de teama în ochii ei limpezi. Nu, nu cred că eşti rău.

— Te înşeli, am şuierat eu.

Bineînţeles că eram rău. Eram rău pentru că mă bucuram că ea avea o impresie mai bună despre mine decar meritam. Dacă aş fi fost bun, nu m-aş fi apropiat de ea.

Mi-am întins mâna, ridicând capacul sticlei de limonada ca şi cum asta ar fi fost motivul gestului meu. Ea nu s-a retras din calea mâinii mele. Nu îi era frică de mine. Nu încă.

Am învârtit capacul ca pe un titirez, uitându-mă la el ca să nu mă uit la ea. Spuneam în gând cu un mârâit: *Fugi Bella, fugi.* Dar nu mă puteam convinge să spun asta cu voce tare.

Ea a sărit brusc în picioare.

— O să întârziem, spuse ea chiar atunci când începusem să-mi fac griji că a auzit cumva avertizarea mea tăcută.

— Nu vin la oră.

— De ce?

Pentru că nu vreau să te omor.

— E sănătos să mai chiuleşti din când în când.

Ca să fiu mai precis, era mai sănătos pentru oameni ca vampirii să chiulesca în zilele în care urma să fie vărsat sânge uman. Domnul Banner o să ia probe de sânge astăzi. Alice chiulise deja la ora ei de dimineaţă.

— Păi, eu mă duc, spuse ea.

Nu m-a surprins. Era responsabilă, întotdeauna făcea ceea ce trebuie.

Era exact opusul meu.

— Atunci, ne vedem mai târziu, am spus eu încercând să par relaxat din nou, uitându-mă la capacul care se învârtea. *Şi, apropo, te ador... în feluri terifiante şi periculoase.*

Ea a ezitat şi am sperat pentru un moment că o să rămână cu mine până la urmă. Dar a sunat de intrare şi s-a grăbit să plece.

Am aşteptat până s-a îndepărtat, apoi am pus capacul în buzunar, ca un suvenir al celei mai consistente conversaţii avute. Am plecat prin ploaie spre maşină.

Mi-am pus cd-ul preferat de calmare, acelaşi pe care îl ascultasem în prima zi, dar n-am apucat să ascult prea mult timp piesele lui Debussy. Alte sunete îmi ocupau mintea: un fragment de melodie care îmi plăcea şi mă intrigă. Am dat mai încet cd-playerul şi am ascultat muzica din cap, jucându-mă cu fragmentul până l-am dezvoltat într-o armonie completă. Instinctiv, degetele mi se mişcau în aer pe clape imaginare de pian.

Noua compoziţie se concretiza, dar atenţia mi-a fost distrasă de un val de nelinişte mentală.

M-am uitat tulburat împrejur.

O să leşine? Ce să fac? Se panica Mike.

La o sută de metri distanţă de mine, Mike Newton lasa corpul inert al Bellei să cadă pe trotuar. Ea s-a

pradusit lipsită de reacţie pe asfaltul umed, cu ochii închişi şi pielea palidă că a unui cadavru.

Aproape am rupt portiera maşinii.

— Bella? Am strigat.

N-a existat nicio schimbare pe faţa ei lipsită de viaţă când i-am strigat numele.

Corpul mi s-a răcit ca gheaţa.

Eram conştient de surprinderea lui Mike în timp ce îi ascultam gândurile. Dar el se gândea doar la cât de mult îl enervam, deci nu ştiam încă ce era în neregulă cu Bella. Dacă i-a făcut rău în vreun fel, îl anihilez.

— Ce s-a întâmplat? E rănită? Am întrebat, încercând să mă concentrez asupra gândurilor lui.

Era important să-mi păstrez mersul uman. Nu puteam să atrag atenţia prin rapiditate.

Atunci i-am auzit inima bătându-i şi respiraţia ritmică. În timp ce o priveam, şi-a strâns ochii închişi. Asta mi-a mai liniştit puţin panica.

Am văzut fragmente din amintirea lui Mike, o serie de imagini din laboratorul de Biologie. Capul Bellei pe masă, pielea ei palidă devenind verde. Picături roşii pe cartoane albe.

Determinarea grupelor de sânge.

M-am oprit pe loc, ţinându-mi respiraţia. Mirosul ei era ceva, dar sângele care curgea cu totul altceva.

— Cred că a leşinat, spuse Mike neliniştit şi plin de resentimente în acelaşi timp. Nu ştiu ce s-a întâmplat, nici măcar nu şi-a înţepat degetul.

Am răsuflat uşurat şi am început să respir din nou, gustând aerul. Ah, puteam să simt înţepătură mică de ac din degetul lui Mike. La un moment dat asta m-ar fi aţâţat.

Am îngenuncheat lângă ea iar Mike s-a apropiat şi el, furios din cauza intervenţiei mele.

— Bella. Mă auzi?

— Nu, gemu ea. Pleacă.

Uşurarea era atât de plăcută, încât am râs. Era bine.

— O duceam la cabinet, spuse Mike. Dar nu a vrut să meargă mai departe.

— O duc eu. Tu du-te înapoi la oră, i-am zis alungându-l.

Dinţii lui Mike s-au încleştat.

— Nu, eu trebuie s-o duc.

Nu aveam de gând să stau să mă cert cu nemernicul de Mike.

Fericit şi terifiat, pe jumătate recunoscător, pe jumătate supărat de împrejurarea care a făcut să fie necesar s-o ating, am ridicat-o încet pe Bella de pe bordură şi am ţinut-o în braţe, atingându-i doar hainele, şi păstrând cât de multă distanţa între corpurile noastre.

Mă grăbeam să o duc în cabinet ca să fie în siguranţă, adică cât mai departe de mine.

Ochii i s-au deschis, plini de uimire.

— Lasă-mă jos, mi-a ordonat cu o voce slăbită.

Era jenată din nou, bănuiam după expresia ei. Nu-i plăcea să-şi arate slăbiciunea.

Abia dacă am auzit strigătele lui Mike care protestă în spatele nostru.

— Arăţi groaznic, i-am spus rânjind pentru că ştiam acum că nu era nimic în neregulă cu ea în afară de faptul că avea stomacul sensibil.

— Lasă-mă jos, spuse ea.

Avea buzele albe.

— Deci leşini când vezi sânge?

Se putea ceva mai ironic de atât?

Şi-a închis ochii şi şi-a strâns buzele.

— Şi nici măcar nu era propriul tău sânge, am adăugat cu rânjetul şi mai larg.

Ajunsesem în secretariat. Uşa era întredeschisă, şi

am împins-o. Doamna Cope a sărit în picioare:

— O Doamne! A exclamat ea când a văzut-o pe fata palidă din braţele mele.

— A leşinat la Biologie, i-am explicat înainte ca imaginaţia să i-o ia razna.

Doamna Cope s-a grăbit să deschidă uşa de la cabinetul medical. Ochii Bellei erau deschişi, şi o urmăreau. Am auzit surprinderea asistentei dinăuntru, şi am aşezat-o pe fata cu grijă pe pat. Imediat ce Bella nu se mai afla în braţele mele, m-am depărtat de ea. Corpul îmi era prea tulburat, dornic, muşchii tensionaţi şi veninul curgând. Era atât de caldă şi mirosea atât de bine…

— E doar puţin ameţită, am asigurat-o pe doamna Hammond. Îşi testează grupele de sânge la Biologie.

A dat din cap, înţelegând acum.

— Mereu e câte unul.

Mi-am înăbuşit un râset. Evident că Bella trebuia să fie aceea.

— Întinde-te un minut scumpo, spuse doamna Hammond. O să-ţi treacă.

— Ştiu, spuse Bella.

— Ţi se întâmplă des? întrebă asistenta

— Uneori, recunoscu Bella.

Am încercat să-mi transform râsetul în tuse. Asta a atras atenţia asistentei asupra mea

— Poţi să te întorci la oră, mi-a spus ea.

Am privit-o fix în ochi şi am minţit cu convingere:

— Trebuie să stau cu ea.

Hmm. Mă întreb… în fine. Doamna Hammond aprobă din cap.

Funcţiona bine în cazul ei. De ce trebuia Bella să fie aşa dificilă?

— Îţi aduc nişte gheaţă să pui pe frunte, spuse asistenta simţindu-se destul de inconfortabil după ce se

uitase în ochii mei – aşa cum trebuiau să se simtă toţi oamenii – şi a ieşit din cameră.

— Aveai dreptate, gemu Bella închizând ochii.

Ce voia să spună? Am tras concluzia cea mai rea: îmi acceptase avertismentele.

— De obicei am dreptate, am zis încercând să păstrez amuzamentul în voce deşi părea amar acum. Dar la ce anume te referi de data asta?

— Chiulitul e sănătos, oftă ea.

Ah, am răsuflat din nou uşurat.

A rămas tăcută apoi. Inspiră şi expiră încet. Buzele începeau să-i redevină roz. Gura îi era destul de lipsită de proporţie, buza ei inferioară fiind prea plină ca să se potrivească cu cea de deasupra. Holbatul la gura ei mă făcea să mă simt straniu. Mă făcea să vreau să mă apropii de ea, ceea ce nu era o idee bună.

— M-ai speriat pentru un moment, am zis eu doar ca să reîncep conversaţia şi să-i aud vocea din nou. Credeam că Newton îţi cara cadavrul ca să-l îngroape în pădure.

— Ha ha, spuse ea.

— Serios, am văzut cadavre care arătau mai bine.

Asta era adevărat.

— Eram îngrijorat că va trebui să-ţi răzbun moartea.

Şi aş fi făcut-o.

— Săracul Mike, oftă ea. Cred că e supărat.

Furia a pulsat în mine, dar am alungat-o repede. Grija ei e născută din milă. E bună la suflet. Atât.

— Mă urăşte, i-am zis bucurându-mă la ideea asta.

— N-ai de unde să ştii asta.

— I-am văzut expresia, mi-am dat seama.

Era probabil adevărat că doar citindu-i expresia fatzei aş fi avut destule informaţii că să fac deducţia asta. Exerciţiul pe Bella îmi îmbunătăţise această abilitate de a citit expresiile oamenilor.

— Cum m-ai văzut? Parcă trebuia să chiuleşti.

Faţa ei arata mai bine, nuanţa de verde dispăruse de pe pielea ei translucidă.

— Eram în maşină, ascultam un cd.

Expresia ei s-a schimbat, ca şi cum răspunsul meu obişnuit ar fi surprins-o cumva.

Şi-a deschis iar ochii când doamna Hammond s-a întors cu punga de gheaţă.

— Uite, spuse asistenta punându-i Bellei gheaţa pe frunte. Arăţi mai bine.

— Cred că sunt bine, spuse Bella ridicându-se şi luându-şi gheaţa de pe frunte.

Evident. Nu-i plăcea să aibă cineva grijă de ea.

Doamna Hammond şi-a întins mâinile ridate spre fata ca şi cum voia să o împingă înapoi, dar chiar atunci s-a deschis uşa şi a intrat doamna Cope. Odată cu ea, a pătruns înăuntru şi un miros de sânge proaspăt.

Invizibil în biroul din spatele ei, Mike Newton era încă foarte supărat, dorindu-şi ca băiatul greu pe care îl cără să fie faţă care era aici cu mine.

— Mai avem unul, spuse doamna Cope.

Bella a sărit repede din pat, profitând de ocazie ca să iasă din centrul atenţiei.

— Uitaţi, spuse ea întinzând compresa doamnei Hammond. N-am nevoie de ea.

Mike l-a adus cu greu pe Lee Stevens, care era pe jumătate leşinat, înăuntru. Sângele curgea încă din mână pe care Lee o ţinea în sus. Se prelingea spre încheietură.

— O nu.

Asta era pentru mine momentul când trebuia să plec. Şi se părea că şi pentru Bella.

— Ieşi de aici, Bella.

S-a uitat la mine cu ochi întrebători.

— Crede-mă, ieşi!

S-a răsucit şi a prins uşa înainte să se închidă, grăbindu-se să iasă din încăpere. Am urmat-o imediat la câţiva centimetri în spate. Părul ei mi-a atins mâna…

S-a întors să se uite la mine, încă cu ochii mari.

— Chiar m-ai ascultat.

Asta era ceva ce se întâmplă pentru prima dată.

Îşi încreţi nasul.

— Am mirosit sângele.

M-am uitat la ea surprins.

— Oamenii nu pot să simtă mirosul de sânge.

— Ei bine, eu pot… de asta mi se face rău. Miroase a rugina… şi a sare.

Am încremenit, încă uitându-mă la ea.

Era măcar umană? *Părea* umană. Avea pielea moale umană. Mirosea uman… de fapt, mai bine de atât. Se purta uman… oarecum. Dar nu gândea ca un om, şi nici nu reacţiona cu unul.

Ce altă variantă exista, oricum?

— Ce-i? întrebă ea.

— Nimic.

Mike Newton ne-a întrerupt, intrând în secretariat cu gânduri violente şi pline de resentimente.

— Arăţi mai bine, i-a spus el nepoliticos.

Mâna mi-a tresărit din dorinţa de a-l învăţa să se poarte. Trebuia să mă controlez sau urma să ajung să-l omor pe băiatul enervant.

— Să nu-ţi scoţi mâna din buzunar, spuse ea.

Pentru o secundă am crezut nebuneşte că se referea la mine.

— Nu mai sângerează, răspunse el imediat. Vii înapoi la oră?

— Glumeşti? O să trebuiască să mă întorc iar aici.

Asta era foarte bine. Crezusem că o să ratez toată ora cu ea, şi acum m-am ales chiar cu timp în plus. Mă

simţeam lacom, tânjind după fiecare secundă.

— Mda, probabil… murmură Mike. Deci vii în weekend? La plajă?

Ah, aveau planuri. Furia m-a împietrit. Era o excursie de grup totuşi. Am văzut ceva în legătură cu asta în minţile altor colegi. Nu erau doar ei doi. Dar eram încă enervat. M-am sprijinit de perete, încercând să mă controlez.

— Sigur, doar am zis că vin, îi promise ea.

Deci îi spusese şi lui da. Gelozia mă ardea, mai dureroasă decât setea.

Nu. E doar o ieşire cu grupul, am încercat să mă conving. Îşi petrece ziua cu prietenii ei, nimic mai mult.

— Ne întâlnim în faţa magazinului tatălui meu la 10. *Iar Cullen nu e invitat.*

— O să fiu acolo, spuse ea.

— Ne vedem la Sport atunci.

— Da, răspunse ea.

A plecat spre ora, cu gândurile pline de mânie. *Ce vede la ciudatul ăla? Bineînţeles, e bogat, cred. Fetele cred că e frumos, dar eu nu cred. E prea… prea perfect. Pun pariu că tatăl lui experimentează chirurgia estetică pe ei toţi. De asta sunt aşa albi şi drăguţi. Nu e natural. El arata aşa… înfricoşător. Câteodată, când se uita la mine, pot să jur că se gândeşte să mă omoare… E un ciudat.*

Mike nu era în totalitate lipsit de perceptivitate.

— Sport, repeta Bella încet.

Gemu.

M-am uitat la ea şi am văzut că e iar supărată. Nu ştiam sigur de ce, dar era clar că nu voia să se ducă la următoarea oră pe care o avea cu Mike, iar eu îi susţineam în totalitate planul.

M-am dus lângă ea şi m-am aplecat spre faţa ei, simţindu-i căldura pielii cum radia până pe buzele mele. Nu îndrăzneam să respir.

— Pot să mă ocup de asta, am murmurat. Du-te să stai jos şi să pari palidă.

Ea a făcut ce i-am cerut, aşezându-se într-unul din scaune şi aplecându-se pe spate ca să se sprijine de perete. Doamna Cope a ieşit din cabinet şi s-a aşezat la biroul ei. Cu ochii închişi, Bella arata de parcă leşinase din nou. Culoarea nu îi revenise încă la normal.

M-am întors spre secretara. Sper că Bella să fie atentă la asta, m-am gândit ironic. Aşa *trebuiau* să reacţioneze oamenii.

— Doamna Cope, am întrebat folosindu-mi vocea persuasivă din nou.

Şi-a fluturat genele şi bătăile inimii i s-au accelerat. *Prea tânăr, revino-ţi!*

— Da?

Asta era interesant. Când îi creştea pulsul lui Shelly Cope, era pentru că mă găsea atrăgător fizic, nu pentru că era speriată. Eram obişnuit cu asta în preajma femeilor umane… şi totuşi nu m-am gândit la această explicaţie pentru bătăile accelerate ale inimii Bellei.

Chiar îmi plăcea asta. Îmi plăcea prea mult, de fapt. Am zâmbit, iar respiraţia doamnei Cope a devenit zgomotoasă.

— Bella are Sport ora următoare şi nu cred că se simte îndeajuns de bine. De fapt, ar trebui s-o duc chiar acum acasă. Credeţi că puteţi să-i daţi o scutire?

M-am uitat în ochii ei lipsiţi de profunzime, bucurându-mă de faptul că reuşeam astfel să-i slăbesc concentrarea. Oare era posibil ca şi Bella…?

Doamna Cope a trebuit să înghită zgomotos înainte să răspundă:

— Ai şi tu nevoie de scutire, Edward?

— Nu, eu am oră cu doamna Goff. N-o să se supere.

Nu-i mai dădeam atenţie acum. Explorăm nouă

posibilitate. Hmm. Mi-ar fi plăcut să cred că Bella mă considera atrăgător, aşa cum credeau ceilalţi oameni, dar ea n-avea niciodată aceleaşi reacţii ca restul oamenilor. N-ar trebui să-mi fac speranţe.

— Bine, rezolv eu. Să te faci bine, Bella.

Bella a dat din cap slăbită, exagerând un pic.

— Poţi să mergi sau vrei să te duc în braţe din nou? Am întrebat, amuzat de jocul ei actoricesc lipsit de talent.

Ştiam că o să vrea să meargă. N-o să vrea să pară că e slabă.

— O să merg singură, spuse ea.

Am avut dreptate iar. Încep să mă pricep la asta.

S-a ridicat, ezitând un moment ca şi cum îşi testă echilibrul. I-am ţinut uşa deschisă, şi am ieşit împreună în ploaie.

M-am uitat la ea cum şi-a ridicat capul spre ploaia măruntă, cu ochii închişi, şi un zâmbet vag pe buze. *La ce se gândea?* Ceva din gestul ei părea ciudat, şi am realizat dintr-odată de ce mi se părea aşa neobişnuit. Fetele umane normale nu îşi ridică feţele spre ploaie în felul ăsta. Fetele normale sunt machiate de obicei, chiar şi aici în locul ăsta umed.

Bella nu se machiază, şi nici n-are nevoie. Industria cosmetică câştiga miliarde de dolari pe an de la femei care încearcă să aibă o piele exact că ai ei.

— Mersi, spuse ea zâmbindu-mi. Merita să-mi fie rău ca să lipsesc de la Sport.

M-am uitat împrejur, întrebându-mă cum să fac să-mi prelungesc şi mai mult timpul petrecut cu ea.

— Cu plăcere. Oricând, am spus.

— Deci vii? Sâmbăta asta, adică?

Părea plină de speranţă.

Ah, speranţa ei mă liniştea. Voia ca eu să fiu cu ea, nu Mike Newton. Şi voiam să zic da. Dar erau multe lucruri la

care trebuia să mă gândesc. În primul rând, o să fie soare sâmbăta asta…

— Unde vă duceţi mai exact? Am încercat să-mi păstrez vocea nonşalanţă, ca şi cum nu conta prea mult. Mike spusese *plaja*, totuşi. Acolo nu prea erau multe şanse să evit soarele.

— În La Push, prima plajă.

La naiba. E imposibil, atunci. Oricum, Emmett s-ar fi supărat dacă anulăm planurile noastre.

M-am uitat în jos la ea, zâmbind înţepenit.

— Chiar nu cred că am fost invitat.

Ea oftă, deja resemnată.

— Tocmai te-am invitat.

— Hai să nu-l enervăm noi doi pe Mike săptămâna asta mai mult decât am făcut-o deja. N-am vrea să explodeze.

M-am gândit să-l fac să explodeze eu însumi pe Mike şi m-am bucurat intens de imaginea mentală.

— Mike-schmike, spuse ea.

Am zâmbit larg.

Şi apoi a început să se îndepărteze de mine. Fără să mă gândesc ce fac, m-am întins şi am prins-o de geacă de poate. S-a oprit brusc.

— Unde crezi că pleci?

Eram aproape furios că mă părăsea. Nu avusesem îndeajuns de mult timp cu ea. Nu trebuia să plece, nu încă.

— Mă duc acasă, spuse ea neştiind de ce mă deranja asta.

— Nu m-ai auzit că am promis să te duc în siguranţă acasă? Crezi că o să te las să conduci în starea în care eşti?

Ştiam că n-o să-i placă asta – implicarea slăbiciunii ei în discuţie. Dar trebuia să mă pregătesc pentru călătoria la Seattle, oricum. Să văd dacă pot să suport apropierea ei

într-un spaţiu închis. Asta era o călătorie mult mai scurtă.

— Ce stare? întrebă ea. Şi cum rămâne cu camioneta mea?

— O s-o rog pe Alice să ţi-o aducă după ore.

Am împins-o cu grijă spre maşina mea, ştiind că mersul înainte era o provocare îndeajuns de complicată pentru ea.

— Dă-mi drumul, spuse ea trăgându-se într-o parte şi aproape căzând.

Am întins o mâna s-o prind, dar s-a redresat înainte să fie necesar. Nu trebuia să îmi caut scuze că s-o ating. Asta m-a făcut să mă gândesc iar la reacţia doamnei Cope în apropierea mea, dar am lăsat-o pe mai târziu. Erau prea multe lucruri la care trebuia să mă gândesc înainte.

I-am dat drumul când am ajuns lângă maşină, iar ea s-a împiedicat sprijinindu-se de portiera. Va trebui să fiu mult mai atent, având în vedere echilibrul ei precar…

— Eşti aşa agresiv!

— E deschis.

Am intrat pe partea mea şi am pornit motorul. Ea stătea dreaptă, fără să intre, deşi ploaia se înteţise şi ştiam că ei nu-i place umezeală şi frigul. Apa se prelingea din părul ei des, întunecându-l într-o nuanţă aproape de negru.

— Sunt perfect capabilă să conduc până acasă.

Bineînţeles că era. Eu nu eram capabil să o las să plece.

Am deschis geamul şi m-am aplecat spre ea.

— Intră Bella.

Şi-a coborât privirea şi am bănuit că se gândea dacă să fugă sau nu.

— O să te târăsc înapoi! Am ameninţat-o, bucurându-mă de expresia ei când şi-a dat seama că vorbeam serios.

Şi-a ridicat bărbia în aer, a deschis uşa şi s-a urcat. Apa din păr picura pe scaunul de piele iar ghetele ei

scârţâiră.

— Nu era nevoie de aşa ceva, spuse ea rece.

Cred că era jenată de situaţie.

Am dat drumul la căldură ca să nu se simtă inconfortabil, şi am deschis muzică la un nivel plăcut de fundal. Am condus spre ieşire, urmărind-o cu coada ochiului. Buza inferioară îi era răsfrânta cu încăpăţânare. M-am uitat la ea, analizând cum mă făcea asta să mă simt… gândindu-mă la reacţia secretarei din nou…

Dintr-odată s-a uitat la cd-player şi a zâmbit, cu ochii măriţi.

— Clar de lună? A întrebat ea.

E fana a clasicilor?

— Ştii muzica lui Debussy?

— Nu prea bine, spuse ea. Mama punea mereu muzica clasică acasă, îi ştiu doar pe favoriţii mei.

— E şi unul din favoriţii mei.

M-am uitat în ploaie, meditând la asta. Aveam ceva în comun cu fata. Începusem să cred că suntem opuşi din toate punctele de vedere.

Părea mai relaxată acum, uitându-se prin ploaie ca şi mine, cu ochii goi. Am folosit momentul în care atenţia îi era distrasă ca să experimentez respiraţia.

Am inhalat cu grijă pe nas.

Puternic.

Am strâns volanul mai tare. Ploaia o făcea să miroasă mai bine. Nu credeam că aşa ceva e posibil. În mod stupid am început să îmi imaginez ce gust are.

Am încercat să înghit în sec peste durerea din gât, să mă gândesc la altceva.

— Cum e mama ta? Am întrebat-o neatent.

Bella zâmbi.

— Arată ca mine, dar e mai drăguţă.

Mă îndoiam.

— Semăn mult cu Charlie, continuă ea. Ea e mai sociabila decât mine, mai curajoasă.

Mă îndoiam şi de asta.

— E iresponsabila şi cam excentrică, şi e o bucătăreasă foarte imprevizibilă. E cea mai bună prietenă a mea.

Vocea îi devenise melancolică şi fruntea încreţită. Din nou, suna mai mult ca un părinte, nu un copil.

Am oprit în faţa casei ei, întrebându-mă mult prea târziu dacă ar fi trebuit să ştiu unde locuieşte. Nu, nu era nimic suspicios având în vedere cât de mic era oraşul şi tatăl ei cunoscut.

— Câţi ani ai, Bella?

Trebuie să fie mai mare decât colegii ei. Poate a început târziu scaoala, sau a rămas repetenta… asta nu e prea probabil, totuşi.

— Am 17 ani, răspunse ea.

— Nu pari de 17 ani.

Ea râse.

— Ce e?

— Mama mereu spune că m-am născut de 35 de ani şi imbatrnesc mai mult cu fiecare an.

A râs din nou, apoi a oftat.

— Ei, cineva trebuie să fie adultul în familie.

Asta a clarificat lucrurile pentru mine. Acum puteam să înţeleg… faptul că avea o mamă iresponsabilă explica maturitatea Bellei. Trebuise să crească mai devreme, ca să devină cea care are grijă de toate. De asta nu-i plăcea să aibă cineva grijă de ea, pentru că i se părea că asta e treaba ei.

— Nici tu nu arăţi a elev de liceu, spuse ea trezindu-mă din reverie.

Am zâmbit sec. Faţa de tot ce deduceam eu despre ea, ea înţelegea prea multe în schimb. Am schimbat

subiectul.

— Deci, de ce s-a măritat mama ta cu Phil?

Ea a ezitat un moment înainte să răspundă.

— Mama mea… e foarte tânără pentru vârsta ei. Cred că Phil o face să se simtă şi mai tânără. Oricum, e înnebunită după el.

Îşi clătină capul cu indulgenţă.

— Şi tu eşti de acord? Am întrebat eu.

— Contează? Vreau să fie fericită… iar el e cel pe care îl vrea ea.

Lipsa de egoism din comentariul ei m-ar fi şocat dacă nu s-ar fi potrivit atât de bine cu tot ce aflasem despre personalitatea ei.

— Foarte generos din partea ta… Mă întreb…

— Ce?

— Ea s-ar purta la fel cu tine, crezi? Indiferent de cel pe care l-ai alege?

Era o întrebare prostească. Şi nu mi-am putut controla vocea când am spus-o. Ce stupid să mă gândesc că Bella m-ar putea alege pe mine.

— Cred… cred că da, se bâlbâi ea, reacţionând la privirea mea.

Frică… sau atracţie?

— Dar ea e părinte, până la urmă. E un pic diferit, concluziona ea.

Am zâmbit fals.

— Nimeni prea înfricoşător, atunci.

Ea mi-a zâmbit.

— Ce vrei să spui prin «înfricoşător»? Piercinguri faciale multiple şi tatuaje pe tot corpul?

— E şi asta o definiţie, presupun.

O definiţie deloc terifinata în mintea mea.

— Care e definiţia ta?

Întotdeauna punea întrebările greşite. Sau exact pe

cele potrivite, poate. Cele la care nu puteam răspunde, oricât aş fi încercat.

— Crezi că eu aş putea să fiu înfricoşător? Am întrebat-o, încercând să zâmbesc puţin.

S-a gândit înainte să-mi răspundă cu o voce serioasă.

— Hmm… cred că ai putea fi, dacă ai vrea.

Şi eu eram serios.

— Ţi-e frică de mine acum?

A răspuns imediat, fără să se gândească de data asta:

— Nu.

Am zâmbit cu mai multă uşurinţă. Nu credeam că spune în totalitate adevărul, dar nici nu mintea. Măcar nu îi era atât de frică încât să vrea să plece. Mă întrebam ce ar face dacă i-aş spune că poarta această conversaţie cu un vampir. M-am crispat de durere pe dinăuntru imaginându-mi reacţia ei.

— Deci, ai de gând să-mi spui despre familia ta? Trebuie să fie o povestire mai interesantă decât a mea.

Una mai terifiantă cu siguranţă.

— Ce vrei să ştii? Am întrebat prudent.

— Familia Cullen te-a adoptat?

— Da.

A ezitat, apoi a spus cu o voce mică:

— Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi?

Asta nu era greu. Nici nu trebuia s-o mint.

— Au murit cu mult timp în urmă.

— Îmi pare rău, murmură ea vizibil îngrijorată că m-a rănit.

Ea îşi făcea griji pentru *mine*.

— Nu-mi amintesc de ei prea bine, am liniştit-o. Carlisle şi Esme îmi sunt părinţi de multă vreme.

— Şi îi iubeşti, deduse ea.

— Da. Nu-mi pot imagina nişte oameni mai buni.

— Eşti foarte norocos.

— Ştiu că sunt.

Din punctul ăsta de vedere, cu părinţii pe care îi aveam, nu puteam să neg că am avut noroc.

— Şi fraţii şi surorile tale?

Dacă o lăsăm să insiste cerând prea multe detalii, o să trebuiască să mint. M-am uitat la ceas, întristat de faptul că se termină timpul petrecut cu ea.

— Fratele şi sora mea, şi Jasper şi Rosalie, or să se supere dacă or trebuiască să mă aştepte în ploaie.

— Oh, scuze, cred că trebuie să pleci.

Nu s-a mişcat. Nu voia nici ea să se termine timpul petrecut împreună. Asta îmi plăcea foarte, foarte mult.

— Şi probabil îţi vrei camioneta înapoi înainte să se întoarcă acasă Şeriful Swan, ca să nu trebuiască să-i spui despre incidentul de la Biologie.

Am zâmbit amintindu-mi cât de stânjenită fusese în braţele mele.

— Sunt sigură că a aflat deja. Nu există secrete în Forks.

A spus numele oraşului cu dezgust.

Am râs de cuvintele ei. Nu există secrete, într-adevăr.

— Să te distrezi la plajă.

M-am uitat la ploaia puternică, ştiind că n-o să rezist prea mult şi dorindu-mi mai mult decât de obicei să pot să rezist.

— Vreme bună pentru bronzat.

Păi, chiar o să fie vreme bună sâmbăta. O să-i placă.

— Nu ne vedem mâine?

Îmi făcea plăcere să aud neliniştea din vocea ei.

— Nu. Emmett şi cu mine începem weekendul mai devreme.

Mă uram pentru că îmi făcusem planuri. Puteam să renunţ la ele… dar în acest moment nu strică să vânez din nou. Iar familia mea o să fie şi aşa destul de îngrijorată din

cauza comportamentului meu, chiar şi fără să le arăt cât de obsedat sunt în realitate.

— Ce o să faceţi? A întrebat ea fără să pară bucuroasă de ceea ce aflase.

Asta e bine.

— O să mergem cu cortul în zonă sălbatică de pe Stâncile Caprei, la sud de Rainier.

Emmet aştepta cu nerăbdare sezonul urşilor.

— Oh, păi, distracţie plăcută, spuse ea fără convingere.

Lipsa ei de entuziasm m-a mulţumit din nou.

În timp ce mă uitam la ea, am început să mă simt aproape în agonie la gândul că trebuia să-mi iau la revedere, chiar dacă ne despărţeam pentru scurt timp. Era atât de vulnerabilă şi delicată. Părea stupid din partea mea s-o scap din vedere. Dacă o să i se întâmple ceva? Şi totuşi cel mai rău lucru care i se putea întâmpla ar fi numai un rezultat al apropierii mele…

— Faci ceva pentru mine weekendul ăsta? Am întrebat serios.

Ea a dat din cap, cu ochii mari şi surprinşi de intensitatea cu care îi priveam.

Păstrează tonul relaxat.

— Nu vreau să te jignesc, dar pari a fi una din acele persoane care atrag accidentele ca un magnet. Deci… încearcă să nu cazi în ocean, să nu te calce vreo maşină sau… ceva de genul ăsta, bine?

I-am zâmbit larg, sperând să nu-mi vadă tristeţea din ochi. Cât de mult îmi doream să aibă nevoie de protecţia mea, şi nu de a fi protejată împotriva mea.

Fugi, Bella, fugi. Te iubesc prea mult, şi o să-ţi fac rău şi ţie şi mie.

Era ofensată de tachinarea mea. S-a uitat la mine.

— Să văd ce pot face, zice ea dur, sărind în ploaie şi

trântind uşa cât de tare a putut.

Exact ca o pisică furioasă care se crede tigru.

Am strâns în mâna cheia pe care tocmai o luasem din buzunarul ei, am zâmbit şi am plecat.

7. Melodia

A trebuit să aştept după ce am ajuns la şcoală. Ultima oră nu se terminase încă. Era bine, pentru că aveam nevoie de timp să mă gândesc şi voiam să fiu singur.

Mirosul ei persista în maşină. Am păstrat ferestrele închise, lăsând mirosul să mă asalteze, încercând să mă obişnuiesc cu senzaţia arsurii intenţionate din gât.

Atracţia.

Atracţia e un lucru problematic. Are atât de multe lături, atât de multe semnificaţii şi niveluri. Nu e acelaşi lucru cu iubirea, dar e legat strâns de conceptul ăsta.

N-aveam nici cea mai vagă idee dacă Bella se simţea atrasă de mine. Oare tăcerea ei mentală o să continue să devină din ce în ce mai frustranta până înnebunesc? Sau există o limită la care o să ajung până la urmă?

Am încercat să compar reacţiile ei fizice cu ale altora, ca de exemplu secretara şi Jessica Stanley, dar comparaţia nu era edificatoare. Aceleaşi semne: schimbările din ritmul de bătăi ale inimii sau accelerarea respiraţiei. Astea puteau la fel de bine să însemne frică, şoc sau anxietate. Părea puţin probabil că Bella să aibă acelaşi fel de gânduri cum avea Jessica Stanley cândva. Până la urmă, Bella ştia cu certitudine că e ceva în neregulă cu mine, chiar dacă nu ştia exact ce. Îmi atinsese pielea rece ca gheaţa şi îşi ferise mâna cu un fior.

Şi totuşi… când îmi aminteam acele fantezii care mă dezgustaseră la un moment dat, dar imaginându-mi-o pe Bella în locul Jessicăi…

Respirăm sacadat, cu focul arzându-mă în interiorul gâtului.

Cum ar fi fost dacă *Bella* era cea care şi-ar fi imaginat cum îi îmbrăţişez trupul fragil? M-ar fi simţit trăgând-o cu blândeţe la pieptul meu şi apoi prinzându-i bărbia în mână... Mângâindu-i părul des şi dându-i după ureche şuviţa după care îşi ascundea chipul îmbujorat. Trasând cu vârful degetelor conturul buzelor ei pline... Apropiindu-mi chipul de al ei, până când puteam să simt căldura respiraţiei ei pe gura mea. Încă apropiindu-mă...

Dar m-am trezit din visul cu ochii deschişi pe care îl avem, ştiind, aşa cum am ştiut atunci când Jessica îşi imagina lucrurile astea, că nu se vor întâmpla dacă mă apropii.

Atracţia era o dilemă imposibil de rezolvat, pentru că eram deja atras de Bella în cel mai rău mod posibil.

Voiam ca Bella să se simtă atrasă de mine, ca o femeie de un bărbat?

Puneam întrebarea greşit. Întrebarea corectă era: Ar trebui să vreau ca Bella să fie atrasă de mine din acel punct de vedere? Răspunsul era nu. Pentru că eu nu eram un bărbat uman şi nu era corect faţa de ea.

Cu fiecare fibră a fiinţei mele, îmi doream să fiu un bărbat normal ca să pot s-o ţin în braţe fără să-i pun în pericol viaţa... să fiu liber să am propriile mele fantezii, fantezii care să nu se termine cu sângele ei pe mâinile mele, cu sângele ei strălucindu-mi în ochi.

Încercarea mea de a fi cu ea, era complet nejustificată. Ce fel de relaţie i-aş putea oferii, când nici măcar nu puteam să risc să o ating?

Mi-am sprijinit capul în mâini.

Totul era şi mai confuz pentru că nu mă mai simţisem atât de uman în toată existenţa mea, nici măcar când fusesem cu adevărat uman, după câte îmi aminteam. Când fusesem uman, toate gândurile îmi erau direcţionate spre obţinerea gloriei ca soldat. Războiul îmi răpise aproape

toată adolescenta, iar atunci când a început epidemia mai aveam 9 luni până să împlinesc 18 ani… Aveam amintiri vagi referitoare la anii aceia umani, amintiri neclare care se ştergeau şi mai mult în ultimul deceniu. Cel mai clar mi-o aminteam pe mama, şi simţeam o durere veche când mă gândeam la chipul ei. Îmi aminteam cât de mult ura viitorul pe care mi-l alesesem, cum se ruga în fiecare seară la cină ca războiul groaznic să se încheie. Nu-mi amintesc niciun alt fel de ataşament. În afară de iubirea pentru mama, nu exista niciun alt fel de iubire care să mă facă să vreau să rămân…

Totul era complet nou pentru mine. Nu aveam ce comparaţii să fac.

Iubirea pe care o simţeam pentru Bella fusese la început pură, dar acum apele se murdăriseră cu noroi. Voiam atât de mult să pot s-o ating. Oare şi ea simţea la fel?

Nu contează, am încercat să mă conving.

M-am uitat la mâinile mele albe, urându-le duritatea, lipsa de culoare, puterea inumană…

Am tresărit când s-a deschis portiera din dreapta.

Ha. Te-am luat prin surprindere. Pentru prima dată, se gândi Emmett în timp ce intra.

— Pun pariu că doamna Goff crede că iei droguri. Ai fost aşa imprevizibil în ultima vreme. Unde ai fost azi?

— Am făcut… fapte bune.

Hm?

Am chicotit.

— Am avut grijă de bolnavi, chestii de genul ăsta.

Asta l-a făcut şi mai confuz, dar apoi a inhalat şi a simţit mirosul ei în maşină.

— A, din nou faţa aia.

Am zâmbit.

Devine ciudat.

— Mie îmi spui… am murmurat.

A inhalat din nou.

— Hm, chiar are o aromă interesanta, nu-i aşa?

Un mârâit mi-a scăpat printre buze înainte ca măcar să procesez cuvintele lui, ca o reacţie automată.

— Calmează-te. Spuneam şi eu aşa…

Atunci au venit şi ceilalţi. Rosalie a observat mirosul imediat şi s-a uitat urât la mine. Încă nu-i trecuseră nervii. Mă întrebam care e problema ei, dar nu puteam să aud altceva în mintea ei decât insulte.

Nu mi-a plăcut nici reacţia lui Jasper. Ca şi Emmett, observase aroma ispititoare din miros. Dar nu era ca şi cum mirosul ar fi avut pentru vreunul din ei măcar o parte din atracţia pe care o exercită asupra mea. Totuşi mă supăra că sângele ei era dulce pentru ei. Jasper nu prea avea control…

Alice a venit în faţa geamului meu şi a întins mâna ca să-i dau cheia de la camioneta Bellei.

— Am văzut doar că i-o duc, spuse ea obscur aşa cum îi stătea în fire. Va trebui să-mi spui amănuntele mai târziu.

— Asta nu înseamnă…

— Ştiu, ştiu. O să aştept. Nu mai durează mult.

Am oftat şi i-am dat cheia.

Am mers în spatele ei până acasă la Bella. Ploaia cădea ca un milion de ciocanele, atât de zgomotoase încât poate că urechile umane ale Bellei nu vor putea auzii motorul camionetei. M-am uitat spre fereastra ei dar nu ea a venit să se uite afară. Poate nu e acasă. Nu era niciun gând pe care să-l pot asculta.

M-a întristat faptul că n-am putut să aud nici măcar atât cât să fiu sigur că e bine, să fiu sigur că e fericită, sau în siguranţă măcar.

Alice s-a urcat în spate şi am accelerat spre casă. Străzile erau pustii, aşa că nu a durat decât câteva minute.

Am intrat în casă şi ne-am dus fiecare la activităţile lui de pierdut timpul.

Emmett şi Jasper erau în mijlocul unui joc elaborat de şah, folosind 8 table unite, întinse de-a lungul peretelui de sticlă din spate. Aveau propriile reguli complicate. Nu mă lăsau să joc. Numai Alice mai juca cu mine.

Alice s-a dus la computerul ei, chiar după colţ, şi am auzit cum îşi deschidea monitorul. Alice lucra la un proiect de modă pentru nouă garderopa a lui Rosalie. Dar Rosalie n-a venit lângă ea, să stea în spatele ei ca să taie şi să coloreze în timp ce mâna lui Alice atingea ecranele sensibile – Carlisle şi cu mine am schimbat un pic sistemul, pentru că în mod normal ecranele de genul ăsta răspund la temperatură. Rosalie s-a întins pe canapea şi a început să schimbe canalele, 20 pe secundă, pe ecranul plat, fără să se oprească. Am auzit-o încercând să se hotărască dacă să se ducă în garaj să-şi mai modifice ceva la BMW din nou.

Esme era la etaj, uitându-se prin noul ei set de schiţe.

Alice şi-a întins capul de după perete şi a început să-i şoptească lui Emmett mişcări. Emmett stătea pe podea cu spatele la ea, iar Jasper îşi păstra expresia calmă în timp ce lua pionul preferat al lui Emmett.

Iar eu, pentru prima dată în atât de mult timp încât mă simţeam ruşinat, m-am dus să mă aşez la pianul cu coada aflat chiar la intrare.

Mi-am plimbat mâna cu blândeţe pe clape, testând acordajul. Era încă perfect.

La etaj, Esme s-a oprit din ce făcea şi şi-a lăsat capul pe-o parte.

Am început prima frază din melodia care îmi venise în cap astăzi, mulţumit de faptul că sună chiar mai bine decât îmi imaginasem.

Edward cânta din nou, s-a gândit Esme fericită, cu un zâmbet pe buze. S-a ridicat de la birou şi a apărut în

tăcere la capătul scărilor.

Am adăugat o linie de acompaniament, lăsând melodia centrală să se evidenţieze.

Esme oftă mulţumită, aşezându-se pe scara de sus şi sprijinindu-şi capul de balustradă. *Un cântec nou. A trecut aşa mult timp. Ce frumos suna.*

Am condus melodia în altă direcţie, urmărind-o cu linia basului.

Edward compune din nou? se gândi Rosalie şi îşi încleştă dinţii cu resentimente pline de furie.

În acel moment i-a scăpat, şi am putut să citesc toată supărarea ei ascunsă. Am văzut de ce se purta aşa urât în preajma mea. Am înţeles de ce ideea de a o ucide pe Bella Swan nu-i deranja conştiinţa deloc.

Cu Rosalie, era mereu vorba de orgoliu.

Muzica s-a oprit brusc şi am început să râd înainte să mă pot stăpâni – un val puternic de amuzament care a izbucnit înainte să apuc să-mi pun mâna peste gură.

Rosalie s-a întors să se uite la mine, cu ochii strălucindu-i cu furie tristă.

Emmett şi Jasper s-au întors şi ei să se uite. Am auzit confuzia lui Esme. A coborât într-o secundă, şi a început să se uite când la Rosalie, când la mine.

— Nu te opri, Edward, mă încuraja Esme după un moment.

Am început iar să cânt, întorcându-mă cu spatele la Rosalie şi încercând foarte tare să-mi controlez rânjetul larg. Ea s-a ridicat şi a ieşit, mai mult furioasă decât jenată. Dar cu siguranţă destul de jenată.

Dacă spui ceva, o să te vânez ca pe un câine.

Mi-am înăbuşit un alt râset.

— Ce s-a întâmplat Rose? strigă Emmett după ea.

Rosalie nu s-a întors, a plecat mai departe până a ajuns în garaj, unde s-a băgat sub maşină ca şi cum ar fi

putut să se îngroape acolo.

— Ce-a fost asta? Mă întreba Emmett.

— N-am nici cea mai vagă idee, am minţit eu.

Emmett a mormăit frustrat.

— Continuă să cânţi, mă ruga Esme.

Mâinile mi se opriseră din nou. Am făcut ce mi-a spus, şi a venit să stea în spatele meu punându-şi mâinile pe umerii mei.

Piesa se concretiza dar era încă incompletă. M-am jucat cu o punte, dar încă nu sună cum trebuia.

— E minunat. Are vreun nume? întrebă Esme.

— Nu încă.

— Are vreo poveste? întrebă ea cu un zâmbet în glas.

Asta îi oferea atâta plăcere încât mă simţeam vinovat că am privat-o de muzica mea aşa de mult timp. Am fost egoist.

— E… un cântect de leagăn, cred.

Am nimerit puntea armonică. Ducea uşor spre următoarea parte, căpătând viaţa proprie.

— Un cântec de leagăn, îşi repetă ea.

Există o poveste pentru melodia asta, şi în momentul în care am înţeles asta, totul s-a legat fără niciun efort. Povestea era despre o fată care dormea într-un pat îngust, cu părul negru, des şi sălbatic încurcat că algele marii pe pernă…

Alice l-a lăsat pe Jasper la calculator şi a venit să se aşeze lângă mine. Cu vocea ei vibrantă a urcat două octave deasupra melodiei, fredonând-o fără cuvinte.

— Îmi place, am murmurat. Dar ce zici de asta?

Am adăugat încă o linie armonica. Mâinile mele zburau pe clape, punând toate elementele laolaltă, făcând mici modificări, luând-o într-o altă direcţie…

Ea a prins ideea şi a continuat să cânte.

— Da. Perfect.

Esme mi-a strâns umărul.

Dar puteam să văd sfârşitul acum, cu vocea lui Alice ridicându-se peste intensitatea pianului şi ducând-o în altă direcţie. Ştiam acum cum trebuia să se termine piesă, pentru că fata care dormea era perfectă exact aşa cum era, şi orice schimbare ar fi greşită, tristă. Melodia s-a îndreptat spre acea concluzie, mai încet şi mai lent acum. Alice şi-a coborât şi ea vocea şi a devenit solemnă, o tonalitate care s-ar fi potrivit într-o catedrală cu ecou plină de lumânări aprinse.

Am cântat ultima notă şi apoi mi-am lăsat capul pe clape.

Esme mi-a ciufulit părul. *O să fie bine, Edward. Lucrurile or să meargă spre bine. Meriţi fericirea, fiule. Soarta îţi datorează asta.*

— Mersi, am şoptit, dorindu-mi s-o cred.

Iubirea nu vine întotdeauna în formele cele mai convenabile.

Am râs fără umor.

Tu, din toată lumea, eşti poate cel mai bine pregătit ca să faci faţă unei provocări atât de dificile. Eşti mai bun şi mai inteligent decât noi toţi.

Am oftat. Toate mamele gândesc acelaşi lucru despre fii lor.

Esme era încă plină de bucurie că inima mea fusese în sfârşit atinsă după tot acest timp, indiferent de potenţialul de tragedie pe care îl avea situaţia. Crezuse că o să rămân singur pentru totdeauna.

Nu poate să nu te iubească şi ea, s-a gândit ea dintr-odată, luându-mă prin surprindere cu direcţia gândurilor ei. *Dacă e fata deşteaptă*. Zâmbi. *Dar nu-mi pot imagina pe cineva atât de prost încât să nu vadă ce partidă bună eşti.*

— Opreşte-te mama, mă faci să roşesc, am tachinat-o eu.

Vorbele ei m-au înveselit, deşi nu credeam că aşa ceva se poate.

Alice râse şi începu să cânte mâna dreaptă de la «Heart and Soul». Am zâmbit şi am completat armonia simplă împreună cu ea. Apoi i-am făcut plăcerea de a interpreta «Beţigaşele»

A chicotit, apoi a oftat.

— Cât mi-aş dori să-mi spui şi mie de ce râdeai de Rose, spuse Alice. Dar văd că n-o s-o faci.

M-a ciupit de ureche.

— Fii cuminte Alice, o certă Esme. Edward e un gentleman.

— Dar vreau să ştiu.

Am râs de tonul miorlait pe care îl folosea. Apoi am zis:

— Uite Esme.

Şi am început să cânt piesa ei favorită, un tribut fără nume pentru iubirea dintre ea şi Carlisle la care am fost martor de atâţia ani.

— Mulţumesc, dragule. Mi-a strâns umărul din nou.

Nu trebuia să mă concentrez ca să cânt piesa familiară. Mă gândeam la Rosalie, care se zbătea încă în propria ei umilire, la figurat. Stătea ascunsă în garaj. Mi-a venit să râd.

Având în vedere că tocmai descoperisem eu însumi cât de puternic era sentimentul de gelozie, îmi era un pic milă de ea. Ştiam că e o senzaţie groaznică. Bineînţeles, gelozia ei era de o sută de ori mai jalnică decât a mea. Era ca în povestea cu vulpea şi strugurii.

Oare viaţa şi personalitatea lui Rosalie ar fi fost diferite dacă n-ar fi fost mereu cea mai frumoasă? Ar fi fost mai fericită dacă frumuseţea n-ar fi fost mereu cea mai importantă calitate a ei? Ar fi fost mai puţin egocentrică? Ar fi avut compasiune? Oricum, bănuiesc că e inutil să mă

întreb, pentru că ţine de trecut şi ea chiar a fost mereu cea mai frumoasă. Chiar şi când era umană, a trăit cu atenţia tuturor îndreptată către frumuseţea ei. Nu că ar fi deranjat-o. Din potriva, iubea să fie admirată, mai mult decât orice. Asta nu s-a schimbat odată cu pierderea mortalităţii.

Nu a fost deloc surprinzător că s-a simţit jignită când încă de la început eu nu am venerat-o pentru frumuseţea ei aşa cum se aştepta ea de la toţi bărbaţii. Nu că m-ar fi dorit pe mine în vreun fel, departe de ea gândul ăsta. Dar a deranjat-o ca eu nu o voiam pe ea. Era obişnuita să se simtă dorită.

Cu Jasper şi Carlisle era altceva. Fiecare din ei era deja îndrăgostit. Eu eram singur, şi totuşi rămâneam indiferent în faţa ei.

Credeam că uitase vechiul resentiment. Că trecuse peste asta. Şi chiar îi trecuse… până în ziua în care am găsit pe cineva a cărei frumuseţe mă atins într-un mod în care frumuseţea lui Rosalie nu reuşise.

Rosalie se bazase pe ideea că dacă nu credeam că frumuseţea ei merită să fie venerata, atunci cu siguranţă nu exista o frumuseţe pe pământ care să mă impresioneze. A fost furioasă încă din momentul în care am salvat-o pe Bella, ghicindu-mi interesul cu intuiţia ei feminină, interes pe care eu însumi nu-l realizăm la momentul ăla.

Rosalie se simţea groaznic de ofensată pentru că eu considerasem o faţă umană insignifianta mai atrăgătoare decât ea.

Mi-am înăbuşit râsul din nou.

Mă deranja totuşi felul în care o vedea pe Bella. Rosalie credea că faţa e ştearsă. Cum putea să creadă asta? Părea de neînţeles pentru mine. Este o creaţie a geloziei ei, fără îndoială.

— Oh, spuse Alice brusc. Jasper, ghici ce!

Am văzut ce-a văzut şi ea, şi mâinile mi-au înţepenit pe clape.

— Ce, Alice? întrebă Jasper.

— Peter şi Charlotte or să vină să ne viziteze săptămâna următoare. Or să fie prin zonă, nu-i drăguţ?

— Ce s-a întâmplat Edward? întrebă Esme simţind tensiunea din umerii mei.

— Peter şi Charlotte vin în Forks? Am şuierat spre Alice.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Calmează-te Edward. Nu e prima dată când vin în vizită.

Mi-am încleştat dintii. Dar era prima lor vizita de când venise Bella. Iar sângele ei dulce nu era ispititor doar pentru mine.

Alice s-a încruntat văzându-mi expresia.

— N-or să vâneze aici. Ştiu regula asta.

Dar fratele lui Jasper şi micuţa vampir pe care o iubea, nu erau ca noi. Ei vânau în modul obişnuit. Nu erau de încredere în preajma Bellei.

— Când? am întrebat.

Şi-a strâns buzele supărată dar mi-a spus ce aveam nevoie să ştiu. *Luni dimineaţa. Nimeni n-o să-i facă rău Bellei.*

— Nu, am zis eu şi m-am ridicat. Eşti gata Emmett?

— Credeam că plecăm mâine dimineaţă.

— Ne întoarcem duminica noapte. Depinde de tine când vrei să pleci.

— Ok, bine. Lasă-mă să-mi iau la revedere de la Rose întâi.

— Sigur.

Având în vedere dispoziţia lui Rosalie, o să fie un rămas bun scurt.

Chiar te-ai ţăcănit, Edward, se gândi în timp ce se

îndrepta spre ieşirea din spate.

— Cred că da.

— Mai cânta o dată piesa nouă pentru mine, mă ruga Esme.

— Dacă vrei tu, am spus deşi mă simţeam un pic ezitant să conduc iar melodia spre sfârşitul iminent.

Sfârşitul mă făcea să sufăr în moduri ciudate. M-am gândit un moment, apoi am scos capacul de sticlă din buzunar şi l-am pus pe stativul de partituri. Asta m-a ajutat puţin, micul suvenir al «da»-ului ei.

Am dat din cap mulţumit şi am început să cânt.

Esme şi Alice au schimbat o privire, dar niciuna n-a întrebat nimic.

* * *

— Nu te-a învăţat nimeni că nu trebuie să te joci cu mâncarea? I-am strigat lui Emmett.

— O, hey Edward! strigă el rânjind şi făcându-mi cu mâna.

Ursul a profitat de lipsa lui de atenţie ca să-i lovească pieptul cu laba grea. Ghearele ascuţite i-au sfâşiat cămaşa şi au alunecat pe piele cu un zgomot enervant.

Ursul s-a retras din cauza zgomotului ascuţit.

Ah, la naiba, Rose mi-a dat cămaşa asta!

Emmett a scos un răget către animalul furios.

Am oftat şi m-am aşezat la o distanţă convenabilă. S-ar putea să dureze ceva.

Dar Emmett aproape că terminase. L-a lăsat pe urs să încerce să-i zdrobească capul cu încă o lovitură de laba, şi a râs când ursul a ratat şi s-a răsturnat pe spate. Ursul a scos un răget iar Emmett i-a răspuns la fel, în timp ce râdea. Apoi s-a aruncat asupra animalului care era mai înalt decât el cu un cap când stătea pe picioarele din spate, iar corpurile lor au căzut la pământ trăgând după ei şi un copac mare. Răgetele ursului s-au oprit.

Câteva minute mai târziu, Emmett a alergat spre locul unde îl aşteptam. Cămaşa îi era distrusă, ruptă şi plină de sânge, murdară de pământ şi acoperită cu fire de blană. Nici părul lui negru şi creţ nu se afla într-o stare mai bună. Emmett avea un zâmbet larg pe faţa.

— Asta era puternic. Aproape am simţit când m-a tăiat cu ghearele.

— Eşti aşa copilăros, Emmett.

S-a uitat la ţinuta mea impecabilă din cap până în picioare.

— N-ai reuşit să dai de puma aia?

— Ba bineînţeles că am resuit. Doar că nu mănânc ca un sălbatic.

Emmet râse cu hohote răsunătoare.

— Mi-aş dori să fie mai puternici. Ar fi mai distractiv.

— Nimeni nu spune că trebuie să te lupţi cu mâncarea.

— Da, dar cu cine altcineva să mă lupt? Tu şi Alice trişaţi, Rose nu vrea să-şi strice coafura şi Esme se supără dacă eu şi Jasper ne luptăm.

— Viaţa e grea, nu?

Emmett a rânjit la mine, schimbându-şi greutatea de parcă brusc avea de gând să facă o încercare.

— Haide Edward. Doar opreşte-te puţin din cititul gândurilor şi luptă cinstit.

— Nu e ceva ce se poate opri.

— Mă întreb ce face faţă aia ca să nu-i intri în minte, medita Emmett. Poate îmi dă nişte ponturi.

Umorul meu s-a evaporat…

— Stai departe de ea, am mârâit printre dinţi.

— Ce sensibil eşti.

Am oftat.

Emmett a venit să stea cu mine pe stânca.

— Scuze. Ştiu că treci printr-o perioadă grea. Chiar

încerc să nu fiu un derbedeu insensibil, dar cum asta e starea mea naturală…

A aşteptat să râd la glumă lui, şi apoi s-a strâmbat.

Aşa serios tot timpul. Ce te mai preocupa acum?

— Mă gândesc la ea. Adică… îmi fac griji.

— De ce îţi faci griji? *Tu* eşti *aici*! A râs el zgomotos.

I-am ignorat iar glumă, dar i-am răspuns la întrebare.

— Te-ai gândit vreodată cât de fragili sunt ei toţi? Câte lucruri rele se pot întâmpla unui muritor?

— Nu chiar. Totuşi cred că înţeleg ce vrei să spui. Nu m-am prea putut lupta cu ursul prima dată, nu…?

— Urşi, am murmurat adăugând încă un motiv de teama pe listă. La norocul ei… un urs ar putea să coboare în oraş. Şi evident o să se îndrepte direct spre Bella.

Emmett chicoti.

— Vorbeşti ca un nebun, ştii asta?

— Imaginează-ţi pentru un moment ca Rosalie e umană, Emmett. Şi că s-ar putea întâlni cu un urs… sau ar putea fi lovită de o maşină… sau de *fulger…* sau să cadă de pe scări… sau să se îmbolnăvească… O *boală*!

Cuvintele mi-au ieşit pe gură ca o furtună. Mă simţeam uşurat să le dau drumul. Mă chinuiseră pe dinăuntru tot weekendul.

— Incendii şi cutremure şi tornade! Când te-ai uitat ultima oară la ştiri? Ai văzut câte lucruri li se întâmplă? Jafuri şi omucideri!

Dinţii mi s-au încleştat, şi m-am simţit brusc atât de furios din cauza ideii că alt om i-ar putea face rău, încât nu mai puteam să respir.

— Hei, hei, stai aşa. Locuieşte în Forks, da? Aşa că e doar plouata, dădu el din umeri.

— Cred că are foarte mult ghinion, Emmett, chiar cred asta. Gândeşte-te la dovezi. Din toate locurile din lume în care s-ar fi putut duce, ea ajunge într-un oraş unde

vampirii reprezintă un segment din populaţie.

— Da, dar suntem vegetarieni. Deci asta e un noroc, nu ghinion.

— La felul în care miroase? Cu siguranţă ghinion. Şi în plus, mai mult ghinion: felul în care miroase pentru mine.

M-am uitat la mâinile mele, urându-le din nou.

— Doar că tu ai mai mult autocontrol decât oricine, în afară de Carlisle. Asta e noroc, din nou.

— Şi duba?

— Ăla a fost doar un accident.

— Ar fi trebuit să vezi Em, cum venea spre ea iar şi iar. Jur, era de parcă ea avea un fel de forţă magnetică.

— Dar tu erai acolo. Asta e noroc.

— Oare? E cel mai rău noroc pe care îl poate avea un om, să se îndrăgostească un vampir de ei.

Emmett s-a gândit la asta în tăcere pentru un moment. Şi-a imaginat fata în minte dar imaginea i s-a părut neinteresantă. *Sincer, chiar nu văd ce te poate atrage la ea.*

— Păi, nici eu nu prea înţeleg ce te atrage la Rosalie, am zis nepoliticos. Sincer, pare că are nevoie de prea multă muncă, mai multă decât merita orice faţa drăguţă.

Emmett chicoti.

— Presupun că nu-mi poţi spune…

— Nu ştiu care e problema ei, Emmett, am minţit eu cu un rânjet brusc.

Am văzut ce intenţiona să facă, exact la timp ca să mă feresc. A încercat să mă dea jos de pe stâncă şi s-a auzit un zgomot puternic când s-a deschis o fisură în stânca de sub noi.

— Trişorule, murmură el.

Am aşteptat să încerce din nou, dar gândurile lui au luat o altă direcţie. Şi-o imagina din nou pe Bella în minte,

dar de data asta mai palidă, cu ochii roşii…

— Nu, am zis cu vocea gâtuită.

— Asta ţi-ar rezolva grijile referitoare la mortalitate, nu? Şi nici n-o să mai vrei s-o omori. Nu e cea mai bună soluţie?

— Pentru mine? Sau pentru ea?

— Pentru tine, răspunse el cu uşurinţă.

Tonul lui adăugase „bineînţeles”.

Am râs fără umor.

— Răspuns greşit.

— Pe mine nu m-a deranjat prea tare, îmi aminti el.

— Pe Rosalie a deranjat-o.

El oftă. Ştiam amândoi că Rosalie ar face orice, ar renunţa la orice doar ca să fie umană din nou. Ar renunţa chiar şi la Emmett.

— Da… Rose, recunoscu el încet.

— Nu pot… nu trebuie… N-o să-i distrug viaţa Bellei. Nu ai simţi la fel dacă ar fi vorba despre Rosalie?

Emmett se gândi la asta un moment. *Chiar… o iubeşti?*

— Nici nu pot să descriu, Emmett. Dintr-odată, fata asta e toată viaţa mea. Nu văd niciun rost pentru care lumea să existe fără ea.

Dar n-o s-o transformi? N-o să ţină pentru totdeauna, Edward.

— Ştiu asta, am mârâit.

Şi, aşa cum ai spus şi tu, e cam fragilă.

— Crede-mă, ştiu şi asta.

Emmet nu prea avea tact, iar discuţiile delicate nu erau punctul lui forte. Se chinuia acum, dorindu-şi să nu fie prea ofensiv.

Poţi măcar să o atingi? Adică dacă o iubeşti… nu vrei să… mă rog, s-o atingi…?

Emmet şi Rosalie împărtăşeau o iubire intens fizică.

Lui îi era greu să înţeleagă cum putea cineva să iubească, fără acest aspect.

Am oftat.

— Nu pot nici măcar să mă gândesc la asta, Emmett.

Wow. Şi atunci, ce opţiuni ai?

— Nu ştiu, am şoptit. Încerc să găsesc o cale să… o părăsesc. Nu ştiu cum m-aş putea face să stau departe de ea.

Mulţumit, mi-am dat seama dintr-odată că era bine ca eu să rămân, cel puţin cum că veneau Peter şi Charlotte. Ea era mai în siguranţă aici cu mine, temporar, decât ar fi fost în cazul în care aş fi plecat. Pentru moment puteam să fiu protectorul ei.

Gândul m-a făcut să mă simt nerăbdător. Voiam să mă întorc ca să îmi intru în rol cât mai repede şi pentru cât mai mult timp.

Emmett a observat schimbarea de pe faţa mea. *La ce te gândeşti?*

— Acum, am rexcunoscut un pic ruşinat, mor de nerăbdare să mă întorc în Forks să văd ce face. Nu ştiu dacă o să rezist până duminică noapte.

— Nu, n-o să te întorci acasă aşa devreme. Aşteaptă până se mai clamează Rosalie. Te rog. Pentru mine!

— O să încerc să stau, am zis pin de îndoială.

Emmett mi-a arătat telefonul din buzunar.

— Alice ar suna dacă ar exista şi cel mai mic motiv de panică. E la fel de ciudată când vine vorba de fata asta, ca şi tine.

Am rambit.

— Bine. Dar nu stau decât până duminică.

— N-are rost să ne grăbim să ne întoarcem. O să fie soare oricum. Alice a zis că o să chiulim de la şcoala până miercuri.

Am clătinat din cap.

— Peter şi Charlotte ştiu să se poarte.

— Nu mă interesează, Emmett. La cât de ghinionista e Bella o să se plimbe prin pădure exact la momentul nepotrivit şi… am tresărit. Se ştie că Peter nu are un autocontrol prea grozav. Mă întorc duminică.

Emmett oftă. *Exact ca un nebun.*

* * *

Bella dormea liniştită când m-am căţărat pe fereastra dormitorului ei luni dimineaţa. Mi-am adus aminte să aduc ulei de data asta, şi fereastra s-a deschis fără zgomot.

Îmi dădeam seama după părul ei era neîncalcit ca avuses o noapte mai puţin agitată decât data trecută când fusesem la ea. Avea mâinile strânse la piept ca un copil mic, şi gura uşor deschisă. O puteam auzi respirând încet printre buze.

Mă simţeam foarte uşurat să fiu aici, să pot să o văd din nou. Mi-am dat seama că mă nimic nu era în ordine când plecăm de lângă ea.

Dar asta nu înseamnă că totul era în regulă când eram cu ea. Am oftat, lăsând arsură din gât să mă doară. Am fost plecat prea mult timp. Timpul petrecut fără durere şi tentaţie făcea că senzaţiile să fie mult mai puternică acum. Era atât de rău încât nu aveam curaj să îngenunchez lângă patul ei ca să citesc titlurile cărţilor. Voiam să ştiu poveştile din capul ei, dar îmi era frică nu numai de setea mea ci şi de faptul că dacă mă voi apropia prea mult de ea, voi vrea să mă apropii şi mai mult…

Buzele ei păreau atât de moi şi calde. Îmi imaginam cum ar fi să le ating cu vârful degetului. Foarte blând…

Asta era exact genul de greşeală pe care trebuia s-o evit.

Mi-am plimbat ochii de-a lungul feţei ei iar şi iar, examinând orice schimbare. Muritorii se schimbă tot timpul. Mă întrista gândul că aş putea să ratez ceva…

Mi se părea că arată… obosită. Ca şi cum nu dormise destul în weekend. Oare a ieşit în oraş?

Am râs încet şi cu amarciune dându-mi seama cât de mult mă supăra acest lucru. Şi ce dacă a ieşit? Nu aveam niciun drept asupra ei. Doar nu era a mea.

Nu, nu era a mea. Şi m-am întristat iar.

Una din mâini s-a răsucit şi am observat nişte zgârieturi superficiale, aproape vindecate în palma ei. S-a rănit? Deşi în mod evident nu era ceva grav, tot m-a deranjat. M-am gândit la locaţie şi mi-am dat seama că probabil a căzut. Părea o explicaţie rezonabilă.

Era plăcut să mă gândesc că n-o să trebuiască să mă chinui cu aceste mici mistere prea mult timp. Eram prieteni acum, sau cel puţin încercăm să fim. Puteam s-o întreb cum a fost în weekend, despre plaja, despre activitatea nocturnă care a privat-o de somn. Puteam să întreb ce-a păţit la mână. Şi aş putea să râd un pic când o să-mi confirme teoria.

Am zâmbit încet întrebându-mă dacă a căzut sau nu în ocean. Mă întrebam dacă s-a distrat. Mă întrebam dacă s-a gândit vreun pic la mine. Dacă i-a fost dor de mine măcar o fracţiune din cât de dor mi-a fost mie de ea.

Am încercat să mi-o imaginez la soare pe plajă. Imaginea era incompletă totuşi, pentru că eu n-am fost niciodată pe plaja aia. Ştiam cum arata doar din poze.

M-am simţit un pic neliniştit gândindu-mă la motivul pentru care n-am fost niciodată pe plajă drăguţă aflată la doar câteva minute de casa mea. Bella îşi petrecuse ziua în La Push, un loc care mie îmi era interzis, prin tratat. Un loc unde câţiva bătrâni încă îşi aminteau povesti despre Culleni. Şi le aminteau şi credeau în ele. Un loc unde secretul nostru era cunoscut…

Mi-am clătinat capul. Nu era niciun motiv de îngrijorare. Şi indienii Quillet erau legaţi de tratat. Chiar

dacă Bella s-ar întâlni cu unul din bătrâni, ei n-ar putea să să-i spună nimic. Şi de ce ar ajunge la acest subiect? De ce s-ar gândi Bella să-şi manifeste curiozitatea tocmai acolo? Nu, indienii Quillet erau probabil singurul lucru de care nu trebuia să mă îngrijorez.

Mă enerva soarele care începea să răsară. Îmi amintea că n-o să-mi pot satisface curiozitatea în zilele care urmau. De ce trebuia să strălucească tocmai acum?

Cu un oftat, am coborât de ka feastra ei înainte să fie destul de multă lumină încât să mă vadă cineva acolo. Intenţionam să stau ascuns în pădurea deasă de lângă casa ei ca să o văd când pleacă la şcoală, dar când am ajuns în apropierea copacilor, am fost surprins să descopăr o urmă a mirosului ei.

Am urmat mirosul repede, curios, devenind din ce în ce mai îngrijorat că ducea până foarte adânc în pădure. Ce căutase Bella pe aici?

Urmă s-a oprit brusc, în mijlocul pustietii. Ea ieşise doar catevi paşi inafar potecii şi atinsese trunchiul unui copac căzut. Poate a stat pe el…

M-am aşezat unde stătuse şi ea, şi am privit împrejur. Tot ce putuse să vadă ea era pădure şi tufişuri. Probabil că plouase, mirosul ei se spălase, fără să pătrundă în copac.

De ce a venit Bella să stea aici singură (şi chiar fusese singură, fără îndoială), în mijlocul pădurii umede şi noroioase.

Nu avea nicio logică, şi, spre deosebire de celelalte curiozităţi ale mele, de asta nu prea puteam să aduc vorba într-o conversaţie obişnuita.

Deci, Bella, îţi urmăream mirosul prin pădure după ce am plecat din camera ta unde te-am privit cum dormi… Da, asta ar sparge gheaţa.

N-o să ştiu niciodată la ce s-a gândit sau ce făcea aici. Dinţii mi s-au încleştat cu frustrare. Şi mai rău, asta

era mult prea asemănător cu scenariul pe care mi l-am imaginat când eram cu Emmett: Bella plimbându-se singură prin pădure, unde mirosul ei putea să atragă pe oricine avea simţurile ascuţite.

Am gemut. Nu numai că nu avea noroc, dar îl şi forţa.

Ei bine, pentru moment avea un protector. O să am grijă de ea, o să o feresc de pericole, atâta timp cât puteam să îmi justific comportamentul.

M-am trezit dintr-odată dorindu-mi ca Peter şi Charlotte să-şi prelungească vizită.

Capitolul 8 – Fantoma

Nu i-am prea văzut pe musafirii lui Jasper în cele două zile însorite cât au stat în Forks. De fapt, am trecut pe acasă doar ca să nu se îngrijoreze Esme. Existenţa mea începea să semene mai mult cu a unui spectru, decât cu a unui vampir. Mă ascundeam, invizibil în umbră, de unde puteam să urmăresc obiectul iubirii şi obsesiei mele. Mă ascundeam şi de acolo o vedeam şi o auzeam în minţile oamenilor norocoşi care puteau să stea în lumina soarelui alături de ea, uneori atingându-i accidental mâna… Ea nu reacţiona niciodată la un astfel de contact. Mâinile lor erau la fel de calde ca ale ei.

Absenţa mea forţată de la şcoala nu mai fusese niciodată atât de chinuitoare. Dar soarele părea s-o facă fericită pe ea, aşa că nu puteam să-l urăsc. Orice îi făcea ei plăcere, intra şi în graţiile mele.

Luni dimineaţă am tras cu urechea la o conversaţie care avea potenţialul de a-mi distruge încrederea şi de a transforma în tortură timpul petrecut departe de ea. Dar până la urmă s-a încheiat în aşa fel încât mi-a făcut ziua mai frumoasă.

Trebuia să simt un pic de respect pentru Mike Newton. N-a renunţat pur şi simplu, nu s-a retras să-şi lingă rănile. Avea în el mai mult curaj decât îl crezusem în

stare. Avea de gând să încerce din nou.

Bella a ajuns la şcoala destul de devreme şi, părând că vrea să se bucure de soare cât mai are ocazia, s-a aşezat pe una din băncile de picnic aşteptând să se sune pentru prima oră. Soarele se reflecta în părul ei în moduri neaşteptate, dându-i o strălucire roşcată pe care n-o bănuisem înainte.

Mike a găsit-o acolo şi s-a bucurat de norocul lui.

Era agonizant să privesc, fără să pot face nimic, prizonier al umbrelor pădurii din cauza soarelui strălucitor.

Ea l-a salutat cu îndeajuns de mult entuziasm încât să-l bucure pe el şi să mă întristeze pe mine.

Vezi, mă place. N-ar zâmbi aşa dacă nu m-ar place. Pun pariu că voia să vină la bal cu mine. Mă întreb ce-o fi aşa important în Seattle…

A perceput şi el schimbarea culorii părului ei.

— N-am observat până acum… părul tău are nuanţe roşcate.

Accidental, am scos din rădăcini copacul de care mă sprijineam atunci când el a prins o şuviţă din părul ei între degete.

— Doar la soare, spuse ea.

Spre imensa mea satisfacţie, s-a ferit când el a vrut să-i dea şuviţa după ureche.

Lui Mike i-a trebuit un minut să-şi adune curajul, irosind timpul cu o conversaţie de complezenţă.

Ea i-a amintit de eseul pe care îl aveam de făcut până miercuri. Din expresia ei vag îngâmfata, am dedus că eseul ei era deja gata. El uitase complet, iar asta urma să-i diminueze serios timpul liber.

La naiba, eseu stupid.

Într-un final a ajuns la subiect. Dinţii mi s-au strâns atât de tare încât ar fi putut să pulverizeze granit. Dar nici de data asta el n-a reuşit să o întrebe direct.

— Voiam să te întreb dacă vrei să ieşim.

— Oh, spuse ea.

S-a lăsat tăcerea.

Oh? Ce înseamnă asta? Adică «da»? Stai… nu cred că am pus întrebarea.

Mike a înghiţit în sec.

— Păi, putem să luăm cina sau ceva de genul ăsta… şi o să îmi fac eseul mai târziu.

Prostule, nici asta nu-i o întrebare.

— Mike…

Agonia şi furia geloziei mele erau la fel de puternice pe cât fuseseră şi săptămâna trecută. Am mai rupt un copac încercând să mă ţin pe loc. Voiam atât de tare să alerg până în capătul terenului, mult prea rapid pentru ochii umani, să o iau pe sus, s-o răpesc de lângă băiatul pe care îl uram atât de tare încât uciderea lui mi-ar fi provocat plăcere.

O să-i zică „da”?

— Nu cred că e cea mai bună idee.

Am putut să respir din nou. Corpul rigid mi s-a relaxat.

Seattle nu era decât o scuză, până la urmă. Nu trebuia să o întreb. Ce e în capul meu? Pun pariu că e din cauza ciudatului de Cullen…

— De ce? întrebă el morocănos.

— Cred că… ezita ea. Şi dacă repeţi ce-ţi spun acum o să te bat până te omor…

Am râs tare la auzul unei ameninţări cu moartea venită din gura ei. O pasăre s-a speriat de zgomotul rasului meu şi a zburat din copacul de care mă sprijineam.

— Dar cred că asta ar răni-o pe Jessica.

— Jessica? *Ce? Dar… Oh. Ok. Cred… Deci… huh.*

Gândurile lui nu mai erau coerente.

— Pe bune Mike, eşti orb?

Ştiam cum se simte. N-ar trebui să se aştepte ca toată lumea să fie la fel de perceptivă ca ea, dar de data asta situaţia era destul de evidentă. La cât de mult se chinuise Mike să-şi facă curaj s-o invite pe Bella la o întâlnire… oare nu şi-a imaginat că ar fi fost mult mai uşor cu Jessica? Probabil egoismul îl făcea atât de orb. În timp ce Bella, atât de lipsită de egoism, vedea totul.

Jessica. Hm. Wow. Hm.

— Oh, reuşi el să spună.

Bella profita de confuzia lui ca să plece.

— Începe ora. Nu pot să întârzii din nou.

De atunci Mike a devenit un punct de vedere pe care nu mă mai puteam baza. Şi-a dat seama, întorcând pe toate părţile nouă idee, că îi plăcea gândul că Jessica îl găsea atrăgător. Dar era premiul de consolare, nu la fel de bine cum ar fi fost dacă Bella ar fi simţit asta.

E drăguţă, totuşi, cred… Corp destul de ok. Şi e ceva sigur…

A şi început cu noile fantezii care erau la fel de vulgare ca cele cu Bella, dar acum nu mă mai înfuriau ci doar mă iritau. Nu merită nicio fată. Pentru el erau uşor de înlocuit. Din acel moment m-am ţinut departe de mintea lui.

Când ea a ieşit din raza mea vizuală, m-am ghemuit pe jos rezemat de trunchiul enorm al unui copac, şi am început să sar din minte în minte, urmărind-o, bucurându-mă când mintea Angelei Weber era disponibilă. Mi-aş fi dorit să existe un mod prin care să-i mulţumesc fetei Weber pentru că e o persoană bună la suflet. Mă făcea să mă simt mai bine la gândul că Bella avea măcar o prietenă care o merită.

Am urmărit chipul Bellei din toate unghiurile posibile şi am putut să observ că era din nou tristă. M-a surprins. Credeam că soarele o să fie îndeajuns ca să-i păstreze

zâmbetul pe faţa. La prânz am văzut-o cum se uită iar şi iar spre masa goală a familiei Cullen, şi asta m-a bucurat. Îmi dădea speranţă. Poate că şi ei îi e dor de mine.

Avea planuri să iasă în oraş cu fetele, şi automat mi-am planificat urmărirea, dar planurile au fost anulate atunci când Mike a invitat-o pe Jessica la întâlnirea despre care sperase iniţial că va fi cu Bella.

Aşa că m-am dus direct la ea acasă, făcând un ocol rapid prin pădure ca să mă asigur că nu există nimic periculos prin apropiere. Ştiam că Jasper îl atenţionase pe cel care îi fusese cândva frate, să evite oraşul. Îi explicase despre nebunia mea când îi citase toate ameninţările mele. Dar nu aveam de gând să-mi asum niciun risc. Peter şi Charlotte nu intenţionau să înceapă vreun conflict cu familia mea, dar intenţiile sunt ceva schimbător…

Da, bine, exagerez. Ştiu.

Ca şi cum ar fi ştiut că o urmăresc, ca şi cum îi era milă de agonia pe care o simţeam când nu puteam s-o văd, Bella a ieşit în curte după o oră lungă petrecută în casă. Avea o carte în mâna şi o pătură.

În tăcere, m-am căţărat pe cele mai înalte crengi ale celui mai apropiat copac, de unde puteam să văd curtea.

Şi-a aşezat pătură pe iarba umedă, s-a întins pe burtă şi a început să răsfoiască paginile cărţii vechi, ca şi cum încerca să găsească ceva anume. Am citit peste umărul ei.

Ah, alţi clasici. E fana Austen.

Citea repede, în timp ce-şi încrucişa şi balansa gleznele în aer. Priveam cum razele soarelui şi vântul se joacă în părul ei, când dintr-odată corpul i-a devenit rigid şi mâna i s-a oprit nemişcată pe pagină. Am văzut doar că ajunsese la capitolul trei atunci când s-a hotărât brusc să sară peste o bucată mare din carte.

Am văzut titlul *Mansfield Park.* Începea o nouă poveste, cartea fiind o compilaţie de romane. Mă întrebam

de ce schimbase atât de brusc romanele.

După doar câteva momente, a închis nervoasă cartea. Cu o privire furioasă, a împins cartea la o parte şi s-a răsucit cu faţa spre cer. A respirat adânc, ca şi cum încerca să se calmeze, şi-a dus mâinile deasupra capului şi a închis ochii. Îmi aminteam romanul, dar nu-mi dădeam seama ce anume conţinea care ar fi putut s-o jignească sau s-o supere. Alt mister, am oftat.

Stătea nemişcată. S-a întins o singură dată ca să-şi dea părul pe spate. Părul i s-a răsfirat ca un râu castaniu. Apoi a rămas iar nemişcată.

Respiraţia i s-a rărit. După câteva minute buzele au început să-i tremure. Murmură în somn.

Era imposibil să-i rezist. Am ascultat cât de departe am putut, toate vocile din casele din vecinătate.

Două linguri de făină... o cană de lapte...

Haide! Da gol! Ah, haide!

Roşu sau albastru... sau poate ar trebui să port ceva mai casual.

Nu era nimeni prin apropiere. Am sărit din copac, aterizând în linişte pe vârfuri.

Era foarte greşit, foarte riscant. Cu câtă uşurinţă îl judecasem cândva pe Emmett pentru comportamentul lui impulsiv şi pe Jasper pentru lipsa de disciplină. Şi acum încalcam conştient toate regulile, abandonând sălbatic orice încercare de a mă abţine. Comparativ cu ce făceam acum, defectele lor păreau o nimica toată. Eu eram de obicei cel responsabil.

Am oftat dar am ieşit în lumina soarelui fără să mă mai gândesc.

Am evitat să mă privesc în strălucirea soarelui. Era şi aşa destul de rău să am pielea ca de piatră şi inumană în umbră. Nu voiam să mă uit la Bella şi la mine unul lângă altul în lumină. Diferenţa dintre noi era deja insuportabilă,

îndeajuns de dureroasă şi fără imaginea asta în mintea mea.

Dar nu puteam să ignor sclipirile ca de curcubeu care se reflectau pe pielea ei când m-am apropiat. Maxilarul mi s-a încleştat. Puteam să fiu şi mai monstruos de atât? Mi-am imaginat teroarea ei dacă ar fi deschis ochii chiar în acel moment…

Am început să mă retrag, dar ea a murmurat din nou. M-am oprit.

— Mmm… Mmm.

Nimic inteligibil. Ei, pot să mai aştept puţin.

I-am luat cu grijă cartea, întinzându-mi mâna şi ţinându-mi respiraţia cât timp am fost aproape de ea, pentru orice eventualitate. Am început să respir din nou când m-am aflat la câţiva metri depărtare, simţind cum soarele şi aerul proaspăt îi completau mirosul. Căldura părea să îndulcească parfumul. Gâtul mă ardea de dorinţă, durerea fiind iar puternică din cauză că stătusem departe de ea prea mult timp.

Am stat un moment ca să mă controlez şi apoi, forţându-mă să respir pe nas, am deschis cartea ei. Începuse cu primul roman… am răsfoit repede până la capitolul trei din «Mândrie şi prejudecată» căutând ceva în proza extrem de politicoasă a lui Austen care ar fi putut s-o jignească pe Bella.

În momentul în care ochii mi s-au oprit automat pe numele meu, la partea în care personajul Edward Ferrars era introdus pentru prima dată în carte, Bella a vorbit din nou prin somn.

— Mmm. Edward, oftă ea.

De data asta nu mi-a mai fost teamă că s-a trezit. Vocea îi era joasă, visătoare, ca un murmur. Nu era strigătul de groază pe care l-ar fi avut dacă m-ar fi văzut aici lângă ea.

Bucuria mea se contrazicea cu ura pentru mine însumi. Ea încă mă visa, cel puţin.

— Edmund. Ahh. Prea… aproape…

Edmund?

Ha! Nici măcar nu mă visa pe mine, am realizat brusc. Ura pentru mine însumi s-a întors în forţă. Visează personaje fictive. Ce lovitură în orgoliu.

I-am pus cartea înapoi şi m-am ascuns iar la adăpostul umbrelor, acolo unde îmi era locul.

După-amiază a trecut iar eu am privit, simţindu-mă din nou neputincios, cum soarele coboară încet pe cer şi umbrele serii se întind spre ea. Voiam să le opresc, dar întunericul era inevitabil. Umbrele au cuprins-o. Când lumina a dispărut de tot, pielea îi părea palidă, ca o fantomă. Părul îi era întunecat din nou, aproape negru.

Era înfricoşător de privit, ca şi cum eram martor ca adeverirea viziunilor lui Alice. Doar bătăile inimii Bellei, ritmice şi puternice, erau singura certitudine, erau singurul lucru care nu transforma momentul ăsta într-un coşmar.

M-am simţit uşurat când tatăl ei a ajuns acasă.

Auzeam puţine lucruri de la el în timp ce conducea spre casă. O iritare vagă… din trecut, ceva în legătură cu serviciul. Nerăbdare, amestecată cu foame… bănuiesc că aştepta cu nerăbdare cina. Dar gândurile îi erau atât de tăcute şi reţinute încât nu puteam să fiu sigur că am dreptate. Puteam să aud numai esenţa lucrurilor.

Mă întrebam cum se aud gândurile mamei ei. Ce combinaţie genetică a existat în aşa fel încât s-o facă aşa unică?

Bella s-a trezit speriată, s-a ridicat brusc când cauciucurile de la maşina tatălui ei au atins bordura străzii. S-a uitat împrejur, părând nedumerită de întunericul neaşteptat. Pentru un moment ochii ei s-au

îndreptat spre umbra pădurii unde mă ascundeam, dar s-au întors repede în altă direcţie.

— Charlie? A întrebat ea cu o voce gravă, uitându-se iar spre copacii care înconjurau mică grădină.

Portiera maşinii s-a închis zgomotos, iar ea s-a uitat spre sursa zgomotului. S-a ridicat în picioare repede, şi-a adunat lucrurile, şi a aruncat o ultimă privire înapoi spre pădure.

M-am mutat într-un copac mai apropiat de fereastră din spate, din apropierea bucătăriei, şi am ascultat toată seara. A fost interesant să compar cuvintele lui Charlie cu gândurile lui ocrotitoare. Dragostea şi grija pentru unica lui fiică erau aproape copleşitoare, şi totuşi vorbele îi erau mereu concise şi puţine. În majoritatea timpului stăteau amândoi în tăcere.

Am auzit-o discutând despre planurile ei pentru următoarea seară de a se duce în Port Angeles, şi mi-am schimbat şi eu planurile în timp ce ascultăm. Jasper nu le-a spus lui Peter şi Charlotte să nu se apropie de Port Angeles. Deşi ştiam că se hrăniseră de curând şi nu intenţionau să vâneze în vecinătatea casei noastre, aveam de gând s-o urmăresc, pentru orice eventualitate. Până la urmă, exista întotdeauna alţii ca mine în libertate. Şi în plus, exista toate pericolele umane la care nu mă gândisem prea mult până acum.

Am auzit-o îngrijorându-se cu voce tare că îl va lăsa pe tatăl ei să-şi preapare singur cina, şi am zâmbit la dovada teoriei mele: da, îi plăcea să aibă grijă de alţii.

Apoi am plecat, ştiind că o să mă întorc când ea doarme.

Nu puteam să încalc limita intimităţii ei, aşa cum ar fi făcut-o un pervers care trage cu ochiul. Eram aici ca să o protejez, nu ca să mă holbez la ea aşa cum Mike Newton cu siguranţă că ar fi făcut-o, dacă ar fi fost suficient de agil

ca să se caţere în copaci cum puteam eu. N-o s-o tratez aşa de grosolan.

Casa mea era pustie când m-am întors, ceea ce nu mă deranja. Nu mi-era dor de gândurile confuze sau defăimătoare care îmi puneau la îndoială sănătatea mintală. Emmett lăsase un bilet lipit la capătul balustrazii.

Fotbal pe terenul Rainier – haide şi tu! Te rog!

Am găsit un creion şi am mâzgălit un «*scuze*» sub rugămintea lui. Echipele erau egale în lipsa mea, oricum.

M-am duş rapid să vânez, mulţumindu-mă cu cele mai mici şi blânde creaturi care nu aveau gustul la fel de bun ca al animalelor de pradă, apoi m-am întors acasă să mă schimb, înainte să alerg înapoi în Forks.

Bella nu avea somnul liniştit. Se răsucea în pătura, cu chipul uneori îngrijorat, alteori întristat. Mă întrebam ce coşmar o bântuie… dar apoi am realiat că poate nu vreau cu adevărat să ştiu.

Când vorbea, murmură în mare parte lucruri rele despre Forks cu o voce supărată. Doar o singură dată, când a oftat spunând «Întoarce-te» şi şi-a întins mâna ca o implorare, am avut ocazia să sper că mă visează pe mine.

Următoarea zi la şcoală, ultima zi în care soarele mă mai ţinea prizonier, a fost asemănătoare zilei de dinainte. Bella părea chiar şi mai tristă decât ieri, şi m-am întrebat dacă o să renunţe la planurile făcute. Nu părea să aibă dispoziţia necesară.

Dar, după cum îi stătea Bellei în fire, probabil o să pună bucuria prietenelor mai presus de a ei.

Purta o bluză albastră astăzi, iar culoarea se potrivea perfect cu pielea ei, făcând-o să pară că frişcă proaspătă.

Şcoala s-a terminat şi Jessica a promis că le va lua cu maşina pe fete. Angela venea şi ea, lucru pentru care eram foarte mulţumit.

M-am dus acasă să-mi iau maşina. Când am aflat că

Peter şi Charlotte erau acolo, am hotărât că îmi permiteam să le dau fetelor o oră avans. Oricum n-aş fi suportat să le urmăresc din spate conducând cu viteza legală… ce gând îngrozitor.

Am intrat prin bucătărie, dând vag din cap la saluturile lui Emmett şi Esme, în timp ce am trecut pe lângă toată lumea din sufragerie şi m-am aşezat la pian.

Uh, s-a întors, se gândea Rosalie, bineînţeles.

Ah, Edward. Nu-mi place să-l văd suferind aşa. Bucuria lui Esme fusese transformată în îngrijorare. Chiar trebuia să fie îngrijorată. Povestea de dragoste pe care şi-o imaginase pentru mine se apropia din ce în ce mai mult de o tragedie.

Distracţie plăcută în Port Angeles diseară, s-a gândit Alice veselă. *Anunţă-mă când am voie să vorbesc cu Bella.*

Eşti patetic. Nu-mi vine să cred că ai ratat meciul de aseară doar ca să te uiţi la cineva cum doarme, mormăi Emmett.

Jasper nu m-a băgat în seamă, nici măcar atunci când piesă pe care o cantam a devenit un pic mai furtunoasă decât intenţionasem. Era un cântec vechi, cu o temă familiară: nerăbdarea. Jasper îşi luă la revedere de la prietenii lui, care mă priveau curioşi.

Ce creatură ciudată, se gândea Charlotte. Ea avea înălţimea lui Alice şi părul alb-blond*. Era aşa plăcut şi normal data trecută când l-am întâlnit.*

Gândurile lui Peter se potriveau cu ale ei, aşa cum se întâmplă în general. *Trebuie să fie din cauza animalelor. Lipsa de sânge uman te înnebuneşte până la urmă,* concluziona el. Părul lui era la fel de blond ca al ei, şi aproape la fel de lung. Erau foarte asemănători, în afară de înălţime pentru că el era aproape la fel de înalt ca Jasper. Asemănători şi ca aspect, şi că gândire. O pereche foarte potrivită, aşa am considerat mereu.

Nimeni nu s-a mai gândit la mine după un moment, în afară de Esme. Cântam piese mai liniştite ca să nu mai atrag atenţia asupra mea.

Nu i-am băgat în seamă pentru ceva timp, lăsând muzica să-mi distragă atenţia de la starea mea de nelinişte. Era greu să nu o urmăresc pe faţă şi să o alung din minte. Mi-am concentrat din nou atenţia pe conversaţia lor abia atunci când îşi luau la revedere cu un ton mai final.

— Dacă o vezi pe Maria, spunea Jasper un pic precaut, să-i transmiţi urările mele de bine.

Maria era vampirul care îi crease pe Jasper şi pe Peter: pe Jasper în a doua jumătate a secolului nouăsprezece, iar pe Peter mai recent, în anii ’40. Maria l-a căutat pe Jasper la un moment dat, când eram în Calgary. Fusese o vizită plină de evenimente… a trebuit să ne mutăm imediat. Jasper a rugat-o politicos ca pe viitor să păstreze distanţa.

— Nu cred că o s-o întâlnesc prea curând, spuse Peter râzând.

Maria era în mod clar periculoasă şi nu se înţelesese niciodată prea bine cu Peter. Peter era până la urmă un pion de bază în dezertarea lui Jasper. Jasper fusese mereu favoritul Mariei, iar ea considera că planurile pe care le avea la un moment dat de a-l ucide erau doar un detaliu minor.

— Dar dacă o întâlnesc, îi transmit.

Se strângeau mâini, pregătind despărţirea. Am lăsat piesă pe care o cantam să se încheie cu un sfârşit nesatisfăcător, şi m-am ridicat grăbit în picioare.

— Charlotte, Peter, am spus dând din cap.

— M-am bucurat să te revăd, Edward, spuse Charlotte nu prea convingătoare.

Peter a aprobat doar din cap la cuvintele ei.

Sărit de pe fix, a strigat Emmet după mine.

Idiotule, s-a gândit Rosalie în acelaşi timp.

Săracul băiat. Esme.

Şi apoi Alice, pe un ton răstit: *Se duc direct spre est, spre Seattle. Nu se apropie deloc de Port Angeles.* Mi-a arătat dovadă în viziunile ei.

M-am prefăcut că n-am auzit asta. Scuzele mele erau şi aşa îndeajuns de şubrede.

Odată ajuns în maşină, m-am simţit mai relaxat. Mă liniştea zgomotul motorului căruia Rosalie îi mărise puterea anul trecut, când avea o dispoziţie mai bună. Eram uşurat să mă aflu iar în mişcare, să ştiu că mă apropiam de Bella din ce în ce mai mult, cu fiecare kilometru care zbura sub roţi.

Capitolul 9 – Port Angeles

Era prea multă lumină ca să pot să conduc prin oraş când am ajuns în Port Angeles. Soarele era încă sus pe cer şi, deşi aveam geamuri fumurii la maşină, nu era cazul să-mi asum riscuri fără sens. Adică şi mai multe riscuri fără sens în plus, mai bine zis.

Eram convins că o să pot să găsesc gândurile Jessicăi de la distanţă. Gândurile ei se auzeau mai tare decât ale Angelei, dar odată ce o găseam pe prima, o să pot să o aud şi pe a doua. Apoi, când s-a mai întunecat, am putut să mă apropii. Pentru moment am oprit maşina pe un drum părăsit în afara oraşului.

Ştiam oarecum direcţia în care ar trebui să caut. Era un singur loc de unde se puteau cumpăra rochii în Port Angeles. N-a durat mult până când am găsit-o pe Jessica, învârtindu-se în faţa unei oglinzi triple, şi am zărit-o şi pe Bella prin vederea ei periferică, cum privea rochia neagră şi lungă.

Bella încă pare nervoasă. Ha ha. Angela avea dreptate. Tyler tot aberează ca o duce pe Bella la bal. Dar

totuşi nu-mi vine să cred că e atât de supărată din cauza asta. Măcar ştie că are un partener de rezervă pentru bal. Dacă Mike nu se distrează la dans şi nu mă mai invita data viitoare? Dacă o invita pe Bella la balul de sfârşit de an? L-ar fi invitat ea pe Mike la balul primăverii dacă n-aş fi spus nimic? Oare el o considera pe ea mai drăguţă decât pe mine? Oare ea se considera mai drăguţă decât mine?

— Cred că îmi place cea albastră mai mult. Îţi scoate ochii în evidenţă.

Jessica i-a zâmbit Bellei cu falsa căldura, în timp ce ochii o priveau cu suspiciune.

Oare chiar crede asta? Sau vrea să arăt ca o vacă duminică?

Nu puteam să mai suport s-o ascult pe Jessica. Am căutat-o în apropiere pe Angela… ah, dar ea tocmai îşi schimba rochia, aşa că am ieşit repede din capul ei ca să-i ofer puţină intimitate.

Ei bine, nu erau prea multe pericole pentru Bella în magazin. Aveam de gând să le las să facă cumpărături şi să le prind din urmă când termină. Urma să se întunece în curând, norii începuseră deja să se adune, venind dinspre vest. Abia îi puteam zări printre copacii deşi, dar ştiam că or să grăbească apusul. Îi aşteptam cu bucurie, doream să vină mai repede, mai mult decât îmi dorisem umbrele lor vreodată. Mâine o să stau lângă Bella la şcoală, o să-i monopolizez atenţia la prânz din nou, o să-i pun toate întrebările pe care le-am adunat…

Deci o enerva presupunerea lui Tyler. Văzusem asta în capul lui, că vorbea serios când s-a referit la bal, că îşi cerea un drept care credea că i se cuvine. Mi-am amintit expresia feţei ei din acea după-amiază, uimirea ei scandalizata, şi am râs. Mă întrebam oare ce o să-i spună despre asta? N-aş vrea să-i ratez reacţia.

Timpul trecea greu în aşteptarea lăsării întunericului.

O verificăm periodic pe Jessica, vocea ei mentală era cea mai uşor de găsit, dar nu-mi plăcea să-mi petrec prea mult timp în capul ei. Am văzut locul unde plănuiau să mănânce. O să se facă întuneric când or să se ducă să ia cina… poate că din coincidenţă o să aleg acelaşi restaurant. Am atins telefonul din buzunar, gândindu-mă s-o invit pe Alice să vină cu mine… I-ar plăcea, dar cu siguranţă o să vrea să şi vorbească cu Bella. Şi nu eram sigur că sunt pregătit s-o implic pe Bella atât de mult în lumea mea. Un singur vampir era îndeajuns.

Am verificat-o iar pe Jessica. Se gândea la o bijuterie pe care o cumpărase, cerându-i părerea Angelei.

— Poate că ar trebui să duc lănţişorul înapoi. Am unul acasă care probabil s-ar potrivi la rochie, şi am cheltuit mai mult decât trebuia…

Mama o să se enerveze. Ce-o fi fost în capul meu?

— Nu mă deranjează să mă întorc cu tine la magazin. Totuşi nu crezi că Bella o să ne caute?

Cum adică? Bella nu era cu ele? M-am uitat prin ochii Jessicăi prima dată, apoi prin ai Angelei. Se aflau pe trotuarul din faţa unor magazine, şi tocmai se întorceau în sens opus. Bella nu se vedea nicăieri în apropiere.

Ah, cui îi pasă de Bella? S-a gândit Jessica enervată, înainte să răspundă la întrebarea Angelei.

— Nu-ţi face griji. Avem destul timp să ajungem la restaurant, chiar dacă ne întoarcem din drum. Oricum, cred că voia să fie singură.

Am zărit o imagine vagă a librăriei la care credea Jessica că se afla Bella.

— Hai să ne grăbim, spuse Angela.

Sper să nu creadă Bella că am abandonat-o. A fost aşa de drăguţă cu mine în maşină… E o persoană foarte de treabă. Dar a părut cam deprimată azi. Mă întreb dacă o fi din cauza lui Edward Cullen? Pun pariu că de asta întreba

despre familia lui...

Ar fi trebuit să fiu mai atent. Ce-am mai ratat? Bella se plimba de una singură şi a întrebat de mine înainte. Angela era acum atentă la Jessica, care abera despre idiotul de Mike, şi n-am putut să mai aflu nimic de la ea.

Am măsurat din privire umbrele serii. Soarele o să fie în curând acoperit de nori. Dacă rămân în partea de vest a şoselei, acolo unde clădirile umbresc restul străzii, departe de lumină slabă a asfinţitului…

Am început să mă simt neliniştit în timp ce conduceam prin traficul lejer spre centrul orsului. Nu mă gândisem că Bella ar putea să plece de una singură şi n-aveam idee unde s-o găsesc. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Ştiam bine oraşul Port Angeles. Am condus direct spre librăria din mintea Jessicăi, sperând că va fi o căutare foarte scurtă, dar îndoindu-mă că va fi aşa simplu. Era ceva vreodată simplu când venea vorba de Bella?

Evident că mica librărie era goală, în afară de femeia îmbrăcată anacronistic de la tejghea. Nu părea genul de loc care ar putea s-o intereseze pe Bella. Mă întrebam dacă s-a deranjat măcar să intre.

Am găsit o parcelă întunecată unde am putut să parchez… Umbră se întindea pe întreg drumul până la librărie. Dar chiar n-ar trebui să risc. Să mă plimb ziua nu era prea sigur. Dacă o maşină care trece pe aici din întâmplare o să reflecte lumina în geamuri chiar la momentul nepotrivit?

Dar nu ştiam cum altfel să o caut pe Bella!

Am parcat şi am ieşit din maşină, rămânând cât mai ascuns în umbră. M-am repezit spre librărie, simţind în aer o urmă vagă a mirosului Bellei. A fost pe aici, pe trotuar, dar nu şi în librărie.

— Bine aţi venit! Cu ce pot să… a început

vânzătoarea să spună dar eu ieşisem deja pe uşă.

Am urmărit mirosul Bellei atât de departe cât mi-a permis umbră, oprindu-mă când am ajuns la o zonă luminată de soare.

Cât de neputincios mă făcea să mă simt, încătuşat de limita dintre lumină şi întuneric care se răspândea în jurul meu. Atât de limitat.

Puteam doar să bănuiesc că a continuat să meargă pe acelaşi drum spre sud. Nu era mare lucru în direcţia aia. Oare s-a pierdut? Păi, posibilitatea asta sună a ceva tipic ei.

M-am întors în maşină şi am condus încet pe străzi, căutând-o pe ea. Am mai ieşit de câteva ori în zonele întunecoase, dar nu i-am mai simţit mirosul decât o singură dată, iar direcţia mă surprindea. Unde se ducea?

Am condus înainte şi înapoi între librărie şi restaurant. Jessica şi Angela erau deja acolo, încercând să se hotărască dacă să comande sau s-o aştepte pe Bella. Jessica insista să comande imediat.

Am început să caut prin minţile străinilor, să privesc prin ochii lor. Cu siguranţă cineva trebuie s-o fi văzut undeva.

Starea mea de nervozitate se accentua pe măsură ce trecea timpul şi ea nu apărea. Nu mă mai gândisem până acum cât de dificil poate să fie s-o găsesc dacă o pierd din vedere. Nu îmi plăcea deloc.

Norii se adunau la orizont şi în câteva minute urma să pot să ies s-o caut pe jos. N-o să-mi ia mult timp. Doar soarele mă făcea aşa de neputincios acum. În doar câteva minute voi avea din nou avantajul de partea mea, şi lumea oamenilor va fi cea neputincioasă.

Încă o minte, şi încă una… Aşa de multe gânduri superficiale.

…cred că bebeluşul a făcut iar infecţie la ureche…

Era 6 – 4 – 0 sau 6 – 0 – 4…?

Iar întârzie. Ar trebui să-i zic…

Uite-o că vine! Aha!

Acolo, în sfârşit, era chipul ei. Într-un final a observat-o cineva!

Uşurarea a durat numai o fracţiune de secundă, apoi am citit în întregime gândurile bărbatului care o urmărea din umbră.

Mintea lui era străină pentru mine dar totuşi oarecum familiară. Cândva vânăm exact minţile de genul ăsta.

— NU! Am urlat şi un val de mârâituri mi-au scăpat din gât.

Am apăsat până în capăt pedala cu piciorul, dar unde mă duceam?

Ştiam locaţia aproximativă din mintea lui, dar informaţia nu era îndeajuns de clară. Ceva… trebuia să fie ceva… o plăcuţă cu numele străzii, un magazin, ceva în preajmă pe care el să-l vadă şi să-mi dezvăluie locaţia. Dar Bella era adânc ascunsă în întuneric iar ochii lui se concentrau doar asupra expresiei ei terifiate. Se bucura de teama ei.

Chipul ei era bruiat în mintea lui de amintirile altor chipuri. Bella nu era prima lui victimă.

Sunetul mârâiturilor mele zguduia maşina, dar nu-mi distrăgea atenţia.

Nu erau ferestre pe zidul din spatele ei. Deci trebuie să fie o zonă industrială, departe de magazinele populate. Am luat o curbă cu viteză, foarte aproape să lovesc altă maşină, îndreptându-mă spre ceea ce speram să fie direcţia bună. Până când a apucat cealaltă maşină să frâneze, eu eram deja departe.

Uite-te la ea cum tremură! chicoti bărbatul în anticipaţie. Frica era ceea ce îl atrăgea. Partea asta îi

făcea plăcere.

— Nu te apropia de mine!

Vocea ei era joasă şi calmă. Nu ţipa.

— nu fi aşa, scumpo.

A privit-o cum se fereşte de sunetul unui hohot de râs care venea din altă direcţie. El era iritat de zgomot – *Taci din gură, Jeff!* S-a gândit el – dar îi plăcea felul în care se ferea ea. Îl excită. A început să îşi imagineze rugăminţile ei, felul în care ea o să-l implore…

Nu mi-am dat seama că mai sunt şi alţii cu el înainte de a auzi râsul zgomotos. I-am citit gândurile celuilalt bărbat, disperat să găsesc ceva care să mă ajute. El înainta în direcţia ei, flexându-şi mâinile.

Minţile celorlalţi nu erau la fel de strategice că a lui. Ceilalţi erau cu toţii cumva intoxicaţi de situaţie, fără să realizeze cât de departe avea de gând să meargă bărbatul pe nume Lonnie. Îl urmau pe Lonnie orbeşte. Le promisese puţină distracţie.

Unul dintre ei s-a uitat de-a lungul străzii, temător. Nu voia să fie prins hărţuind-o pe fată. Şi mi-a dat indiciul de care aveam nevoie. Am recunoscut intersecţia la care s-a uitat.

Am trecut pe roşu, strecurându-mă prin spaţiul strâmt dintre două maşini din trafic. Claxoanele sunau în urma mea.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar. L-am ignorat.

Lonnie avansa încet spre fată, prelungind suspansul, momentul de teroare pe care îl aştepta. Aştepta ca ea să ţipe, şi se pregătea să savureze asta.

Dar Bella şi-a încleştat maxilarul şi şi-a strâns mâinile în jurul corpului. El era surprins, se aşteptase ca ea să încerce să fugă. Surprins şi destul de dezamăgit. Îi plăcea să fugă puţin după pradă lui, să se bucure de adrenalină vânătorii.

Curajoasă, fata asta. Poate e mai bine, cred…

Eram la o stradă distanta. Monstrul putea să audă urletul motorului maşinii mele, dar nu-i dădea atenţie, fiind prea concentrat asupra victimei lui.

Văzusem cu se distrează la vânătoare când el e prădătorul. O să văd ce crede şi despre stilul *meu* de vânătoare.

În alt compartiment al minţii mele, deja alegeam dintr-o gamă variată de torturi pe care le ştiam, căutându-le pe cele mai dureroase dintre ele. O să sufere pentru asta. O să plângă în agonie. Pe ceilalţi îi omor doar, dar pe monstrul numit Lonnie o să-l fac să mă implore să-l omor înainte să-i ofer acest dar.

Era chiar pe următoarea stradă, apropiindu-se de Bella.

Am cotit strâns, farurile mele luminând scenă şi făcându-i pe toţi să înlemnească.

Am lăsat maşina să alunece în aşa fel încât să se intoraca cu 180 de grade iar portiera din dreapta să fie aproape de Bella. Am deschis uşa iar ea alerga deja spre maşină.

— Urcă, am mârâit.

Ce naiba?

Ştiam că nu e o idee bună. Nu e singură.

Să fug?

Cred că o să vomit…

Bella a sărit înăuntru fără să ezite, închizând portiera în urma ei.

Apoi s-a uitat în sus la mine, cu cea mai plină de încredere privire pe care am văzut-o vreodată pe chipul unui om. Şi toate planurile mele violente s-au năruit.

Mi-a trebuit mult, mai mult de o secundă ca să realiez că nu puteam s-o las pe ea în maşină în timp ce eu mă ocupam de cei patru bărbaţi de pe stradă. Ce-aş fi

putut să-i spun? Să nu se uite? Ha! De parcă făcea ea vreodată ce îi spuneam eu… De parcă făcea vreodată ce era bine pentru ea.

Să-i târăsc mai departe, ca ea să nu vadă, şi să o las singură aici? Sunt puţine şanse să mai fie şi alt om periculos pe străzile din Port Angeles în seara asta, dar fuseseră puţine şanse încă de prima dată! Ca un magnet, atrage toate lucrurile periculoase spre ea. Nu pot s-o las singură.

În ochii ei, părea că am accelerat imediat, ducând-o departe de agresori, atât de repede încât ei au rămas uitându-se în urma maşinii fără să înţeleagă ce s-a întâmplat. Ea nu a putut să observe momentul meu de ezitare. A presupus că încă de la început, planul era fuga.

Nu puteam nici măcar să-l lovesc cu maşina. Aş fi speriat-o.

Îmi doream atât de mult moartea lui încât nevoia îmi ţiuia în urechi şi îmi întuneca privirea. Puteam să simt gustul pe limbă. Muşchii îmi erau încordaţi de dorinţă, de nevoie, de necesitatea morţii lui. *Trebuia* să-l omor. Trebuia să-l rup încet… bucată cu bucata… să rup pielea de pe muşchi, muşchii de pe oase.

Doar că fata, singura fată de pe lume, se ţinea strâns de scaunul ei cu ambele mâini, uitându-se la mine, cu ochii încă mari şi plini de încredere. Răzbunarea trebuia să mai aştepte.

— Pune-ţi centura, i-am ordonat.

Vocea îmi era dură, plină de ură şi dorinţa de sânge. Nu era dorinţa de sânge obişnuita. Nu aveam de gând să mă întinez luând o parte din bărbatul ăla în mine.

Ea şi-a prins centura, tresărind la auzul sunetului pe care l-a făcut. Acel sunet mic a făcut-o să tresară, dar nu părea s-o sperie deloc faptul că traversam oraşul cu viteză mare, ignorând toate semnele de circulaţie. Puteam să-i

simt privirea aţintită asupra mea. Părea bizar de relaxată. Nu îmi dădeam seama cum e posibil, având în vedere prin ce trecuse.

— Eşti bine? întrebă ea, cu vocea înăsprita de stres şi teamă.

Ea voia să ştie dacă *eu* sunt bine?

M-am gândit la întrebarea ei pentru o fracţiune de secundă. Nu îndeajuns de mult încât să observe ezitarea mea. Eram oare bine?

— Nu, mi-am dat eu seama iar vocea îmi fierbea de furie.

Am dus-o pe acelaşi drum nefolosit unde îmi petrecusem după-amiaza, angajat în cea mai proastă supraveghere din toate timpurile. Drumul era acum complet întunecat sub copaci.

Eram atât de furios încât corpul îmi era împietrit. Pumnii încleştaţi ardeau de dorinţa de a-l sfarma pe atacator, de a-l împrăştia în bucăţi atât de mutilate încât cadavrul să nu poată fi niciodată identificat…

Dar asta ar fi implicat s-o las pe ea singură, lipsită de protecţie în noaptea întunecată.

— Bella? Am întrebat-o printre dinţi.

— Da, răspunse ea răguşită.

Îşi drese vocea.

— Eşti în regulă?

Asta era de fapt cel mai important, prioritatea de bază. Răzbunarea era pe planul al doilea. Ştiam asta, doar că aveam corpul atât de plin de furie încât era greu să gândesc.

— Da, spuse ea cu vocea încă răguşită, din cauza fricii fără îndoială.

Deci nu puteam s-o părăsesc.

Chiar dacă n-ar fi fost în pericol constant, dintr-un fel de glumă pe care mi-o făcea universul, chiar dacă aş fi

putut să fiu convins în totalitate că o să fie în perfectă siguranţă în absenţa mea, tot n-aş fi putut s-o las singură în întuneric.

Cred că este aşa de speriată…

Totuşi nu eram în postura de a o consola… chiar dacă aş fi ştiut cu exactitate cum se face aşa ceva, şi nu ştiam. Cu siguranţă putea să simtă brutalitatea emanată de mine. Măcar asta era evident. Urma s-o sperii şi mai tare dacă nu reuşeam să calmez dorinţa de măcel care fierbea în mine.

Trebuia să mă gândesc la altceva.

— Distrage-mi atenţia, te rog.

— Poftim?

Abia dacă mai aveam îndeajuns control încât să încerc să-i explic ce voiam.

— Vorbeşte despre ceva neimportant până mă calmez, am rugat-o, cu maxilarul încă încleştat.

Doar faptul că ea avea nevoie de mine mă ţinea în maşină. Puteam să aud gândurile bărbatului, dezamăgirea şi furia… Ştiam unde să-l găsesc… Mi-am închis ochii dorindu-mi să nu-l mai văd.

— Hm… ezita ea probabil încercând să-mi înţeleagă rugămintea. O să-l calc cu maşina pe Tyler Crowley mâine după ore?

A spus asta de parcă era o întrebare.

Da, de asta aveam nevoie. Bineînţeles că Bella a venit cu o replică neaşteptată. Aşa cum era mereu, ameninţarea de violenţă venită de pe buzele ei era amuzantă, atât de comică. Aş fi râs dacă n-aş fi fost dominat de dorinţa de a comite o crimă.

— De ce? M-am răstit, forţând-o să vorbească din nou.

— Pentru că spune tuturor că mă duc cu el la bal, spuse ea cu vocea plină de furia ei de tigro-pisica. Ori e nebun, ori încearcă să se revanşeze pentru că aproape m-a

omorât când… ştii tu, zise ea. Şi crede cumva că balul este cea mai bună metodă să facă asta. Deci, m-am gândit că dacă îi pun şi eu lui viaţă în pericol o să fim chit şi n-o să mai încerce să se revanşeze. N-am nevoie de duşmani, şi poate că Lauren o să mă lase în pace dacă şi el mă lasa în pace. Aş putea să-i buşesc Sentra, totuşi, continuă ea gânditoare. Dacă n-are maşina nu poate să ia pe nimeni la bal…

Era încurajator să observ că uneori se înşela. Insistenţa lui Tyler nu avea nimic de-a face cu accidentul. Ea nu părea să înţeleagă atracţia pe care o exercită asupra băieţilor din liceu. Nu vedea nici cât de mult mă atrage pe mine?

Ah, funcţiona. Începeam să-mi recâştig autocontrolul, să văd dincolo de răzbunare şi tortură…

— Am auzit despre asta, i-am spus.

Ea se oprise din vorbit şi aveam nevoie să continue.

— Ai auzit? A întrebat neîncrezătoare.

Vocea îi suna şi mai nervoasă decât înainte.

— Dacă e paralizat de la gât în jos, nu poate să meargă la bal.

Aş fi vrut să existe un mod prin care s-o rog să continue cu ameninţările cu moartea şi rănirea fizică, fără să par nebun. Nici că ar fi putut să aleagă o metodă mai bună de a mă calma. Iar cuvintele ei, doar sarcasm în cazul ei, o hiperbolă, erau o atenţionare de care aveam nevoie în acest moment.

Am oftat şi am deschis ochii.

— Eşti mai bine?

— Nu chiar.

Nu, eram mai calm dar nu mă simţeam mai bine. Pentru că tocmai îmi dădusem seama că nu îl pot ucide pe monstrul numit Lonnie, deşi încă îmi doream asta mai mult decât orice pe lume. Aproape.

Singurul lucru pe care îl doream mai mult în acest moment decât să comit o crimă extrem de justificată, era fata. Şi, chiar dacă n-o puteam avea, doar visul de a o avea mă făcea incapabil să omor în seara asta. Indiferent cât de defensivă ar fi crimă.

Bella merita ceva mai bun decât un criminal.

Mi-am petrecut ultimele 7 decenii încercând să fiu mai bun, orice altceva decât un criminal. Toţi anii ăştia de eforturi nu mă pot face să o merit pe fata care stătea lângă mine. Şi totuşi, simţeam că dacă mă întorc la vechiul meu stil de viaţă, cel de criminal, chiar şi pentru o singură noapte, o să devin şi mai puţin demn de a o avea pe ea. Chiar dacă nu le-aş bea sângele, chiar dacă ochii mei înroşiţi n-ar arăta mărturia crimei, oare ea nu şi-ar da totuşi seama?

Încercam să fiu mai bun pentru ea. Era un ţel imposibil de atins. Dar voiam să încerc în continuare.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea.

Respiraţia ei mi-a umplut nările şi mi-am adus aminte de ce nu o merit. După toate astea, chiar şi după cât de mult o iubeam, mirosul ei încă îmi făcea pofta.

O să îi ofer cât multă sinceritate pot, îi datorez măcar atât.

— Uneori am o problemă cu temperamentul, Bella.

M-am uitat afară în noaptea întunecată, dorindu-mi în acelaşi timp să audă teroarea ascunsă în vocea mea, şi în acelaşi timp să n-o audă. Mai mult să n-o audă. *Fugi, Bella, fugi. Stai, Bella, stai.*

— Dar nu ar fi prea bine să mă întorc să-i vânez pe…

Doar gândindu-mă la asta îmi venea să ies din maşină. Am respirat adânc, lăsând mirosul ei să-mi intre adânc pe gât.

— Cel puţin asta încerc să mă conving.

— Aa.

N-a spus nimic altceva. Cât de mult a înţeles din cuvintele mele? M-am uitat spre ea o clipă, dar n-am putut să citesc nimic pe chipul ei. Probabil era încă şocată. Cel puţin nu ţipa. Nu încă.

A fost linişte un moment. Mă luptam cu mine însumi încercând să fiu ceea ce ar trebui să fiu. Ceea ce nu puteam să fiu.

— Jessica şi Angela or să se îngrijoreze, spuse ea încet.

Vocea îi era foarte calna şi nu eram prea sigur cum se poate aşa ceva. Chiar era în şoc? Poate că nu realiza încă în întregime evenimentele din seara asta.

— Trebuia să mă întâlnesc cu ele.

Voia să scape de mine? Sau era într-adevăr îngrijorată de îngrijorarea prietenelor ei?

Nu i-am răspuns, dar am pornit maşina şi am dat cu spatele. Cu cât mă apropiam mai mult de oraş, cu atât îmi era mai greu să îmi păstrez hotărârea luată. Dar eram aşa de *aproape* de el…

Dacă ar fi imposibil, dacă n-aş avea şi nici n-aş merita vreodată faţa asta, atunci ce sens are să-l las pe bărbat să scape nepedepsit? Cu siguranţă pot să-mi permit măcar să…

Nu. Nu renunţ. Nu încă. O vreau pe ea prea mult ca să renunţ.

Am ajuns la restaurantul unde trebuia să se întâlnească cu prietenele ei, înainte ca eu să apuc să-mi pun în ordine gândurile. Jessica şi Angela terminaseră de mâncat, şi erau acum amândouă îngrijorate cu adevărat din cauza Bellei. Tocmai plecau să o caute, înaintând pe strada întunecată.

Nu era o noapte prea potrivită pentru plimbări pe străzi…

— Cum ai ştiut unde…?

Întrebarea neterminată a Bellei mi-a întrerupt gândurile şi mi-am dat seama că am făcut altă gafă. Fusesem prea neatent ca să-mi aduc aminte s-o întreb unde trebuia să se întâlnească cu prietenele ei.

Dar, în loc să termine întrebarea şi să mă preseze să-i răspund, Bella a clătinat din cap şi a schiţat un zâmbet.

Ce înseamnă asta? Ei bine, nu aveam timp să meditez la ciudata ei acceptare a purtării mele. Am deschis portiera.

— Ce faci? întrebă ea părând mirată.

Nu te las să-mi scapi din ochi. Nu mă las să rămân singur în seara asta. În ordinea asta.

— Te duc la cină.

Asta o să fie interesant. Părea din cu totul altă seară momentul când mi-am imaginat că o voi aduce pe Alice aici ca să ne prefacem că alegem acelaşi restaurant ca şi Bella din întâmplare. Iar acum, iată-mă, practic la o întâlnire cu fata. Doar că nu se pune, pentru că nu i-am dat ocazia să mă refuze.

Ea avea deja portiera pe jumătate deschisă până am ocolit eu maşina, (de obicei nu era atât de frustrant să trebuiască să mă mişc la o viteză care să nu trezească suspiciuni), în loc să mă aştepte pe mine să i-o deschid. Oare pentru că nu era obişnuita să fie tratată ca o domnişoară, sau pentru că nu mă consideră pe mine un gentleman?

Am aşteptat-o să mi se alăture, devenind din ce în ce mai neliniştit pe măsură ce prietenele ei continuau să se îndepărteze în întuneric.

— Du-te şi opreşte-le pe Jessica şi Angela înainte să fie nevoie să le caut şi pe ele, i-am spus repede. Nu cred că m-aş mai putea abţine dacă m-aş întâlni iar cu ceilalţi prieteni ai tăi.

Nu, n-aş fi îndeajuns de puternic ca să mă abţin.

Ea a părut cuprinsă de un fior, dar apoi şi-a revenit imediat. A făcut un pas spre ele, strigând tare: «Jess! Angela!» Ele s-au întors iar ea le-a făcut cu mâna ca să o vadă.

Bella! O, ce bine, e în siguranţă! S-a gândit Angela uşurată.

Puteai să întârzi mai mult? mormăi Jessica în sinea ei, dar şi ea era recunoscătoare ca Bella nu s-a pierdut şi n-a păţit nimic. Asta m-a făcut s-o plac un pic mai mult decât înainte.

S-au grăbit înapoi, dar s-au oprit şocate când m-au văzut pe mine.

Nu! se gândi Jess împietrită. *Nu se poate*!

Edward Cullen? A plecat de una singură ca să-l caute? Dar de ce ar fi întrebat dacă e în oraş dacă ştia deja că e aici…? Am văzut o imagine scurtă cu expresia întristată a Bellei când a întrebat-o pe Angela dacă familia mea e absenţa des de la şcoală. *Nu, nu ştia*, decise Angela.

Gândurile Jessicăi au trecut de la surprindere la suspiciune. *Bella mi-a ascuns nişte lucruri…*

— Unde ai fost? întrebă ea, uitându-se la Bella dar privindu-mă pe mine cu colţul ochiului.

— M-am pierdut. Şi apoi l-am întâlnit pe Edward, spuse ea, fluturând cu mâna înspre mine.

Tonul ei era remarcabil de normal. Ca şi cum asta fusese tot ce se întâmplase cu adevărat. Probabil e încă în stare de şoc. E singura explicaţie pentru calmul ei.

— E în regulă dacă vă însoţesc şi eu? Am întrebat, din politeţe, pentru că ştiam că mâncaseră deja.

Dumnezeule, ce sexy e! se gândi Jessica, cu mintea brusc incoerentă.

Angela era mult mai echilibrată. *Ce mi-aş dori să nu fi mâncat deja. Wow. Pur şi simplu wow.*

Deci, de ce nu puteam să-i fac asta şi Bellei?

— Hm… sigur, fu de acord Jessica.

Angela se încruntă.

— Păi de fapt, Bella… noi am mâncat deja cât te aşteptam, recunoscu ea. Scuze.

Ce? Taci din gură! strigă Jess în mintea ei.

Bella dădu din umeri. Atât de relaxată. Cu siguranţă în stare de şoc.

— Nu-i nimic, nu mi-e foame.

— Cred că ar trebui să mănânci ceva, am contrazis-o eu.

Avea nevoie de zahăr în sânge, deşi mirosea deja îndeajuns de dulce şi aşa. Groaza o s-o lovească în curând, şi un stomac gol n-o s-o ajute prea tare. Leşină uşor, ştiam din experienţă.

Fetele nu vor fi în niciun pericol dacă se duc direct acasă. Pericolul nu le urmărea la fiecare pas, ca în cazul Bellei.

Aş prefera să fiu singur cu Bella. Atâta timp cât şi ea vrea să fie singură cu mine.

— Te superi dacă o duc eu pe Bella acasă cu maşina? I-am zis Jessicăi înainte ca Bella să poată răspunde. În felul ăsta n-o să trebuiască s-o aşteptaţi până mănâncă.

— Păi, da, nicio problemă, cred… Jessica se uita la Bella încercând să vadă vreun semn că asta era ce îşi dorea şi ea.

Vreau să stau şi eu… dar probabil că îl vrea numai pentru ea. Cine nu l-ar vrea? se gândi Jess. În acelaşi timp a văzut-o pe Bella făcându-i cu ochiul.

Bella a *făcut cu ochiul*?

— Ok, spuse Angela repede, grăbită să plece dacă asta era ce îşi dorea Bella. Şi părea că într-adevăr îşi dorea asta.

— Ne vedem mâine, Bella… Edward.

S-a chinuit să-mi spună numele pe un ton nonşalant.

Apoi a luat-o pe Jessica de mână şi a tras-o spre ea. O să trebuiască să găsesc un mod de a-i mulţumi Angelei pentru asta.

Maşina Jessicăi era în apropiere, iar Bella le-a urmărit pe fete cu atenţie şi un pic de îngrijorare de sub cercul luminos proiectat de un stâlp, până când au intrat în maşină. Deci e probabil concţienta de pericolul în care s-a aflat. Jessica i-a făcut din mâna când a plecat, iar Bella i-a răspuns. Abia când maşina a dispărut din raza ei vizuală, a respirat adânc şi s-a întors să se uite în sus la mine.

— Sincer, nu mi-e foame, spuse ea.

De ce a aşteptat să plece ele înainte să vorbească? Voia cu adevărat să fie singură cu mine, chiar şi acum după ce a fost martoră la furia mea criminală?

Indiferent care era adevărul, urma să mănânce ceva.

— Fă-mi pe plac, i-am zis.

Am ţinut uşa restaurantului deschisă şi am aşteptat. Ea a oftat şi a intrat.

Am mers alături de ea până la locul unde aştepta femeia de la intrare. Bella părea încă perfect stăpână pe sine. Aş fi vrut să-i ating mâna, fruntea, să-i verific temperatura. Dar mâna mea rece i-ar provoca repulsie, ca data trecută.

Oho, am auzit vocea mentală zgomotoasă a femeii. *Ohoho*.

Se părea că e noaptea în care fac cuceriri. Sau poate că observam asta abia acum pentru că îmi doream ca şi Bella să mă vadă în lumina asta… Eram întotdeauna atractivi în ochii prăzii noastre. Nu m-am gândit prea mult la asta niciodată. De obicei frica alunga repede sentimentul de atracţie iniţial, asta cu excepţia oamenilor că Shelly Cope şi Jessica Stanley care făceau prin gândurile lor obsesive repetate că groază să devină un lucru neimportant.

— O masă pentru două persoane, am zis că să rup tăcerea femeii.

— Oh, aaa… da. Bun venit la restaurantul La Bella Italia. *Mmm… ce voce are!* Vă rog urmaţi-mă.

Gândurile ei erau preocupate. Făcea speculaţii.

Poate că e verişoara lui. Nu poate să fie sora lui, nu seamănă între ei. Dar din familie, cu siguranţă. El nu poate să fie cu ea.

Ochii umani sunt atât de înceţoşaţi. Nu văd nimic clar. Cum e posibil ca femeia asta cu mintea îngustă să cadă în capcană şi să considere calităţile mele fizice, momeala pentru prada, atât de atractive dar să fie incapabilă să vadă perfecţiunea fetei de lângă mine?

Oricum, nu trebuie să o ajut să profite, pentru orice eventualitate, gândi chelnăriţa *în* timp ce ne conducea spre o masă cu multe locuri în mijlocul celei mai aglomerate părţi ale restaurantului. *Oare pot să-i dau numărul meu de telefon când e şi ea de faţa…?* Medită ea.

Am scos o bancnotă din buzunarul de la spate. Oamenii deveneau cu toţii foarte cooperanţi dacă erau implicaţi banii.

Bella se aşează deja pe un scaun de la masa oferită de femeie, fără să protesteze. Am clătinat din cap spre ea, iar ea a ezitat înclinându-şi capul pe o parte cu curiozitate. Da, o să fie foarte curioasă în seara asta. Mijlocul unei mulţimi de oameni nu e locul ideal pentru conversaţia asta.

— Poate ceva mai retras? I-am cerut chelnăriţei dându-i banii.

Ochii i s-au mărit surprinşi şi apoi s-au micşorat în timp ce a strâns în mâna bacşişul.

— Sigur.

A tras cu ochiul la bancnota în timp ce ne conducea în spatele unui separeu.

Cincizeci de dolari pentru o masă mai bună? E şi

bogat. Are sens. Pun pariu că jacheta lui costa mai mult decât salariul meu pe o lună. La naiba. De ce vrea să fie într-un loc retras cu ea*?*

Ne-a oferit un separeu într-un colţ liniştit al restaurantului, unde nimeni nu putea să ne vadă, să vadă reacţiile Bellei la orice urmă să-i spun. Nu aveam idee ce o să vrea să afle de la mine în seara asta. Sau ce o să-i spun eu. Cât de mult a ghicit? Ce explicaţie a găsit pentru evenimentele din seara asta?

— Aici e bine?

— Perfect, i-am spus.

Simţindu-mă destul de enervat de atitudinea ei plină de resentimente la adresa Bellei, i-am zâmbit larg arătându-mi dintii. Ca să înţeleagă.

Wow.

— Hm… chelnăriţa dumneavoastră o să vină imediat. *Nu poate să fie real. Probabil visez. Poate ea o să dispară… poate că o să-i scriu numărul meu de telefon pe farfurie cu ketchup…*

S-a îndepărtat, făcându-şi planuri.

Ciudat. Nu era încă înfricoşată. Mi-a adus brusc aminte de Emmett când mă tachina în cantină cu câteva săptămâni în urmă. *Pun pariu că aş fi putut s-o sperii mai tare decât tine.*

Oare îmi pierdeam îndemânarea?

— N-ar trebui să faci asta oamenilor, mi-a întrerupt Bella gândurile cu un ton dezaprobator. Nu e corect.

M-am uitat la expresia ei critică. Ce voia să spună? N-o speriasem deloc pe chelnăriţa, în ciuda intenţiilor mele.

— Ce să fac?

— Să-i ameţeşti aşa… Femeia aia cred că hiperventilează acum prin bucătărie.

Hmm. Bella era foarte aproape de adevăr. Femeia era

semicoerenta în acest moment, descriind fixaţia ei pentru mine unei prietene chelnăriţe.

— Oh, haide… mă certa Bella când n-am răspuns imediat. Trebuie să ştii că ai efectul ăsta asupra oamenilor.

— Ameţesc oamenii?

Asta era un mod interesant de a o spune. Destul de potrivit pentru seara asta. Mă întrebam de ce…

— Nu ai observat? întrebă ea, încă critică. Crezi că toată lumea obţine ce vrea aşa de uşor ca tine?

— Dar pe *tine* te ameţesc?

Mi-am spus cu voce tare curiozitatea din impuls, şi acum că o făcusem era prea târziu să îmi retrag cuvintele. Dar înainte să apuc să regret adânc ce am spus, ea a răspuns:

— Frecvent.

Iar obrajii i s-au colorat într-o strălucire rozalie.

O ameţeam.

Inima mea tăcută s-a umplut de o speranţă mai intensă decât îmi aminteam să fi simţit vreodată.

— Bună seara, spuse cineva, chelnăriţa… prezentându-se.

Gândurile ei erau puternice în intensitate şi mai explicite decât cele ale gazdei, dar am ignorat-o. M-am uitat la chipul Bellei în loc să o ascult, am privit cum sângele se împrăştie pe sub piele, observând cum îmi face gâtul să ardă, dar şi cum îi lumina ei faţa, cum evidenţia nuanţa cremoasa a pielii ei…

Chelnăriţa aştepta ceva de la mine. Aaa, ne întrebase ce vrem de băut. Am continuat să mă uit la Bella iar chelnăriţa s-a întors şi ea plină de invidie să se uite.

— Vreau o cola? spuse Bella de parcă îmi cerea acordul.

— Două cola, am rectificat eu.

Setea, cea normală şi umană, era un semn de stare

de şoc. O să mă asigur că primeşte mai mult zahăr din suc în organism.

Părea în regulă, totuşi. Mai mult decât sănătoasă, părea că radiază.

— Ce e? întrebă ea, întrebându-se probabil de ce mă holbez.

Eram vag conştient că plecase chelnăriţa.

— Cum te simţi? am întrebat.

Ea a clipit, surprinsă de întrebare. Sunt bine.

— Nu te simţi ameţită, nu ţi-e rău sau frig?

Ea era şi mai surprinsă acum.

— Ar trebui să mă simt aşa?

— Păi de fapt aştept să intri în stare de şoc.

Am zâmbit pe jumătate, aşteptând să mă contrazică. Nu o să vrea să am grijă de ea.

I-a trebuit un minut ca să-mi răspundă. Ochii îi erau puţin lipsiţi de concentrare. Arata uneori aşa, când îi zâmbeam. Oare pentru că o… ameţeam?

Mi-ar plăcea să cred asta.

— Nu cred că asta se va întâmpla. Am fost mereu pricepută la reprimat lucruri neplăcute, răspunse ea cu răsuflarea tăiată.

Înseamnă că a avut parte de multe lucruri neplăcute? Oare viaţa ei era mereu atât de plină de hazard?

— Oricum, i-am spus. M-aş simţi mai bine dacă ai avea nişte zahăr şi mâncare în stomac.

Chelnăriţa s-a întors cu sticlele de cola şi un coş cu pâine. Le-a pus în faţa mea, şi m-a întrebat ce vreau să comand, încercând să-mi atragă privirea asupra ei. I-am sugerat să o servească întâi pe Bella şi apoi am continuat să o ignor. Avea o minte vulgară.

— Hm… spuse Bella uitându-se repede în meniu. O să comand un ravioli cu ciuperci.

Chelnăriţa s-a întors entuziasta spre mine.

— Şi tu?

— Nimic pentru mine.

Bella a reacţionat vag. Hmm. Probabil a observat că nu mănânc niciodată mâncare. Observă tot. Mereu uit să am grijă în preajma ei.

Am aşteptat până am rămas din nou singuri.

— Bea, am insistat.

Am fost surprins că m-a ascultat imediat şi fără să protesteze. A băut până şi-a golit paharul, aşa că am împins şi cel de-al doilea pahar spre ea, încruntându-mă puţin. Sete său şoc?

A băut încă puţin, apoi a tremurat dintr-odată.

— Ţi-e frig?

— E de la Cola, a spus ea dar a tremurat din nou, cu buzele mişcându-i-se uşor în timp ce dintii mai aveau puţin şi îi clănţăneau.

Bluza drăguţă pe care o purta părea prea subţire ca să o protejeze. Stătea lipită de ea ca o a doua piele, aproape la fel de fragilă ca prima. Era atât de delicată, atât de muritoare.

— Nu ai o geacă?

— Ba da.

S-a uitat în jurul ei un pic perplexă.

— Oh, am uitat-o la Jessica în maşină.

Mi-am scos geacă, dorindu-mi că gestul să nu fie ruinat de temperatura corpului meu. Ar fi fost drăguţ să pot să-i ofer o haină caldă. S-a uitat la mine, cu obrajii îmbujoraţi din noi. La ce se gândea acum?

I-am dat geaca peste masă iar ea a îmbrăcat-o, şi a tremurat din noi.

Da, ar fi fost bine să fie caldă.

— Mulţumesc, a spus ea.

A tras adânc aer în piept, apoi a ridicat mânecile lungi ca să-şi elibereze mâinile. A respirat iar adânc.

În sfârşit realiza ce se întâmplase? Culoarea din obraji era încă în regulă. Avea pielea ca de lapte şi trandafiri, contrastând cu bluză de un albastru intens.

— Albastrul acela arăta minunat pe pielea ta, am complimentat-o.

Eram sincer.

Ea a roşit, evidenţiind efectul de contrast.

Arată bine, dar nu avea rost să-mi asum riscuri. Am împins coşul cu pâine spre ea.

— Pe bune, protestă ea ghicindu-mi motivele. Nu intru în stare de şoc.

— Ar trebui, aşa ar face un om normal. Tu nu pari deloc afectată.

M-am uitat la ea, cu dezaprobare, întrebându-mă de ce nu putea să fie normală şi întrebându-mă dacă îmi doream cu adevărat să fie aşa.

— Mă simt foarte în siguranţă cu tine, spuse ea cu ochii din nou plini de încredere.

Încredere pe care nu o meritam.

Instinctele ei erau greşite, pe dos. Asta trebuie să fie problema. Ea nu recunoaşte pericolul în felul în care ar trebui orice om să-l recunoască. Ea are reacţia opusă. În loc să fugă, sta pe loc, atrasă de ceea ce ar trebui s-o sperie.

Cum să o pot proteja de mine însumi din moment ce niciunul dintre noi nu vrea asta.

— E mai complicat decât credeam, am murmurat.

Vedeam cum întoarce cuvintele mele pe toate părţile în mintea ei, şi mă întrebam oare ce a înţeles. A luat o chiflă şi a început să mănânce fără să pară conştientă de ce face. A mestecat un moment, apoi şi-a lăsat gânditoare capul pe o parte.

— De obicei eşti într-o dispoziţie bună când ai ochii aşa deschişi la culoare, a spus pe un ton relaxat.

Observaţia ei, prezentată atât de simplu în conversaţie, m-a lăsat perplex.

— Ce?

— Eşti întotdeauna posomorât când ai ochii negri. Mă aştept atunci să fii aşa. Am o teorie despre asta, adăugat cu uşurinţă.

Deci avea propria ei explicaţie. Bineînţeles. Am simţit o groază puternică în timp ce mă întrebam cât de aproape de adevăr o fi ajuns.

— Alte teorii?

— Mm-hm.

A mestecat încă o înghiţitură, foarte nonşalantă. Ca şi cum nu ar fi discutat aspectele monstrului cu însuşi monstrul.

— Sper că ai fost mai creativă de data asta… am minţit când am văzut că nu continua.

De fapt speram să se înşele, să fie foarte departe de adevăr.

— Sau încă te inspiri din reviste cu benzi desenate?

— Păi nu, n-am scos-o dintr-o revistă cu benzi desenate, a spus ea un pic jenată. Dar nici n-am inventat-o eu.

— Atunci? Am întrebat printre dinţi.

Cu siguranţă n-ar vorbi aşa de calm dacă ar fi pe punctul de a începe să ţipe.

Cât ea ezită muşcându-şi buza, s-a întors chelnăriţa cu mâncarea Bellei. Nu i-am dat atenţie în timp ce aşeza farfuria în faţa Bellei şi mă întreba dacă sigur nu vreau nimic. Am refuzat-o dar am mai cerut cola. Chelnăriţa nu observase paharele goale. Le-a luat şi a plecat.

— Ce spuneai? Am zis nerăbdător imediat ce am rămas din nou singuri.

— O să-ţi spun despre asta în maşină, a spus ea pe un ton scăzut.

Ah, e de rău. Nu voia să-şi spună bănuielile de faţa cu alţii.

— Dacă… s-a oprit brusc.

— Există condiţii?

Eram atât de tensionat încât aproape că am mârâit cuvintele astea.

— Am câteva întrebări, bineînţeles.

— Bineînţeles, am fost eu de acord cu vocea dură.

Întrebările ei erau probabil suficiente ca să-mi pot da seama încotro i se îndreptau gândurile. Dar cum o să-i răspund? Cu minciuni responsabile? Sau cu adevăr? Sau să nu spun nimic, incapabil să mă hotărăsc.

Am rămas în tăcere în timp ce chelnăriţa a umplut paharele cu Cola.

— Păi, dă-i drumul, am zis cu maxilarul încleştat când am rămas singuri.

— Ce faci în Port Angeles?

Asta era o întrebare prea uşoară venită din partea ei. Nu îmi dădea niciun indiciu, în timp ce răspunsul meu, dacă era sincer, ar fi dat mult prea multe la iveală. Mai bine să-mi dea ea prima nişte indicii.

— Următoarea, am zis.

— Dar asta era cea mai uşoară.

— Următoarea, am repetat.

Era frustrată de refuz. Şi-a mutat privirea asupra mâncării. Încet, gândindunde-se profund, a luat o înghiţitură şi a mestecat-o deliberat. A băut nişte Cola şi într-un final s-a uitat la mine. Ochii ei erau strânşi cu suspiciune.

— Bine atunci, a zis ea. Să presupunem, ipotetic vorbind, că… cineva… ar putea ştii ce gândesc oamenii, să le citească gândurile, ştii tu… cu câteva excepţii.

Putea să fie şi mai rău.

Asta explică zâmbetul schiţat în maşină. Era isteaţă,

nimeni altcineva nu mai ghicise asta despre mine. În afară de Carlisle, dar atunci fusese destul de evident, la început, când îi răspundeam la gânduri ca şi cum le-ar fi rostit cu voce tare. El a înţeles înaintea mea…

Întrebarea asta nu era aşa grea. Era clar că ştia că e ceva în neregulă cu mine, dar nu era aşa grav cum ar fi putut să fie. Cititul gândurilor nu era până la urmă o caracteristică obişnuita a vampirilor. Am continuat cu ipoteza ei.

— Doar o singură excepţie, am corectat-o. Ipotetic.

Ea şi-a ascuns un zâmbet, ca şi cum vaga mea sinceritate o mulţumea.

— Bine, o singură excepţie. Cum funcţionează asta? Care sunt limitările? Cum ar putea… acel cineva să găsească pe altcineva la momentul potrivit? Cum ar şti el ca ea are necazuri?

— Ipotetic vorbind?

— Bineînţeles.

Buzele i-au tresărit iar ochii ciocolatii lichizi erau atenţi.

— Păi… am ezitat. Dacă… acel cineva…

— Să-i spunem Joe, a sugerat ea.

N-am putut să nu zâmbesc în faţa entuziasmului ei. Oare chiar credea că adevărul o să fie un lucru bun? Dacă secretele mele ar fi fost plăcute, de ce le-aş fi ascuns de ea?

— Joe atunci, am fost de acord. Dacă Joe ar fi fost mai atent, sincronizarea n-ar fi trebuit să fie atât de exactă, am clătinat din cap şi mi-am stăpânit un fior la gândul că aş fi putut să ajung prea târziu. Numai tu te puteai băga în belele într-un oraş atât de mic. Ai fi dat peste cap statisticile poliţiei pentru un deceniu, să ştii.

Buzele ei s-au coborât la colţuri, şi s-au îmbufnat.

— Discutăm despre un caz ipotetic.

Am râs de iritarea ei. Buzele ei, pielea ei… păreau aşa de moi. Voiam să le ating. Voiam să-mi presez vârful degetului pe fruntea ei încruntată şi să o netezesc. Imposibil. Pielea mea ar fi dezgustătoare pentru ea.

— Da, aşa e, am spus întorcându-mă la conversaţie înainte să mă deprim prea tare. Să îţi spunem Jane?

S-a aplecat spre mine, tot umorul şi iritarea dispărându-i din ochi.

— Cum ai ştiut? A întrebat cu o voce joasă şi profundă.

Să-i spun adevărul? Voiam să merit încrederea pe care o vedeam pe chipul ei.

— Poţi să ai încredere în mine să ştii, a şoptit ea, şi şi-a întins o mână înainte ca şi cum voia să îmi atingă mâinile pe care le ţineam în faţa mea pe masă. Le-am retras, gândindu-mă cu ură la felul în care o să reacţioneze ea la atingerea pielii mele ca de stâncă. Ea şi-a tras mâna înapoi.

Ştiam că pot să am încredere că îmi va păstra secretele în siguranţă, era demnă de încredere şi bună la suflet. Dar nu puteam să am încredere că nu va fi îngrozită de secretele mele. Ar trebui să fie îngrozită. Adevărul era îngrozitor.

— Nu ştiu dacă mai am de ales acum, am murmurat.

Îmi aduc aminte că am tachinat-o la un moment dat spunându-i că este «extraordinar de lipsită de spirit de observaţie». Cel puţin puteam să repar această nedreptate.

— M-am înşelat, ai mai mult spirit de observaţie decât credeam.

Şi, deşi probabil că nu şi-a dat seama, am crezut foarte mult în ea. Şi a observat totul.

— Credeam că tu nu te înşeli niciodată, a spus ea zâmbind pentru că mă tachina.

— Aşa era.

Aşa era odată, când încă ştiam ce fac. Când încă eram sigur de drumul meu. Iar acum totul era haos şi tumult. Şi totuşi n-aş schimba asta. Nu-mi voiam viaţa care avea sens înapoi. Nu în condiţiile în care haosul înseamnă că pot să fiu cu Bella.

— M-am înşelat asupra ta şi din alt punct de vedere, am continuat clarificând lucrurile. Nu eşti un magnet pentru accidente, asta nu e o clasificare îndeajuns de cuprinzătoare. Eşti un magnet pentru necazuri. Dacă există ceva periculos pe o rază de zece kilometri, te va găsi negreşit.

De ce ea? Ce a făcut ca să merite aşa ceva?

Chipul Bellei a devenit iar serios.

— Şi te includ în categoria asta?

Sinceritatea era mai importantă decât reputaţia mea.

— Cu siguranţă.

Şi-a lăsat privirea în jos, nu cu suspiciune ci cu o ciudată îngrijorare. Şi-a întins iar mâna deasupra mesei, încet şi deliberat. Mi-am retras mâinile puţin din calea ei, dar ea m-a ignorat, hotărâtă să mă atingă. Mi-am ţinut respiraţia, de data asta nu din cauza mirosului ei ci din cauza unei bruşte şi copleşitoare tensiuni. Frică. Pielea mea o s-o deguste. O să fugă de mine.

A atins uşor cu vârfurile degetelor mâna mea. Căldura atingerii ei blânde şi din proprie iniţiativă, era ceva ce nu puteam să descriu. Nu mai simţisem aşa ceva niciodată. Era aproape plăcere în formă ei pură. Ar fi fost perfect, dacă nu mi-ar fi fost frică. I-am privit chipul în timp ce simţea pielea mea tare şi rece, încă incapabil să respir.

A schiţat un zâmbet în colţul gurii.

— Mulţumesc, a spus ea întâlnindu-mi privirea. E deja a doua oară.

Degetele ei moi au rămas pe mâna mea de parcă le plăcea să stea acolo.

I-am răspuns cât de nonşalant am putut:

— Hai să nu ajungem şi la a treia, de acord?

S-a strâmbat, dar a dat din cap.

Mi-am retras mâinile de sub ale ei. Oricât de extraordinar mă simţeam la atingerea ei, nu aveam de gând să aştept să treacă minunea toleranţei ei şi să se transforme în repulsie. Mi-am ascuns mâinile sub masă.

I-am citit în ochi, deşi mintea ei era tăcută puteam să percep încrederea şi întrebările din privire. Am realizat în acel moment că îmi doream să-i răspund la întrebări. Nu pentru că îi datorăm asta. Nu pentru că voiam să aibă încredere în mine. Voiam pur şi simplu să mă *cunoască*.

— Te-am urmărit în Port Angeles, i-am spus.

Cuvintele mi-au ieşit pe gura prea repede ca să mai am timp să le cizelez. Cunoşteam pericolul adevărului şi riscul pe care mi-l asumăm. Ştiam că în orice moment calmul ei ciudat se putea transforma în istericale. Dar în loc să mă oprească, din contră, asta mă făcea să vorbesc şi mai repede.

— Niciodată nu am încercat să menţin în viaţa o anume persoană şi e mai dificil decât aş fi crezut. Dar ăsta probabil doar pentru că e vorba de tine. Oamenii obişnuiţi par să treacă de o zi întreagă fără atâtea catastrofe.

Am urmărit-o, aşteptând.

Ea a zâmbit. Buzele i s-au curbat la colţuri şi ochii ei ciocolatii erau plini de căldură.

Tocmai am mărturisit că am urmărit-o ca un obsedat iar ea zâmbeşte.

— Nu te-ai gândit că mi-a sunat ceasul de prima dată, atunci cu dubiţa, şi că te-ai pus în calea destinului? A întrebat ea.

— Nu atunci a fost prima oară, am zis uitându-mă la

faţa de masă maro cu umeri încovoiaţi de ruşine.

Toate barierele fuseseră ridicate iar adevărul curgea liber şi nesăbuit.

— Ţi-a sunat ceasul prima dată când te-am întâlnit.

Era adevărat şi mă înfuria. Fusesem aşezat deasupra vieţii ei ca lama unei ghilotine. Era ca şi cum fusese aleasă să moară de o soartă crudă şi nedrepta. Aceeaşi soartă care, având în vedere că eu m-am opus, continua să încerce s-o execute. Mi-am imaginat soarta personificată: o vrăjitoare hidoasă, geloasă, o harpie răzbunătoare.

Voiam ca ceva, cineva să fie responsabil pentru toate astea, ca să pot lupta împotriva a ceva concret. Ceva, orice care se poate distruge, în aşa fel încât Bella să fie în siguranţă.

Bella era foarte tăcută. Respiraţia i se accelerase.

M-am uitat spre ea, ştiind că o să văd în sfârşit frică la care mă aşteptam în ochii ei. Tocmai am recunoscut cât de aproape am fost s-o omor. Mai aproape decât a fost camioneta care a alunecat la centimetri distanţă de ea. Şi totuşi, chipul îi era încă calm, ochii umbriţi numai de îngrijorare.

— Îţi aminteşti?

Trebuia să-şi amintească.

— Da, a spus ea cu vocea liniştită şi gravă.

Ochii ei arătau că este conştientă de ce spuneam. Ştia. Ştia că am vrut s-o omor.

Unde sunt ţipetele?

— Şi totuşi iată-te aici, am spus evidenţiind contradicţia.

— Da, iată-mă aici… datorită ţie, a spus ea cu chipul devenindu-i curios în timp ce schimba subiectul lipsită de subtilitate. Pentru că ai ştiut cumva cum să mă găseşti azi.

Lipsit de speranţă, am încercat iar să străpung bariera care îi proteja gândurile, disperat să înţeleg. Nu

avea logică pentru mine. Cum îi mai putea pasă de altceva când auzise un adevăr atât de important?

Ea a aşteptat, curioasă. Pielea ei era palidă, lucru normal pentru ea, dar pe mine încă mă îngrijora. Cina stătea neatinsă în faţa ei. Dacă continuăm să-i spun prea multe, o să aibă nevoie de ceva care să-i amortizeze starea de şoc atunci când aceasta o să treacă.

Mi-am spus condiţiile:

— Tu mănânci, eu vorbesc.

S-a gândit la asta jumătate de secundă, apoi a aruncat încă o înghiţitură în gură, cu o viteză care contrasta cu calmul. Era mai agitată decât lasă să se vadă.

— E mai greu decât ar trebui să fie, să te urmăresc. De obicei pot găsi pe cineva foarte uşor, odată ce le-am mai auzit mintea înainte.

I-am urmărit chipul cu grijă când am spus asta. Să ghiceşti e ceva, dar să ţi se confirme e cu totul altceva.

Ea era nemişcată, cu ochii mari. Mi-am simţit dintii strângându-se în aşteptarea panicii ei. Dar ea a clipit o singură dată, a înghiţit zgomotos şi apoi a luat repede alta înghiţitură. Voia să continui.

— O urmăream pe Jessica, am continuat eu cântărindu-mi cuvintele. Nu cu mare atenţie… după cum am spus numai tu te puteai băga în belele în Port Angeles.

Nu puteam să rezist să nu adaug asta. Oare ea realiza că alte existente umane nu erau atât de pline de experienţe mortale, sau ei i se părea normal? Ea era cel mai departe de termenul de «normal».

— Şi la început nu am observat că ai plecat de una singură. Apoi când mi-am dat seama că nu mai erai cu ea, am plecat să te caut la librăria pe care am văzut-o în mintea ei. Ştiam că nu ai intrat ci ai plecat spre sud… şi că va trebui să te întorci în curând. Aşa că te aşteptam, căutând la întâmplare prin gândurile oamenilor de pe

stradă, să văd dacă te observase cineva ca să ştiu unde eşti. Nu aveam motive să fiu îngrijorat… dar eram ciudat de neliniştit…

Mi s-a accelerat respiraţia amintindu-mi sentimentul de panică. Mirosul ei îmi persista în gât şi eram fericit. Durerea asta înseamnă că ea e în viaţă. Atâta timp cât mă ardea, ea era în siguranţă.

— Am început să conduc în cerc, încă… ascultând.

Speram că înţelege ce vreau să spun. E probabil aşa de confuz pentru ea.

— Soarele apunea în sfârşit şi eram pe punctul de a coborî să te caut pe jos. Iar apoi…

Când mi-am amintit, clar ca şi cum aş fi retrăit din nou momentul, am simţit aceeaşi furie ucigătoare prin corp, împietrindu-mă. Îl voiam mort. Aveam nevoie ca el să moară. Maxilarul mi s-a încleştat în timp ce mă concentram să rămân pe loc, la masă. Bella avea încă nevoie de mine. Asta era tot ce conta.

— Apoi ce? A şoptit ea, cu ochii măriţi.

— Am auzit ce gândeau, am zis printre dinţi incapabil să-mi stăpânesc mârâitul. Ţi-am văzut fata în mintea lui.

Abia puteam să rezist dorinţei de a ucide. Ştiam încă precis unde îl pot găsi. Gândurile lui negre se simţeau în noapte, atrăgându-mă spre el.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile, ştiind că expresia mea era a unui monstru, a unui prădător, a unui ucigaş. M-am concentrat asupra imaginii chipului ei în spatele ochilor închişi ca să mă controlez, m-am gândit doar la ea. Structura delicată a oaselor ei, învelişul subţire al pielii albe, ca mătasea întinsă deasupra sticlei, incredibil de moale şi atât de uşor de sfărmat. Era mult prea vulnerabilă pentru lumea asta. Avea *nevoie* de un protector. Şi, printr-o încurcătura ciudată a destinului, eu eram cel mai disponibil să ocup funcţia asta.

Am încercat să-i explic reacţia mea violenţa în aşa fel încât să înţeleagă.

— A fost foarte… greu, nici nu-ţi poţi închipui cât de greu a fost pentru mine să te iau pur şi simplu de acolo şi să-i las pe ei… în viaţă, am şoptit. Te-aş fi lăsat să pleci cu Jessica şi Angela dar îmi era teamă că dacă o să mă laşi singur o să mă duc să-i caut.

Pentru a doua oră în seara asta i-am mărturisit dorinţa de crimă. Cel puţin asta era o crimă în defensivă.

Ea era tăcută în timp ce eu mă chinuiam să mă controlez. I-am ascultat bătăile inimii. Ritmul era neregulat dar se mai potolea pe măsură ce timpul trecea. Respiraţia îi era lentă şi constantă.

Eram atât de aproape de a-mi piede stăpânirea de sine. Trebuia s-o duc acasă înainte să… Să-l omor? Am devenit iar un criminal când ea are încredere în mine? Există vreo cale să mă opresc?

Mi-a promis că o să-mi spună ultima ei teorie când o să fim singuri. Voiam cu adevărat s-o aud? Eram nerăbdător dar oare consecinţa curiozităţii mele nu va fi mai rea decât frustrarea de a nu şti?

Oricum, a avut parte de destul adevăr pentru o singură noapte.

M-am uitat la ea din nou, iar faţa îi era mai palidă decât înainte, dar calmă.

— Eşti gata să mergi acasă? am întrebat.

— Sunt gata de plecare, a spus ea alegându-şi cuvintele cu grijă, de parcă un simplu «da» nu ar fi exprimat în întregime ce voia să spună.

Ce frustrant.

S-a întors chelnăriţa. Auzise ultima replică a Bellei în timp ce se învârtea pe cealaltă parte a separeului întrebându-se cu ce să mă mai servească. Voiam să-mi dau ochii peste cap la unele din serviciile pe care le avea în

minte.

— Ce facem?

— Suntem gata pentru nota de plată, mulţumesc.

Respiraţia chelnăriţei s-a accelerat şi a fost pentru moment *ameţită* de vocea mea, ca să o citez pe Bella.

Într-un scurt moment de perceptivitate, auzind felul în care suna vocea mea în capul ei uman, am realizat de ce atrăgeam atât de multă admiraţie în seara asta, fără să fie urmată de obişnuita teamă. Era din cauza Bellei. Încercam atât de tare s-o protejez, să fiu mai puţin înfricoşător, să fiu *uman,* încât îmi pierdusem într-adevăr îndemânarea în a speria lumea. Oamenii vedeau doar frumuseţea acum că latura mea înfricoşătoare era ţinută cu grijă sub control.

M-am uitat la chelnăriţa aşteptând să-şi revină. Era amuzant într-un fel, acum că înţelesesem motivul.

— Sigur, se bâlbâi ea. Poftiţi.

Mi-a întins carnetul cu nota de plată, gândindu-se la bileţelul pe care îl ascunsese în spatele bonului. Un bilet cu numele ei şi numărul de telefon.

Da, era oarecum amuzant.

Aveam banii pregătiţi din nou. I-am dat carnetul înapoi imediat, ca să nu îşi piardă timpul aşteptând un apel telefonic care n-o să vină niciodată.

— Păstraţi restul, i-am spus sperând că valoarea bacşişului îi va alunga dezamăgirea.

M-am ridicat, iar Bella mi-a urmat repede exemplul. Aş fi vrut să-i ofer mâna mea dar m-am gândit că s-ar putea să întind coarda prea mult. I-am mulţumit chelnăriţei, ţinându-mi ochii aţintiţi asupra Bellei. Şi Bella părea să fie amuzată de ceva.

Am ieşit. Am mers în spatele ei, cât de aproape am îndrăznit. Îndeajuns de aproape încât căldura emanată de corpul ei să fie ca o atingere fizică asupra corpului meu. Când i-am ţinut uşa deschisă a oftat încet şi mă întrebam

ce regret ar putea s-o întristeze. M-am uitat în ochii ei, pe punctul de a o întreba, dar ea a părut brusc ruşinată coborându-şi privirea în pământ. M-a făcut şi mai curios, dar în acelaşi timp m-a făcut să ezit să întreb. Liniştea dintre noi a continuat şi după ce ne-am urcat în maşină.

Am deschis căldură. Se schimbase brusc temperatura, probabil că frigul din maşină era foarte neplăcut pentru ea. Ea s-a cuibărit în geaca mea, cu un mic zâmbet pe buze. Am aşteptat, amânând conversaţia până în momentul în care luminile străzii s-au mai rărit. Întunericul mă făcea să mă simt mai singur cu ea.

Era oare decizia corectă? Acum că eram concentrat numai asupra ei, maşina părea foarte mică. Mirosul ei se împrăştia în jur în curentul aerului condiţionat, intensificându-se din ce în ce mai tare. Îşi crease propria forţă, ca o entitate alături de noi în maşină. O prezenta care îşi cerea recunoaşterea.

O obţinuse deja, eu ardeam. Durerea era acceptabilă totuşi. Părea potrivită. Spusesem atât de multe secrete în seara aceasta, mai multe decât trebuia. Şi ea era încă aici, încă lângă mine. Datorăm ceva în schimb. Un sacrificiu. O ofrandă dureroasă.

Dacă aş putea să rămân la stadiul ăsta, arsura şi nimic mai mult. Dar veninul îmi umplea gura şi muşchii mi se încordau în aşteptare, ca şi cum aş fi vânat…

Trebuia să alung astfel de gânduri din minte. Şi ştiam ce ar putea să-mi distragă atenţia.

— Acum, i-am zis temându-mă că răspunsul ei îmi va înteţi durerea. E rândul tău.